

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Appendix: De legibus et institutis tam Persicis quam Aegyptiacis

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechteinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechteinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

A P P E N D I X
A D H E R O D O T V M ,
De Legibus & Institutis tam Persicis
quam Aegyptiacis.

Vt ea diuersis auctoribus ab H. STEPHANO fuit adiecta.

D E
P E R S A R V M
L E G I B V S E T I N S T I -
T V T I S , E X D I V E R -
f i s h i s t o r i c i s .

E X X E N O P H O N T E ,
Pedia Cyri libro I.

Π Ε Ρ Σ Ι Κ Ω Ν
Ν Ο Μ Ω Ν Κ Α Ι Ε Θ Ω Ν ,
Ε Κ Δ Ι Α Φ Ο Ρ Ω Ν Σ Υ Γ -
γραφοῦν.

Ε Κ Τ Ο Υ Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν Τ Ο Σ , Π Α Ι -
δείας Κύρου βιβλίω α΄.

PRIMA his legibus cura à bono publico videtur initium sumere. Haud enim incipiunt itidem ut alia plurimæ ciuitates, quæ parentibus permittentes pro voluntate filios educare, & ætate prouectioribus pro arbitrio vitam agere, eis iubent ne furentur, ne rapiant, ne in alienas ædes ingredi-antur vi, ne iniuste percutiant quenquã, ne adulterium patrent, ne principis imperium detrectent, reliquaque huiusmodi eodem pacto. quod siquid horum transgressus quis fuerit, pœnam in eum statuerunt. At Persarum leges anticipantes, maxime curant ne initio tales sint ciues ut cuiusquam vel improbitatis vel turpitudinis desiderio capi-antur.

Curant autem illud hoc pacto. Est illis forum quod vocatur liberum, ubi & regix, & alia sunt palatia. Hinc & venalia, circumforanei, & horum clamores atque ineptix in alium locum reiecta sunt, ne horum turba compositis eorum moribus qui institutionem adepti sunt, misceatur. Est autem forum circa palatia distributum in partes quatuor, quarum vna est puerorum, altera puberum, tertia viroium, qui perfectam ætatem iam agunt:

ΥΤΟΙΣ δὲ δοκῶσιν ὅτι νόμοι ἀρχαῖοι τῶ κρινοῦ ἀγαθοῦ ὅτι μελοῦμενοι. ἔχ ὁμοίως γὰρ πλείσταις πόλεσιν ἀρχονται. ἀλλὰ μὴ γὰρ πλείσται πόλεις, ἀφῆσαι παιδεύειν ὅπως ἕως ἐγγελοῖ ἑαυτῶ παῖδας, καὶ αὐτοῖς ἑαυτῶν παροφειότεροι ὅπως ἐγγελοῖσι διαχρῆν, ὅτι πατήροσιν αὐτοῖς μὴ κλέπτειν, μὴ ἀρπάξαι, μὴ βία εἰς οἰκίδου παρῆναί, μὴ παῖειν ὄν μὴ δίκαιον, μὴ μοχεύειν, μὴ ἀπειθεῖν ἀρχῆν, καὶ τὰλλα τὰ τοιαῦτα ὡσαύτως ἡ δὲ εἰς τῶτων ἡ τῶ βασιλῆα, ἡ ζῆμίας αὐτοῖς ἐπέθεσαν. ὅτι Περσικοὶ νόμοι, παρελαβόντες ὅτι μέλονται ὅπως πτωχῶν δὲ μὴ τοιοῦτοῖ ἔσονται ὅτι πολιταὶ ὡς πονηροῦ ἕνος ἔργου ἢ ἀγροῦ ἐφίεσθαι.

Ἐπιμέλονται ὅτι ὡδε. ἔστιν αὐτοῖς ἐλδοθεῖσα ἀγροῦ καλοῦμενοι, ἐνταῦθα τὰ τε βασιλῆα καὶ τὰ δῆα ἀρχαῖα πεποιήται ἐν τεύθειν τὰ μὲν ὄνια, καὶ οἱ ἀγροῦοι, καὶ αὐτῶτων φωναὶ καὶ ἀπεροκαλία ἀπελήλυθον. εἰς δὲ ἄλλον τόπον ὡς μὴ μινυήται ἢ τῶτων τῶ τῶ πεπαιδευμένων διχοσμία. διήρηται δὲ αὐτῆ ἢ ἀγροῦ ἢ τῶ τῶ ἀρχαῖα ἐς τέσσαρα μέρη. τῶτων δὲ ἔστιν ἐν μὲν παισίν, ἐν ὅτι ἐφήβοις, ἄλλο τελείοις ἀνδράσιν,

1 Magistratus imp. 2 Tertia eorum qui virilem ætatem attigerunt. Vel, eorum qui matura sunt ætate. Sic paulo post.

ἄλλοις ἄσπ' ἡ στρατεύματα ἐπι γερουσίαι. νό-
 μα δὲ εἰς τὰς αὐτῶν χώρας ἕκαστοι τούτων παρει-
 σιν, ④ μὲν παῖδες, ἀμὰ τῆς ἡμέρας, καὶ ④ τελείοι
 ἀνδρες. ④ δὲ γεραίτεροι, ἡλικίᾳ ἀν' ἕκαστον παρεχού-
 ρη: πλὴν ἐν τῇ τεταγμένῃς ἡμέραις, ἐν αἷς δὲ
 ἀδελφοὶ πρῆναι. ④ δὲ ἐφηβοὶ καὶ κριμύται παρὲς
 τὰ ἀρχαῖα, σὺν τοῖς γυμνασίοις ὄπλοις, πλὴν τῶν
 γεραμικῶν. ὅσοι δὲ οὐ τε ἐπισημασμένοι, ἢ μὴ
 παρρηθῆναι πρῆναι οὔτε πολλάκις ἀπειναί κα-
 λόν. ἀργοντες δὲ ἐφ' ἕκαστον τούτων τῶν μερῶν 10
 εἰσὶ δώδεκα (δώδεκα γὰρ καὶ Περσῶν φυλαὶ διη-
 ρηται) καὶ ἐπιμύσει πασι ἐκ τῶν γεραμικῶν
 * ἡρημῶν] εἰσὶν οἱ αὐτοὶ δοκῶσι εἶναι παῖδας βελύ-
 ταις * αὐ] ἀποδεικνύται ὅτι δὲ τοῖς ἐφήβοις, ἐκ
 τῶν τελείων ἀνδρῶν οἱ αὐτοὶ εἶναι ἐφήβοις βελύ-
 ταις δοκῶσι πρῆναι. ὅτι δὲ τοῖς τελείοις ἀνδρά-
 σιν, οἱ αὐτοὶ δοκῶσι πρῆναι ἀδελφοὶ μάλιστα τὰ τετα-
 γμένα ποιούσας, καὶ τὰ ἀσπ' ἡγεμόνα ὑπὸ
 τῆς μεγίστης ἀρχῆς. εἰσὶ δὲ καὶ τῶν γεραμικῶν
 παρρηθῆναι ἡρημῶν οἱ παρρηθῆναι ὅπως καὶ αὐ- 20
 τοὶ τὰ κατὰ τὸν νόμον ἀποτελεῖται.

Ἀ δὲ ἕκαστῆς ἡλικίας παρρηθῆναι ποιεῖν, διη-
 γουμένηται ὡς μάλλον ἐν τῷ νόμῳ ἢ ἐπιμέλον-
 ται ὡς αὐτοὶ βέλπτοι εἶναι ④ πολῖται. ④ μὲν δὲ παῖ-
 δες εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντες, ἀσπ' ἡγεμόνι, μὲν
 γὰνόντες δικαιοσύνη καὶ λέγειν ὅτι ἐπὶ τῷ νόμῳ ἐρ-
 ρηται, ὡς παρὲς ἡμῶν ④ τὰ γεράματα μαθη-
 σόμενοι. ④ δὲ ἀργοντες αὐτῶν ἀσπ' ἡγεμόνι 30
 πλείστον * μέρος] τῆς ἡμέρας δικάζοντες ἀδελ-
 γήματα γὰρ δὴ καὶ πασι παρὲς ἀλλήλους, ὡς παρὲς
 ἀδελφοῖν, ἐγκλήματα καὶ κλοπῆς, καὶ ἀρπαγῆς,
 καὶ βίας, καὶ ἀπάτης, καὶ κακοδοξίας, καὶ ἄλλων οἷων
 εἰσὶν. οἷς δὲ ἀγνοῖται τούτων ἢ ἀδικουῦσας, ἡμψ-
 ρουῦνται κολλάσσοι δὲ καὶ οἷς αὐτοὶ ἀδικῶς ἐγκλη-
 λουῦσας διεύκωσι. δικάζουσι δὲ καὶ ἐγκλήμα-
 τος οὐ ἐνεκα ἀσπ' ἡγεμόνι μισοῦσι μὲν ἀλλήλους μά-
 λιστα, δικάζονται δὲ οὐχ ἡκιστα, ἀσπ' ἡγεμόνι καὶ ὄν
 (ut scri-
 bo in m.
 ann.) vel
 ἡμψ, non
 ita par-
 tic. pres-
 282

Legere vel
 ἡμψ, non
 ita par-
 tic. pres-
 282

δοῦναι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀσπ' ἡγεμόνι ἢ ἀσπ' ἡγεμόνι.

quarta vero eorum qui sunt emeriti. Legeque cautum est ut horum singuli locis suis adsint: pueri, quum primum illuxerit, & eodem modo perfectæ atatis viri: seniores veto, quum per ocium cuique licuerit, exceptis constitutis diebus, quibus adsint necesse est. At adolescentibus cubant etiam in palatiis cum gymnasticis armis: exceptis maritis, qui ne requiruntur quidem, nisi antea iussi adesse fuerint. At neque honestum ducitur sapius abesse. Et præsentur cuique harum partium duodecim principes. nam in duodecim tribus Persæ distributi sunt. Ij vero pueris præsentur qui selecti ex senioribus eos videantur reddituri quamoptimos: adolescentibus autem, ex absolutæ ætatis viris illi qui perquam optimos eos existimentur effecturi. At ipsis absolutæ ætatis viris ii sunt sunt præfetti, quorum illi institutione censeantur que constituta sunt & à magistratu maximo imperata, maxime præstituri. Electi etiã sunt præfides seniorum: qui præsentur, quo hi quoque suo fungantur officio.

Quæ autem cuique ætati imperantur faciunda, enarrabimus, quo dilucidius fiat diligentiamne adhibeant ut ciues sint quamoptimi. Pueri igitur ventitantes ad scholas, iustitiæ discendæ dant operam, aiuntque ita illos huic rei studere quemadmodum apud nos qui eunt ad litteras perdiscendas. Eorum autem magistri magnam diei partem consumunt in eorum disceptationibus iudicandis. Habent enim pueri quoque inter sese, quemadmodum viri, accusationes & de furto, & de rapina, & de vi, & de fraude, & de maledicentia, & de aliis criminibus, ut & par est. Quos autem norint horum aliquid deliquisse, eos plectunt. In illos item animadvertunt quos minus iure accusantes inuenerint. Ac iudicia de illo etiam crimine exercent, quod est quidem in caussa cur homines mutuo se odio quammaxime infectentur, sed tamen ita ut ne minimum quidem iudicium de eo exercent: nimirum de ingratitude. ac quemcunque cognorint posse referre gratiam, nec referre, in hunc seuerissime animadvertunt: quippe qui arbitrantur, eos qui sint ingrati, & deos maiorem in modum negligere, & parentes, & patriam, & amicos. Ingratitudinem vero potissimum impudentia sequitur.

1 Ephebi, sive, puberes, ut paulo ante vertit. 2 Cum armis quibus exercentur. 3 Ephebis (vel puberibus) ex matura ætatis viris. 4 Legit et in m. ut si ephebi dicitur significat, Qualem diligentiam adhibeant. 5 Huius loci sensum inuenerat Philo.

etenim hæc ad omnem turpitudinem maxima est dux. Docent etiam pueros temperantiam. ad quam discendam eis plurimum conducit quod vident senes ipsos toto die temperanter vitam agere. Tradunt præterea iis præcepta paren- di magistratibus. Multum quoque huic rei conducit quod seniores magno stu- dio parere magistratibus inveniunt. Eof- dem insuper docent ut & cibi & potus continentiam seruent: ad quos illos ad- modum adiuuat quod ante oculos habent, seniores non prius abire ventris implendi gratia, quam præfides permise- rint: quodque non apud matrem vescun- tur pueri, sed apud magistrum, quando præfides significarint: feruntque domo pro cibo panem, pro obsonio nasturtiū, ad potum vero, si quis siciat, capedinem, ut ex flumine aquam hauriant. Ad hæc etiam discunt sagittandi & iaculandi ar- tem. Atque ad sextum vsque & septi- mumdecimum ætatis annum hæc agunt pueri.

Dein vero in puberum numerum exeunt: horum autem puberum talis est vita. Decem enim annos postquam pue- ritiam egressi fuerint, cubant (ut antea diximus) ad palatia, idque tum custo- diendæ urbis gratia, tum ob temperan- tiæ studium. Videtur enim huic ætati maiorem in modum diligentia opus esse. Præstant etiam interdum præfectis suâ operam, sicuti eis vsui sint pro republica. Et quum oportuerit, manent omnes ad palatia. Quum vero ad venationem rex exierit (id quod sæpe agit in mense) relinquit custodia dimidium. Habeant autem exeuntes oportet arcus, & iuxta phatretam, in vagina mucronem, aut securim, præterea cratem, & 4 pila duo: ut & alterum emittant, & altero, si opus fuerit, cominus utantur. Ob hanc autem rem publice dant operam venationi: & rex quemadmodum in bello se ducem eis præstat, & ipse tum venatur, tum ut alii venentur diligentiam adhibet, quod hæc eis verissima videtur meditatio re- rum bellicarum. Etenim diluculo affue- facit surgere, frigoraque & calores tole- rare. exercet etiam eos ad itinera & cur- sus. Necessarium etiam est sagitta bestiam ferire ac iaculo petere, ubi- cunque occurrerit. Quinetiam ani- mum acui sæpe necesse est in vena- tione, ubi ferox aliqua bestia contra sese

καὶ γὰρ αὐτὴ μέγιστὴ δοκεῖ εἶναι ὅτι πάντες τὰ ἀ-
σχέα ἡγάγον. διδάσκουσι δὲ τῶν παιδῶν καὶ σω-
φροσύνην μέγα δὲ συμβάλλεται εἰς τὸ μαρ-
τάνειν σωφρονεῖν αὐτοὺς ὅτι καὶ τῶν πρεσβυτέρων ὁ-
ρῶσιν αἰὰ πάντων ἡμέραν σωφρονεῖν ἀγῶνας.
διδάσκουσι δὲ αὐτοὺς καὶ πείθεσθαι τοῖς ἀρχαῖοις
μέγα δὲ καὶ εἰς τὸ συμβάλλεται ὅτι ὁρῶσι τῶν
πρεσβυτέρων καὶ πειθιμῶν τοῖς ἀρχαῖοις ἰαυ-
ρῶν. διδάσκουσι δὲ καὶ ἐγκρατεῖς εἶναι γαστέρας καὶ
10 ποτῶν μέγα δὲ καὶ εἰς τὸ συμβάλλεται ὅτι ὁρῶ-
σι * καὶ τῶν πρεσβυτέρων οὐ παρέσθαι ἀπιόντας
γαστέρας ἐνεκα τῶν ἀφῶσιν ὅ ἀρχῶντες καὶ
ὅπου πῶδα μητελοιοῦνται ὅ παῖδες, ἀλλὰ πα-
ρα τὰ διδασκάλου, ὅταν ὅ ἀρχῶντες σημήνωσι
φέρονται ὅ οἴκωσιν ὅ σπονδῶν, ἄρτον, ὄλον δὲ, καρ-
δαμον πεινῶν, ἡ ὡς διψῶν, κώθωνα, ὡς ἀπὸ τῆς
ποταμοῦ ἄρυσσασθαι. πρὸς δὲ τοῖς μαθητῶν
σι τὸ εὐδύνειν καὶ ἀκοντίζειν. μέγα δὲ μὲν δὴ ἐξ ἡ ἐπί-
καίδεκα ἐτῶν ἀπὸ ἡμεῶν ὅ παῖδες τῶντα πρῶτ-
20 τῶσιν.

Ἐκ τούτου δὲ εἰς τῶν ἐφήβοις ἐξέρχονται. οὐ-
τοι δὲ αὐτῶν ἐφήβοι ἀγῶνας ὡς. δεκά ἐτη ἀφῶ-
οὐ αὐτῶν παίδων ἐξέλθωσι, κοιμῶνται μὲν πρὸ τῶν
ἀρχῶν, ὡς πρὸς πρῶτον, καὶ φυλακῆς ἐνεκα τῆς
πολεως καὶ σωφροσύνης. (δοκεῖ γὰρ αὐτῆ ἡ ἡλι-
κία μέγιστα ὅτι μελείας δεῖσθαι) πρῶτοι δὲ
καὶ πᾶσι ἡμέραν ἑαυτοῖς μέγιστα τοῖς ἀρχαῖοις ἡ-
σῶσιν, ἡ ὡς δέωνται, ὡς τῶν κρινῶν. καὶ ὅταν μὲν
διψῶν, πάντες μὲν οὖν πρὸ τῶν ἀρχῶν ὅταν δὲ ἐξίη
30 βασιλευς ὅτι δῆρον, ἐξάγει πᾶσι ἡμίσειον τῶν φυ-
λακῆς. ποιεῖ δὲ τῶν πολλῶν τῶν μύλων. ἔχειν
δὲ τῶν δέοντων ὅ τῶν πρῶτον φάρετερον, καὶ
ἐν κολεῶ κοπίδα, ἡ ὅ τῶν ἐπι τῶν καὶ γέρρον,
καὶ παλὰ δύο, ὡς τε ὅ μὲν ἀφῶσιν, τὰ δὲ, αὐτῶν
ἐν χερσὶς ἡσῶσιν. ἀφῶ τῶν δὲ δημοσίᾳ τῶν
θηρῶν ὅτι μελῶνται, καὶ βασιλευς, ὡς πρὸς ἐν
πολέμῳ, ἡ γὰρ αὐτοῖς ὅσι, καὶ αὐτοῖς τε θηρῶν, καὶ
τῶν δῶν ὅτι μελῶνται ὅπως αὐτῶν θηρῶν ὅτι ἀληθε-
40 σατῆ δοκεῖ αὐτῆ ἡ μελέτη τῶν πρὸς τῶν πόλεμον
εἶναι. καὶ γὰρ πρὸς αἰσῶσθαι ἐπιτρέπει, καὶ ψυχῆ καὶ θού-
πη ἀνέχεσθαι γυμνάζει δὲ καὶ ὅδοι πορείας καὶ δε-
μοῖς. ἀνάγκη δὲ καὶ τῶν εὐδύνειν θηρῶν, καὶ ἀκοντίζειν ὅ-
που αὐτῶν ἀπιόντων. καὶ τῶν ψυχῶν δὲ πολλῶν ἀνάγ-
κα δὲ θηρῶν ἐν τῶν θηρῶν, ὅταν ἡ τῶν ἀκοντῶν θηρῶν

1 Vel, ephoborum. Phil. ita, Dein vero ubi adolescentiam excefferunt, ita rursus degunt. 2 Tum ut temperantia stude-
ant. Vel, ut temperantiam exercent. 3 Vide quod annotatum est in paginam 597 de hac voce. 4 Vel, hastas duas: ut & alteram
em. & altera, si opus sit

ἀλγίστηται. παῖεν μὲν γὰρ δεῖ δὲ ὁμοσε γιγόμε-
 νον, φυλάττασθαι δὲ δὲ ἐπιφειρόμενον. ὡς τε οὐ ρά-
 διον θύρεῖν ἢ ἐν τῇ θύρᾳ ἀπείσι τῶν ἐν πολέμῳ
 παρόντων. ἐξέρχονται δὲ ἐπὶ τὴν θύραν, ἀρίστον
 ἐρχντες πλείον μὲν, ὡς δὲ εἰκός, τῶν παίδων, ἄλ-
 λα δὲ ὁμοιον. καὶ θηρῶντες μὲν, οὐκ αὖ δριση-
 σαεν. ἡ δὲ ἢ δὲ θηρίου ἐνεκα ἐπιναταμεῖναι,
 ἢ ἀμῶς ἢ βουληθῶσι διατεῖλαι πᾶσι τῶν θη-
 ρῶν, δὲ ἀρίστον τῶν δειπνήσαντες, τὴν ὑπερῶν
 αὐθιγῶν μετρη δειπνοῦ. καὶ μὲν ἀμῶς * τῶν 10
 [αὐτῶν] ταῖς ἡμέρας λυγίζον), ὅτι μίας ἡμέρας οἶτον
 διαπορεύσει. τῶν δὲ ποιούσι τὸ ἐπιτελεῖσθαι ἐνεκα ἵ-
 να καὶ εἰς ἐν πολέμῳ δειψήσῃ, δυνάων) τῶν ποι-
 εῖν. καὶ ὅσον δὲ τῶν ἐχοσιν @ τηλικούτοι οἰ, ἢ αὐ-
 θιγῶσιν εἰς ἡμῆ, δὲ καρδάμον. εἰ δὲ ἕως αὐ-
 τοῖς οἰεται ἢ ἐαθεῖν ἀνάως, ὅταν καρδάμον μόνον
 ἔχωσιν ἐπὶ τῶν οἴτω, ἢ πίνειν ἀνάως, ὅταν ὕδωρ πί-
 νωσιν, αἰαμνησῆται πῶς μὲν ἢ δὲ μάζα καὶ ἄρτος
 πεινάσῃ φαγεῖν, πῶς δὲ ἢ δὲ ὕδωρ διψῶντι πιεῖν.
 αἰ δὲ αὐθιγῶσιν φυλάττασθαι μελετῶσαι 20
 τῶν δὲ ἀμῶς ἀπαίδες ὄντες ἕμαθον, καὶ τῶν θύρεων καὶ
 ἀκοντίζειν καὶ διαγωνίζομενοι τῶν τῶν παρῶν ἀγ-
 λήσεις διατελοσιν. εἰσὶ δὲ καὶ δημόσιοι τούτων
 ἀγῶνες, καὶ ἀθλα παροσῆτε). ἐν ἡ δὲ αὐθιγῶν φυ-
 λῶν πλείστοι ὡς δαημονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι
 * καὶ δὲ ἐπιτότατοι,] ἐπαινοσιν @ πολίται, καὶ ἡ-
 μάσιν οὐ μόνον @ νῦν ἀρχοντα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ
 ὅσους αὐτοῖς παῖδας ὄντας ἐπαίδουσε. χερῶν) ὅσους
 μῦθοσιν τῶν ἐφήβων αὐθιγῶν, ἡ ἢ ἢ φροσῆσαι δε-
 ἦση, ἢ κακούργους ἐρβυησαι, ἢ λησῆς ἢ ποδραμείν, 30
 ἢ καὶ ἀλλὰ ἢ οὐσα ἰσχύος ἢ ἀγῶνες ἐργα βσῆ. τῶν τῶν μὲν δὲ
 @ ἐφηβοὶ παροσῆται.

Legē aut
 saltem in-
 tellige,
 τὰ ἐν τοῖς ἐ-
 φηβοῖς δι-
 καίτη
 καὶ ἐπι-
 σπῆ
 καὶ ἐπι-
 σπῆ
 καὶ ἐπι-
 σπῆ
 καὶ ἐπι-
 σπῆ

Επιδοῦν) τῶν δὲ ἐπι-
 εἰς τῶν τελείους ἀνδρας. ἀφ' οὗ δὲ αὐθιγῶν
 ἐλθῶσι χρόνου ἐκ τῶν ἐφήβων, οὗτοι αὐθιγῶν καὶ
 εἰκοσὶν ἔτη διαγῶσιν ἂνε. παροσῆται μὲν, ὡς παρῶν @
 ἐφηβοὶ, πῶς ἐχοσιν εἰς τῶν ἀγῶν καὶ χερῶν ἡ
 ἢ δὲ ἢ πᾶσι τῶν κοινῶν ὅσα φροσῆται τῶν ἐφήβων
 βσῆ ἐπὶ διωαμῶν. ἡ δὲ πᾶσι δειψήσῃ παροσῆται,
 cesserint, hi rursus annos quinque & viginti ita degunt. Principio, quemad-
 modum adolescentes praesto sunt magistratibus, ut, siquid pro republica opus fuerit, se-
 vantur iis in rebus quae prudentiam viresque requirunt. Quod si militiae danda sit opera,

obiecerit. Nam & percutere oportet
 quae occurrerit, & ab irrutente sibi caue-
 re. Quare haud facile in venatione co-
 rum quicquam abesse reperitur quae
 inter bellandum accidunt. Exeuntes
 autem in venationem, prandium habet,
 & id quidem largius, ut par est, quam
 pueri, sed alioqui simile. Et donec qui-
 dem venantur, non prandent: sed siquid
 opus fuerit aut ferae ipsius gratia praesto-
 lantur, aut aliter velint tempus terere in ve-
 nando, hoc praedio pro caena usi, rursus
 postridie venantur ad caenam usque: &
 duos hos dies pro vno supputant, quod
 vnius diei cibum consumunt. Hoc au-
 tem faciunt consuescendi gratia, ut, siquid
 facto opus fuerit etiam in bello, id face-
 re possint. Ac illi quidem qui huius sunt
 aetatis, obsonium hoc habent quodcun-
 que venati fuerint: sin minus, nasturtio
 vescuntur. Quod siquis eos existimat
 aut vesci iniucunde, quum aliud nihil
 praeter 1 nasturtium addunt ad cibum,
 aut potu minus suavi uti, quum aquam
 bibunt, reminiscatur quanta cum volu-
 ptae in aza paneque 2 vescuntur in fa-
 me, quamque suave est bibere aquam in
 siti. At reliquae tribus quae domo manen-
 tes in venationem non exeunt, tum alia e-
 xercent quae pueri didicerunt, tum vero
 sagittandi & iaculandi artem, & de his
 inter se assidue certant. Sunt praeterea
 publici horum ludi praemiaque proposi-
 ta. in qua autem tribu plurimi fuerint
 peritissimi fortissimique ac maxime fi-
 deles, horum laudatur a civibus & ho-
 noratur non praesens rector duntaxat,
 verum etiam illi qui eos in pueritia eru-
 dierunt. Et his adolescentibus utuntur
 magistratus, 3 sicubi praesidio opus fue-
 rit, vel ad maleficia inquirenda, vel ad
 insequendos latrones, vel ad alia agenda
 quaecumque aut virium aut velocitatis
 sunt opera. Ab adolescentibus ephebis
 igitur haec geruntur.
 Sed ubi annos decem absolue-
 rint, euadunt in perfecta aetatis viros:
 a quo tempore autem ex ephebis ex-
 antur iis in rebus quae prudentiam viresque requirunt. Quod si militiae danda sit opera,

1 Cicero interpretatur vocatus, Nasturtium adhibent ad panem. 2 Vescitur quis in f. 3 Siquid custodia opus ha-
 beat,

qui ita

qui ita sunt instituti, arcibus & pilis amplius non vtuntur, sed ensibus & armis quibus cominus pugnant, feruntque thoraca circa pectora, & in manu sinistra cratem, qualem habentes pinguntur Persae: in manu autem dextera gladium aut mucronem. Et ex huiusmodi viris magistratus omnes constituantur, exceptis puerorum magistris,

At posteaquam annos quinque vigintique compleverint, agentes hi aetatis annum aliquanto amplius quam quinquagesimum (illorum iam aetatem ingressi qui & sunt & vocantur seniores) non etiam in militiam eunt extra solum patrium, sed manentes domi iudicant omnes causas & publicas & priuatas. Iudicant etiam hi causam mortis, iidemque legunt omnes magistratus. Quod si quis aut in adolescentibus aut in viris deliquerit quippiam contra leges, deferunt eum singuli tribuni, & ex aliis qui voluerit. Quem seniores vbi audierint, ordine mouent. At ordine motus degit reliquam vitam cum ignominia.

Verum vt omnis Persarum respublica clarius pateat, repetemus paulo altius. nunc enim ob ante dicta declarari queat paucis. Persae dicuntur esse circiter centum viginti millia hominum. Horum nemo lege excluditur a dignitatibus atque magistratibus: sed licet omnibus Persis mittere filios ad publicas iustitiae scholas. Verum qui possunt filios per otium alere, eos mittunt ad scholas: quibus vero alendi non est facultas, nequaquam mittunt. Qui autem fuerint apud publicos magistratos instituti, licet iis inter adolescentes eius aetatis opera exercere, aliis vero non licet. Qui rursus legitima inter adolescentes absoluerint, possunt hi inter viros versari, magistratumque participes atque honorum fieri. At hi qui pueritiae atque adolescentiae legitima non obierint, inter viros non admittuntur. At hi rursus qui inter perfectae aetatis viros sine reprehensione se gesserint, fiunt ex ordine seniorum. Et ita seniores hi constituntur qui per omne honestatis genus vitam egerint. Et haec est viuendi institutio, qua vtentes, optimos viros se fore existimant. Quin hoc etiam tempore testimonium durat tum moderati eorum victus, tum etiam

ἄλλα μὲν ἄνθρωποι οὕτω πεπαιδευμένοι ὥστε ἔχοντες ὁδὸν παλὰ, στρατεύονται, ἅ δ' ἀγχιμαχα ὅπλα καλοῦμεθα, ἡρακαὶ τε πᾶσι τοῖς ἑρνοῖς, καὶ γέρον ἐν τῇ ἑρισερᾷ, οἷον ἄρ' ἄρα φωνῶν. Ἐπεὶ δὲ Πέρσαι ἔχοντες ἐν τῇ δόξῃ μὲν χαρῶν ἢ καπνῶν, καὶ αἱ δὲ ἄρα ἢ πᾶσαι ἐκ τούτων καλῶν, πλὴν ἄν τῶν παιδῶν διδασκαλοῖ.

Ἐπειδὴ δὲ ἅπαντες καὶ εἰς ἑξήκοντα ἔτη διατελέσων, εἰσὶν μὲν αὖ οὗτοι πλείονα ἢ πενήκοντα ἔτη γενηνότες ἀπὸ ἡμεῶν. Ἐξέρχονται δὲ πλὴν καὶ εἰς τὸν γρηγορῆσαι ὄντας τε καὶ καλοῦμεθα. Ἐπεὶ δὲ αὖ γρηγορῆσαι οὗτοι στρατεύονται μὲν ὁδὸν ἐξω τῆς ἐαυτῶν, οἵκοι δὲ μένοντες διαζῶσι τὰ τε κοινὰ πᾶντα καὶ αἰδέσθαι, καὶ τανάτου δὲ οὗτοι κρίνοισι, καὶ τὰς ἑρῶν οὗτοι πᾶσας ἀερίων. καὶ ἡμῶν ἢ ἐν ἐφήβοις ἢ ἐν τελείοις ἀνδράσιν ἐλλίπῃ ἢ τῶν νόμων, φαίνοισι μὲν ἄν φύλακται ἕκαστον, καὶ τῶν δόξων ὁ βουλευόμενος. Ἐπεὶ δὲ γρηγορῆσαι ἀκούσαντες ἐκκρίνῃσιν, ὅ δὲ ἐκκρίθῃσι, ἀπίμος ἄνθρωπος βίον διατῆσθαι.

10 Ἴνα δὲ ἡ φέρεται δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπιβρέμι. νῦν γὰρ ἐν βραχυτάτῳ αὖ δηλωθῆναι διὰ τὰ παρερημένα. λέγοντες μὲν γὰρ Πέρσαι ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας εἶναι. τούτων δὲ ὁδοὶ ἀπελήθη νόμος ἡμῶν καὶ ἑρῶν, ἀλλ' ἔξῃσι πᾶσι Πέρσαις πέμπειν ἐν ἐαυτῶν παῖδας εἰς τὰ κοινὰ τῆς δημοκρατίας διδασκαλεία. ἀλλ' ἄν μὲν διωάμενοι τρέφειν ἐν τῶν παῖδας ἑρῶν, πέμπουσιν. Ἐπεὶ δὲ μὴ διωάμενοι, οὐ πέμπουσιν. οἱ δὲ αὖ παιδῶν τῶν πᾶσι τοῖς δημοσίοις διδασκαλοῖς, ἔξῃσι αὖτις ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκῶνται. τοῖς δὲ μὴ διαπαιδευθεῖσιν οὕτως οὐκ ἔξῃσι. οἱ δὲ αὖ ἐν τοῖς ἐφήβοις διατῆσθῶσι ἄνομима ποιῶντες, ἔξῃσι τούτοις εἰς τὸν τῆσθῶσι ἀνδράσιν σιωπάζεσθαι, καὶ ἑρῶν καὶ ἡμῶν μετέχειν. οἱ δὲ αὖ αὖ ἐν τοῖς παισὶ μὴ διατῆσθῶσιν, ἢ ἐν τοῖς ἐφήβοις, οὐκ εἰσέρχονται εἰς τὸν τελείοις. οἱ δὲ αὖ αὖ ἐν τοῖς τῆσθῶσι διατῆσθῶνται ἀνεπίληπτοι, οὗτοι τῶν γρηγορῶν γίνονται. οὕτω μὲν δὲ ἄν γρηγορῆσαι ἀπὸ τῶν τῶν καλῶν ἐλληνογενέτεσιν καλῶν. καὶ ἡ πολιτεία αὕτη, ἢ οἷον ἡ γρηγορῶν βέλτεροι αὖ εἶναι. καὶ νῦν ἢ ἐπιβρέμι μῆτις καὶ τῆς μετέλλας ἀγαθῆς αὕτη, καὶ τῆ

1 Vertit μὲν χαρῶν gladium, & μῦθον mucronem. Κομῶν (inquit Curtius) vocant gladios leuiter curuatos, falcibus similes, queis appetebant belluarum manus. 2 De causis capitalibus, 3 Puberibus. Gr. ephebis. 4 Filios ociantes alere: vel, in ocio. 5 Puberes Gr. ephebos. Sic in sequenti.

ἐκ πονεισθαι πῶς διαίτην. ἀσχερὸν μὲν γὰρ ἐπιχρᾶν
 νῦν ἔστι Πέρσας καὶ δὲ ἀποπιύειν καὶ δὲ ἀπομύθειαι,
 καὶ δὲ φύσις μετοῖς φαίνεσθαι. ἀσχερὸν δὲ ἐπιχρᾶν δὲ
 ἰόντα που φαίεσθαι ἢ τῶ οὐρήσασιν ἔνεκα, ἢ καὶ
 ἀγίου ἕως τοῦτου. ταῦτα δὲ οὐκ ἀνὴδυνάστο
 ποιεῖν εἰ μὴ καὶ ἀγαθὴ μετεία ἐχράντο, καὶ δὲ ὑγρὸν
 ἐκ πονοιῶντες ἀνῆλσκον, ὥστε δὴ καὶ ἀποχω-
 ρεῖν. ταῦτα μὲν δὴ καὶ πρῶτων Περσῶν ἐχομῶν λέ-
 γειν.

laboribus coniuncti. Nam nunc quoque
 turpe est apud Persas & spurere, & e-
 mungi, & flatus videri plenos. Turpe i-
 tem ducitur si quis conspiciatur quoquā
 ire aut meiendi, aut cuiusquam huius-
 modi rei gratia. Quæ quidem facere
 nullo pacto possent nisi & victu modico
 vterentur, & humiditatem per laborem
 consumerent, ita ut ea alio quopiam se-
 cederet. Hæc igitur de Persis omnibus
 dicere possumus.

Vide & hunc locum ex huius operis libro V, in illis quæ sequuntur ea quæ
 è libro VIII. petita sunt.

Παρά τῶν αὐτῶν ἐν τῶν Παιδείας ἡ.

Apud eundem, Pædia VIII.

ΤΟΙΓΑΡ ΟὐΝ τοῖσδε ἀνὴρ ἐποίησεν ὅτι
 τῆς θύρας πολλῶν μὲν τῶν χειρῶν βύταξιόν, ἑσ-
 εικόντων τοῖς ἀμείνοσι, πολλῶν δὲ ἀδῶ καὶ δύσ-
 σμίδου πρὸς ἀλλήλους. ἐπὶ γὰρ δὲ ἀνὴρ οὐκ εἰς ἑσθ-
 να οὐτε ὀργίζοντο κραυγῇ, οὐτε χαίροντα ὑβρι-
 κῶς γέλωτι. ἀλλὰ ἰδὼν ἀνὴρ αὐτοῖς ἠγήσθη τῶν ὄντι
 εἰς κάλλος ζῆν. ταῦτα μὲν δὲ ποιοῦντες καὶ ὀ-
 ραῖντες ὅτι θύρας διήρην. τῆς πολεμικῆς δὲ ἔνεκα
 ἀσκήσεως ὅτι θύραν ἐξήρην οὐκ ἀσκεῖν ταῦτα ὀ-
 ερο χεῖρα (αὐτῶν ἠγούμενος καὶ ὅλως ἀρίστου
 ἀσκησὶν πολεμικῶν εἶ), καὶ ἰππικῆς δὲ διήρην
 τῶν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐπιποδοῖς ποῖς χωρίοις αὐ-
 τη μάλιστα ἀποδείκνυσι, ἀλλὰ δὲ θηλοῖς φέρου-
 σιν ἑπεσθαι καὶ ἀπὸ τῶν ἰππων ἐνεργεῖς αὐτῆ μ-
 λιστα ἀποδείκνυσι, ἀλλὰ τῶν τῶ λαμβάνειν φιλο-
 υμίδου καὶ ἐπιθυμίδου. ἔτι δὲ ἐγκράτειαν καὶ πόνοισ
 καὶ ψύχη καὶ θάλπη καὶ λιμὸν καὶ δίψος δυνάσθαι
 φέρειν, ἐπιποδοῖς μάλιστα πρὸς ἑσθ-
 νας καὶ νῦν δὲ ἐπι βασιλῆος καὶ ὁ δὲ οὐκ εἰς βα-
 σιλῆα ταῦτα ποιοῦντες ἀγατελοῖσιν. ὅτι μὲν οὖν
 οὐκ ὄρετο πρὸς ἑσθ-
 νῶν εἶναι τῶν ἀσκήσεων, καὶ τοῖς πρὸς ἑσθ-
 νῶν καὶ ὅτι οὕτως ἀσκήσιν οὐκ εἰς αὐτὸν, πολὺ
 μάλιστα αὐτὸς ὄρετο καὶ τῶν ἐγκράτειαν καὶ τὰς
 πολεμικὰς τέχνας καὶ τὰς μετέας. καὶ γὰρ ὅτι θύ-
 ραν οὐκ εἶναι μὲν δὴ καὶ ἐξήρην, ὅποτε μὴ μὲν ἀνάγκη
 εἶναι αὐτὸς καὶ ὅποτε ἀνάγκη εἶναι, οἵκτι ἐξήρην τῶν ἐπι
 πρὸς ἀδείοις θηλοῖς τρεφόμενα. καὶ οὐτε αὐτὸς ποτε

ERGO Cyrus quum talis esset, fe-
 cit ut in foribus multa esset deteriorum
 modestia cedentium melioribus, mul-
 tus etiam pudor atque modestia inui-
 cem. Insuper etiam animaduertisses il-
 lic neminem neque irascentem cum
 clamore, neque gaudentem risu con-
 tumelioso: sed si eos vidisses, vere eos ad
 normam honestatis viuere dixisses. Res
 igitur huiusmodi facientes videntesque
 debebant in foribus. At bellicæ exer-
 citationis gratia eos ad venationem e-
 ducebat quibus hæc *militaria* exercen-
 da existimabat: hanc exercitationem re-
 rum bellicarum esse omnino ratus opti-
 mam, equestris autem verissimam. Hæc
 enim maxime reddit ad equitandum in
 quibuslibet locis aptos, quod insequi o-
 porteat feras fugientes: & hæc item red-
 dit maxime habiles ad efficiendum ab
 equis quoduis opus, quia cupiditate te-
 nentur *illas* capiundi, & inde etiam ho-
 norem affectant. Et hîc etiam maxime
 familiares assuefaciebat ad continen-
 tiam, & ad labores, & frigora, & calores,
 & famem ac sitim tolerandam. Atque
 hoc etiam tempore rex ac regis fami-
 liares hæc assidue faciunt. Quod igitur
 existimaret neminem imperare dece-
 re qui præstantior subditis non esset,
 & ex antedictis omnibus patet, & ex
 eo quod ita suos exercens, multo et-
 iam magis ipse & continentiam & bel-
 licas artes exercitationesque elabora-
 bat. Etenim ad venationem alios e-
 ducebat, quando aliqua manendi necessitas non esset: quod si etiam necessitas talis
 accideret, ipse domi venabatur eas feras quæ in viuariis alebantur. Nec vero ipse vnquam

ἢ ἐπιποδοῖς

ἢ ἐπιποδοῖς καὶ ἀνάγκη

1 In aula sua. vel, in regia. 2 Videtur legisse ὄρετο. Potest etiam reddi, Neque gaudentem cum risu contumelioso. vel, insolente. 3 In aula. vel, in regia. 4 Eos qui è sodalitate erant. vel, è sodalitia.

ante-

antequam sudasset cenam capiebat, nec equis priusquam essent exercitati, pabulum iniiciebat. Quinetiam ad hanc venationem inuitabat sceptriferos suos. Itaque longe ipse in omnibus honestis operibus excellebat, longe etiam praestabant qui circa illum versabantur, ob exercitationem assiduam. Et se quidem in tale exemplum proponebat. Præterea vero alios quoque & muneribus & magistratibus & confessionibus & omnibus donabat honoribus, quos maxime intuebatur quæ honesta essent confectari. Itaque multam omnibus iniiciebat æmulationem quo quisque Cyro optimus videretur.

Insuper hoc Cyri nobis videmur animaduertisse quod non hac re solum decere existimabat principes subditis præstare quod iis forent meliores, sed etiam existimabat opus esse ut eos veluti præstigiis quibusdam deciperent. Itaque elegit stolam Medicam & ipse ferre, & ut familiares ea induerentur persuasit. Hæc enim visa est ei occultare si quis defectum aliquem haberet in corpore: præterea indutos ea & pulcherrimos & maximos ostendere. Etenim calceos tales habent, in quibus qui eos ferunt clam aliquid subiicere possint, quo maiores esse videantur quam sunt. Sinebaturque ut oculos suppingerent coloribus, quo pulchrioribus quam essent oculis esse viderentur: & fricarentur, ut melius viderentur colorati quam natura essent. Exercuit eos insuper ut neque spuerent palam, neque mucum emitterent: præterea ne ad quicquam spectandum conuerterentur, perinde quasi mirarentur nihil. Omnia vero hæc existimabat aliquid conferte ad hoc ut minus forent subditis contemptui. Quos igitur censebat dignos qui aliis præessent, per seipsum tales reddidit exercitatione, & imperium in illos gerendo cum maiestate: quos vero destinabat ad feruendum, horum neminem incitabat ad exercendos ingenuos labores, neque ut haberet arma permittebat: verum curabat ut neque sine cibo vnquam essent, neque sine potu, ingenuarum exercitationum gratia. Etenim quando agebant feras in campos equitibus, cibum in venatione his ferre permittebat, liberorum autem nemini: & quando iter faciendum erat, agebat eos ad aquas, ut iumenta. quum item erat prandendi tempus, eos expectabat donec aliquid comedisent, ne esurirent. Itaque hi quoque eum, ut viri optimates, patrem vocabant, quod sui ipsorum haberet curam, ut indubitato semper mancipia forent.

ἄριν ἰδρῶσαι δειπνον ἤρειτο, οὐτε ἵπποις ἀγυρνά-
σοις ὄπλον ἐπέβαλλε. συμπροκαλεῖ δὲ καὶ εἰς τοῦ-
τιν τινὴν θήραν εὖ παρὰ αὐτὸν σκηπτοῦργος. τοῖ-
ζαροῦ πολὺ μὲν αὖτις διέφερον ἐν πασὶ τοῖς καλοῖς
ἔργοις, πολὺ δὲ αὖτις ἐκείνον, ἀλλὰ τὸ αἰεὶ μελέ-
τιν. τὸ δὲ δειγμα μὲν δὴ τοῖον δὲ εἶναι πρὸς εἶχετο.
πρὸς δὲ τούτῳ, καὶ τῶν ἀγῶνων οὐστίνιας μάλα οὐρή
καὶ ἀλάδιωντας, τούτοις καὶ δάεσις καὶ ἀρχαῖς καὶ
ἔδρασις καὶ πάσαις ἡμέραις ἐγέγραπεν. ὥστε πολλῶν πασι
10 φιλοτιμίαν ἐπέβαλλεν ὅπως ἕκαστος ἀρίστος φανήσῃ τοῦ
Κύρου.

Καταμαθεῖν δὲ τὸ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς οὐ τούτῳ
μόνῳ ἐνόμιζε χρῆσθαι εὖ ἀρχοντας τῶν ζῴων
μῦθων ἀλλὰ φέρειν τὰ βητιόνας αὐτῶν εἶ), ἀλλὰ καὶ
καταρητηθῆναι ὡς χρῆσθαι αὐτοῖς. πολλῶν τε χρῆσθαι
εἶλετο τὴν Μηδικῶν αὖτις τε φορεῖν, καὶ εὖ χρῆσθαι
νας αὐτῶν ἐπέσειεν ἐνδύεσθαι. αὐτῆ γὰρ αὐτῶν συγ-
κρῦπτερον ἐδόκει εἶπαι ἢ ἐν τῶν σώματι ἐνδύεσθαι, καὶ
καλλίστοις καὶ μεγίστοις ἐπιδεικνύσθαι εὖ φορητῶν.
20 καὶ γὰρ τὰ ὑποδήματα τοιαῦτα ἔχουσιν ἐν οἷς μά-
λα λαθεῖν ἐστὶ καὶ ὑποπτεροῦσι ἢ, ὥστε δοκεῖν
μείζους εἶ) ἢ εἶσι, καὶ ὑποχέεσθαι δὲ εὖ ὀφθαλ-
μοῖς πρὸς ἑαυτοῦ, ὡς διόφθαλμοτεροι φανόντι ἢ εἶσι,
καὶ ἐντέλλεσθαι, ὡς διχρωτέροι ὀφῶντι ἢ πεφύκα-
σιν. ἐμελέτησε δὲ καὶ ὡς μηδὲ πύοντες μηδὲ ἀπομυ-
τῶμοι φανεροὶ εἶεν μηδὲ μεταστροφόμενοι ἐπὶ τῶν
ἀνδρῶν μηδενός, ὡς εὖ ἐν ταῦμαζοντες. πᾶσι δὲ τὰ
ἄνω φέρειν ἢ εἰς δὲ δικαταφρονητοτέροις φάνεσθαι
τοῖς ζῴων οἷς μὲν δὴ ἀρχεῖν ὡς χρῆσθαι δι' ἑαυ-
30 τῶν, οὕτω κατεσκεύασε καὶ μῆετη καὶ τὰ σεμνῶς
πρὸς ἀνάγκη αὐτῶν οἷς δὲ αὐτῶν κατεσκεύασεν εἰς δὲ
δουλεύειν, τούτοις οὐτε μῆετ' ἀντὶν ἐλθῶντων πό-
νων εὖ εἶνα πρὸς ὄμμα, οὐτε ὄπλα κεκτῆσθαι ἐπέ-
τρεπεν. ἐπεμῆετο δὲ ὅπως μῆποτε ἀσποῖ μῆτε ἀ-
ποτοῖ * ποτε ἴεσθαι, ἐλθῶντων ἐνεκα μῆετημα-
των. καὶ γὰρ ὅποσον ἐλαμύοιεν τὰ θηρία τοῖς ἵπ-
ποισιν εἰς τὰ πεδία, φέρεσθαι ὄπλον εἰς θήραν τοῖς
ἐπέτρεπε, τῶν δὲ ἐλθῶντων εὖ εἶναι. καὶ ὅποτε πορείαι
εἶναι, ἢ γὰρ αὖτις πρὸς τὰ ὕδατα, ὡς πρὸς τὰ ὑποζύ-
40 για. καὶ ὅποτε δὲ ὡς εἶναι ζῴων, ἀνέμηνεν αὖτις εἰς
αὐτῶν φάσειν ἢ, ὡς μὴ βουλιμῶν. ὥστε καὶ οὗτοι αὐτῶν
ὡς πρὸς οἱ ἀρίστοι πατέρες ἐκάλουν, ὅτι ἐπέμελετο αὐτῶν
ὅπως ἀναμφιλόγως αἰεὶ ἀνδράποδα ἀφ' ἑαυτοῦ εἶεν.

1 Sedibus. Erant enim alia alia honoratiora sedes. unde alibi πρῶτον τῶν ἑδρῶν dicit. 2 In animum induxit stol. 3 Erat sodalitia ea ind. Vel, illi inter quos sodalitia erat. 4 Præparabat, aut comparabat. vel, aptos reddebat.

Παρά τὰ αὐτὰ, πρὸ τοῦ τέλους τῆς αὐ-
τοῦ βιβλίου.

Apud eundem, circa finem eius-
dem libri.

ἢ ἀπὸ τῆς
καλλιῆς

Ὅτι μὲν δὴ καλλιῆς καὶ μέγιστος ἦν ἐν τῇ
Ἀσίᾳ ἢ τῆς Κύρου βασιλείᾳ ἐχόμενος, αὐτὴ ἑαυτῇ
μῆτρει. ὡς δὲ μὲν πρὸς ἑω τῆ ἐρυθρᾷ θαλάττῃ
πρὸς ἀρκτον ὅ, τὰ Εὐξείνῳ πόντῳ πρὸς ἑσπεραν
ἵ, Κυρῶ καὶ Αἰγυπτίῳ πρὸς μεσημβριανῶ, Αἰ-
θιοπία. Ἰσαύτῃ ὅ ἡμοῦν ἡμᾶ γνῶμη τῆ Κύρου
ἐκλυβερνᾶτο καὶ ἐκείνος τε σὺν ὑφ' ἑαυτῶ ὡς περ ἑ-
αυτῶ παῖδας ἐτίμα τε καὶ ἐθεράπευεν, οἵ τε δὲ γῆ-
μμοροι Κύρου ὡς πατέρας ἐσέβοντο ἐπεὶ μῆτροι Κύρου ἐ-
τελεύτησεν, ὅθις μὲν αὐτοῖς παῖδες ἐσαΐαζον,
ὅθις ὅ πόλεις καὶ ἐθνη ἀφίσταντο, πῶντα δὲ ὅπτι ὁ
χειρὸν ἐπέπεσε.

ἢ πάντα ὅ
Προποντιῆς
καὶ ἑλλήνων
πῶντα πρὸς
ἐσπεραν

ἢ αὐτῶ

Ὡς δὲ ἀληθῆ λέγω, ἀξίωμα διδάσκων ἐν τῷ
θεῖον. οἶδα γὰρ ὅτι πρὸς τῶν μὲν βασιλέων καὶ ὅ
ἑω αὐτῶ καὶ τοῖς ἑα ἑατα πεποιηκόσιν εἶτε ὄρ-
κοις ὁμόσομεν, ἢ μὲν δὲ, εἶτε δὲ δέξιας δοῖεν, ἐβεβαίωσαν.
εἰ ὅ μὴ τοιοῦτοι ἦσαν, καὶ τοιαύτῳ δόξαν εἶχον, * δὲ
αὐτοῖς αὐτοῖς ἐπίσθιν] ὡς περ ὅσδε νῦν πισθύνει ὅσδε
εἶς ἐπὶ, ἐπεὶ ἐγνωσάμην ὅσδε βία αὐτῶ ὡς περ ὅσδε
ὅτε ἐπίσθιν αὐτοῖς τῶ σὺν Κύρῳ αἰσβάντων
στρατηγῶν νῦν ὅ δὴ τῆ πρὸς ἑαυτῶν δόξαν πισθύν-
οντες, ἐνεχείρισαν ἑαυτοῖς, καὶ αἰσβάντες πρὸς
βασιλέα, ἀπετμήθησαν τὰς κεφαλὰς. πολλοὶ ὅ
καὶ τῶ στρατηγῶν βαρβαρῶν ἄλλοι ἄλλοις
πίσθιν ὅσδε πατηθέντες ἀπώλοντο. " πολὺ ὅ καὶ
τῶν δὲ χειρῶν νῦν εἶσι. πρὸς ἑαυτῶν γὰρ εἶσις ἢ
Διακινδυνύσειε πρὸς βασιλέως, ἢ πάλιν ἢ ἐθνος
ἑω χεῖρον ποιήσειεν, ἢ ἄλλο ἢ καλὸν ἢ ἀγαθὸν
ἀπὸ Δαπαρῶν ἐξείνειν, οὗτοι ἦσαν ὅ ἡμῶν μῆτροι " νῦν
δὲ καὶ ἡμῶν, ὡς περ Λεομίθης, πῶν ζωῶν κα
καὶ ἑα τέκνα καὶ σὺν τῶ φίλων παῖδας ὁμή-
ροισι πρὸς τὰ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπόν, καὶ
σὺν μέγιστοι ὄρκοις πρὸς ἑαυτῶ, βασιλεῖ δόξαν ἢ
σὺν φροσῶν ποιήσασιν, οὗτοι εἶσιν ὅ τῶν μέγιστοι ἡ-
μῶν γενομένοι. ταῦτα οὖν ὄραντες ὅ ἐν τῇ
Ἀσίᾳ πῶντες, ὅπτι ὁ ἀσεβὴς καὶ ὁ ἀδίκον τετραμ-
μῆροι εἶσιν. ὅ ποιοῖ ἡνες γὰρ αὐτοῖς πρὸς ἑαυτῶν ὡσι,
τοιοῦτοι καὶ ὅ ἑω αὐτοῖς " ὅπτι πολλοὶ γίνονται.

ἢ πολλοὶ
ὅ καὶ πῶν

ἢ καὶ ὅ αὐ-
τοῖς, ὅσπερ
Μιθραδά-
στας πῶν πα-
τῶν Ἀρ-
βακίῳ
στρατηγῶν, καὶ
ὅσπερ Λε-
ομῶν.

ἢ αὐτοῖς ὅπτι
πολλοὶ

Quod pulcherrimum quidem ac ma-
ximam regnorum omnium Asiae, Cyri
fuerit regnum ipsum de se testimonium
praebet. Terminos enim habuit ad o-
rientem mare rubrum, ad septentriones
pontum Euxinum, ad occidentem Cy-
prum & Aegyptum, ad meridiem Aethi-
opiam. Id autem imperium quum
tanta esset magnitudine, vna Cyri sen-
tentia gubernabatur: qui etiam ipse sub-
ditos suos aequae ac filios & honorabat
& colebat: & Cyrum subditi perinde
quasi patrem venerabantur. Vbi autem
Cyrus excessit a viuis, continuo ipsi filii
inter se discedere, continuoque vrbes ac
gentes defecere, sicque in deterius om-
nia versa sunt.

Quod autem vera a me narrantur, in-
cipiam a rebus diuinis id docere. Noui
enim & regem prius, & eos qui sub rege
essent, etiam iis qui vltima scelera per-
petrassent, siue iusiurandum iurati essent,
iniolatum praestare, siue dextras dedis-
sent, constantissime obseruare solitos.
Quod si tales non fuissent, & huiusmo-
di de se opinionem non praebuissent, ne
vnus quidem credidisset eis: quemad-
modum nunc nemo amplius credit,
posteaquam cognita est eorum impie-
tas: sic neque tunc illi credidissent du-
ces milicum qui vna cum Cyro ascen-
derant. At illi quum priori de iis opinio-
ni credidissent, seipsum in manus eorum
tradiderunt, & ad regem ducti obtuncati
fuerunt. Multi etiam eorum barbarorum
qui vna militabant, alii alia decepti fide
data, periere. Multo praeterea etiam his
in rebus nunc sunt deteriores. Antea en-
im si quis aut periculum subiisset pro
rege, aut urbem gentemve in seruitu-
tem redegisset, aut aliud quicquam pre-
clarum aut vtile ei egisset, hi erant qui
in honore habebantur: at nunc, etiam
si quis, quemadmodum Leomithres, v-
xore ac liberis amicorumque filiis obsi-
dibus apud Aegyptium relictis, maxi-

1 Vel, Vno Cyri arbitrio gub. 2 Obseruare quod pollicenti assens sol. 3 Sequitur ex parte lectionem margini adscriptam. Aliena sonat, Multo etiam quam hi nunc sunt deteriores. 4 In potestatem eius redeg. Vel, eius imperio adiunxisset.

Hinc

Hinc igitur factum est ut omne fas magis contemnant quam antea. Iam vero circa pecunias hoc modo sunt iniquiores. non enim eos solum qui magnis se delictis fecerunt obnoxios, sed eos item qui nihil fecerunt iniuste, comprehensos cogunt nullo iure pecunias solvere. Quo fit ut nihilo illi minus qui videntur esse ditissimi, quam qui multa iniuste admiserunt, in metu sint: adeo ut neque in manus hi ire velint potentiorum, neque audeant se adiungere exercitui regio. Igitur quicumque bellum cum iis gerat, omnibus licet in regione ipsorum sine pugna versari utcumque velint, propter illorum tum impietatem erga deos, tum iniustitiam erga homines. Mentis igitur eorum ita sunt omnino nunc deteriores, quam antiquitus.

Quod autem nec corporum exercitationis curam gerunt, ut antea consueverant, nunc item hoc exponam. Lex enim erat apud eos neque spuerere, neque emungere: (est autem manifestum hanc eos lege sanxisse, non quia parceret corporis humori, sed quod vellat per labores ac sudorem reddere corpora solidiora.) hoc vero tempore non spuerere quidem neque emungi, adhuc perdurat, sed illud institutum se laboribus exercendi desit. Quinetiam antea erat Persis lege cautum comedere semel, quod toto die vterentur & circa res gerendas & circa labores: hac vero tempestate semel cibum capere adhuc permanet, sed vesci incipientes ab eo tempore quo illi qui summo mane prandent, ad illorum usque tempus comedere potareque pergunt qui lectum tardissime petunt. Erat praeterea lege cautum apud eos ne urcei importarentur in symposia: quippe qui putabant, si non nimis potarent, minus corpora mentesque labefactari: hac vero tempestate urceos non importari, adhuc permanet: ac tantum bibunt ut non importent, sed ipsi exportentur, quum nequeant amplius erecti egredi. Iam vero & ille mos patrius iis erat, ut dum iter facerent, neque comederent, neque biberent, neque quicquam eorum quae propter haec necessaria sunt, palam facerent: nunc autem ab iis abstinere, adhuc perdurat, sed itinera faciunt adeo brevia ut minime sit mirandum quod a rebus necessariis abstineant.

ἀθμισότεροι δὴ νῦν ἢ πρῶτον ταύτην γρημίωται. εἰς γρημίω γρήματα, τῆδε ἀδικώτεροι οὐ γὰρ μόνον εἶσι πολλὰ ἠμάρτηκότες, ἀλλὰ ἤδη εἶσι εἰς τὸν ἠδίκηκότες συλλαμβάνοντες, ἀναγκάζουσι πρὸς εἰς δὲ δίκαιον γρήματα σποτίνειν. ὥστε εἰς τὸν ἠπὸν ὅτι πολλὰ ἔχον δικαίωτες τῶν πολλὰ ἠδίκηκότες φοβουῦνται καὶ εἰς χεῖρας οὐδὲ οὐτοὶ ἐπὶ τοῖς κρείττοισιν ἰέναι, εἰς γὰρ ἀδελφίσει εἰς βασιλικῶν γρατείων παρροῖσι. τῶν γὰρ οὐκ, ὅστις αὐτῶν πολεμῆ ἀδελφίσι, πᾶσιν ἔξουσι ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ἀνατρέφειν αὐτοὺς μάχης ὅπως αὐτοὺς βούλωνται, ἀλλὰ τῶν ἐκείνων πρὸς μὲν θεοῖς ἀσέβειαν, πρὸς δὲ ἀδελφοῖς ἀδικίαν. αἱ μὲν δὴ γράμματα ταύτην τὰ πρὸν χεῖρας νῦν ἢ τὸ παλαιόν, αὐτῶν.

Ὡς δὲ εἰς τῶν σωμάτων ἐπιμέλονται ὡς πρὸς πρῶτον; νῦν αὖ τὸ τοιοῦτον διηγῆσομαι. νόμιμον γὰρ δὴ ἡ ἀδελφίσι, μήτε πίνειν, μήτε σπομύθειν (δηλον δὲ ὅτι ταῦτα, οὐτὸς ἐν τῶν σώματι ὑπερφοιδύμενοι, ἐνόμισαν, ἀλλὰ βουλομένοι ἀπὸ πόνων καὶ ἰδρῶτος τὰ σώματα σπομύθειν) νῦν δὲ τὸ μὲν μή πίνειν μηδὲ σπομύθειν, ἐπὶ ἀδελφίσι, τὸ δὲ πίνειν οὐδαμῶς ἐπιτηδύεται. καὶ μὲν πρῶτον πρῶτον μὲν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον, ὅπως ὅλη τῇ ἡμέρᾳ γράντο καὶ εἰς τὰς πρῶτας καὶ εἰς τὸ ἀσπομύθειν νῦν γρημίω τὸ μὲν μονοσιτεῖν ἐπὶ ἀδελφίσι, ἀρῆμοι δὲ τὸ σίτον ἡμίονα πρὸς ὅσιν αἱταῖα ἀρῆμοι, μέχρι κύρου ἐάθοντες καὶ πίνοντες ἀρῆμοι εἰς τε πρὸς ὅσιν αἱταῖα κρημύμενοι. ἡ δὲ ἀδελφίσι νόμιμον μηδὲ πρῶτον εἰσφέρειν εἰς τὰ συμποσία, δηλονότι νομίζοντες τὸ μὴ πρῶτον πίνειν ἢ πὸν αὐτῶν καὶ σώματα καὶ γράμματα σφάλλειν. νῦν δὲ τὸ μὲν μηδὲ εἰσφέρειν, ἐπὶ αὐτοῖς ἀδελφίσι ποσὸν δὲ πίνουσι ὥστε αὐτοῖς εἰσφέρειν ἀδελφίσι ἐκφέρουσι, ἐπειδὴ μὴ κέτι διώονται ὀρθοῦμοι δέξιναι. ἀλλὰ μὲν κακῶς ἡ αὐτοῖς ἐπιχέριον, τὸ μεταξὺ πορτομοῖς μήτε ἐάθιν, μήτε πίνειν, μήτε τῶν ἀπὸ ταῦτων ἀναγκάων μηδὲν ποιοῦντας φανεροῖς εἶναι. νῦν δὲ αὖ τὸ μὲν τούτων ἀπέχεσθαι ἐπὶ ἀδελφίσι, τὰς μὲν πορείας οὕτω βραχείας ποιοῦνται ὥς μὴ εἰς ἐπὶ ταυμάσαι τὸ ἀπέχεσθαι τῶν ἀναγκάων.

1 Vel, in potestatem venire. 2 Nusquam in usu est. 3 Vel, amphora, quia urcei vasa sunt aquaria potius quam vinaria. 4 Erecto corpore, vel, recto corpore.

Αλλά μὲν καὶ ἐπὶ θήρασι παρόθεν μὲν ἑσ-
 σωτάκις ἐξήσδου ὡστε ἄρχειν αὖτις τε καὶ ἵπποις
 γυμνάσια τὰς θήρας ἐπὶ δὲ Ἀρταξέρξης ὁ βα-
 σιλύς καὶ ὁ σὺ αὐτῶν ἠπίους τῶ οἴνου ἐγγύοντο, ἐκέ-
 τι ὁμοίως οὔτε αὖτις ἐξήσδου, οὔτε σὺ ἄλλοις ἐξήσδου
 ἐπὶ τὰς θήρας ἀλλὰ καὶ οἵτινες φιλόπονοι γυμνα-
 νοὶ καὶ σὺ τοῖς παρὲν αὐτοῖς ἵππεδον ἅμα θηροῦσαν,
 φθονοῦντες αὖτις δὴλοι ἦσαν, καὶ ὡς βελίονας αὐ-
 τῶν ἐμίσησαν. ἀλλὰ γὰρ καὶ σὺ παῖδας ὅ μὲν
 παιδιδέσθαι ἐπὶ ταῖς θήραις, ἐπὶ ἀφάρτοις ὁ 10
 μὲντοι τὰ ἵππικα μὲν θάνατον καὶ μελετᾶν, ἀπέσθη-
 κε, ἀφ' ὅ μὲν ἰέναι ὅπου αὐτὸν ἀποφαινόμενοι βύδο-
 κμοῖσι.

21. 78

Καὶ ὅτι γὰρ ὁ παῖδες ἀκούοντες ἐκεῖ παρό-
 θεν τὰς δίνας δικαίως δικαζομένης, ἐδόκουν μὲν
 θάνατον δικαιοσύνη, καὶ τοῦτο πρῶτα πασι ἀνέσχε-
 ται. σαφὲς γὰρ ὄρασι νικῆντας ὁπότεροι αὐ-
 τῶν πλείον ἀφάρτων. ἀλλὰ καὶ τῶν φουρμύων ἐκ
 τῆς γῆς τὰς διδάμεις ὁ παῖδες παρόθεν μὲν ἐμὲν-
 θανον, ὅπως τοῖς μὲν ὠφελίμοις χεῖντο τῶν δὲ βλα- 20
 βερὰν ἀπέχρηστο. νῦν ὅ ἐοίκασι ταῦτα διδασκόμε-
 νοις, ὅπως ὅτι πλείστα κακοποιῶσιν. ἔδαμοδ γὰρ
 πλείους ἢ ἐκείνους ἀποθνήσκουσιν, οὔτε ἀφάρτοι-
 ρονται ὑπὸ φαρμάκων.

22. 79

Αλλά μὲν καὶ θρησκευτικῶτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐ-
 πὶ Κύρου εἶσι. ὅτε μὲν γὰρ ἐπὶ τῇ ἐκ Περσῶν
 παιδείᾳ καὶ ἐγκρατεῖα ἐχρῶντο, τῇ δὲ Μήδων σο-
 λῆ καὶ ἀβρογῆτι νῦν δὲ πῶ μὲν ἐκ Περσῶν καρ-
 τερίδου παροῦσιν ἀποσθεννυμῶν, πῶ δὲ τῶν Μή-
 δων μαλακίᾳ ἀφάρτωνται. σαφηνίσαι δὲ βού- 30
 λουμαι καὶ πῶ θρησκῆν αὐτῶν. ἐκείνοις γὰρ παρό-
 τον μὲν τὰς βύνας οὐ μόνον ἄρχει μαλακίᾳ ὑπο-
 φράννυσθαι, ἀλλ' ἠδὲ καὶ τῶν κλιῶν σὺν πόδας ἐ-
 πί τῶν ἀπιδων ἵστασιν, ὅπως μὴ ἀντερεῖδῃ ὁ δάπε-
 ρον, ἀλλ' ὑποείκωσιν αὐτῶν ἀπιδες. καὶ μὲν τὰ πε-
 τέρη ἐπὶ τῶν ἀπιδων, ὅσα τε παρόθεν ἄρχει, οὐ-
 δὲν αὐτῶν ἀφάρτωνται, ἀλλὰ τε αἰεὶ χεῖνα ἐπιμηχα-
 νάντα. καὶ ὅσα γὰρ ὠχρῶνται. καὶ γὰρ χεῖνοποιήσας
 ἀμφοτέρων τούτων χεῖνται. ἀλλὰ μὲν καὶ ἐν ταῖς
 χεῖνται οὐ μόνον κεφαλῶν καὶ σώμα καὶ πόδας ἄρχει 40
 αὖτις ἐσκεπάσθαι, ἀλλὰ καὶ παρὲν ἀκροῖς τῶν χειρῶν
 χεῖρας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἐχρῶσιν. ἐν
 γυμνῶν τὰ ἴσθαι ἐκ ἀρχαῖσιν αὖτις οὐθ' αὐτῶν
 δένδρων ἐθ' αὐτῶν πετῶν σκια, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐτέρας
 σκιάς αὐτῶν ἀφάρτοι μὲν χεῖνοποιῶν αὖτις παροῦσιν.

23. 80

24. 81

25. 82

26. 83

Quin & ad venationem quoq; toties
 antea exhibant ut pro exercitatione ve-
 nationes satis essent & ipsis & equis: at
 ubi Arraxerxes rex, & qui ei erant fami-
 liares, redditi sunt vino inferiores, non
 amplius eodem modo neq; ipsi egredie-
 bantur, neq; alios educebant ad vena-
 tiones: quin potius siqui laboris studiosi
 atq; industrii una cum suis equitibus ve-
 narentur, aperte iis inuidebant, & ut sei-
 psum meliores oderant. Præterea puetorū
 institutio pro foribus adhuc perdurat:
 sed disciplina & exercitatio eorum quæ
 ad artem equestrem pertinent, extincta
 est, quoniam eo non eunt ubi specimen
 edendo gloriam consequantur.

Et quod pueri quū illic antea lites au-
 dirent secundū ius & æquū diiudicari,
 videbantur discere iustitiam, & hoc om-
 nino in contrariū versum est: quoniā
 certo vidēt eos vincere causam utri plus
 dederint. Præterea eorū vim quæ è ter-
 ra oriuntur, pueri antea discebant, quo
 vitibus uterentur, & à perniciosis absti-
 nerent: nunc vero videntur hæc discere
 quo mala quamplurima perpetrent.
 Nusquam igitur plures quam illic, neq;
 moriuntur, neq; interficiuntur venenis.

Quinetiam multo magis indulgent
 mollibus & delicatis voluptatibus quā
 Cyri temporibus. Tum enim adhuc
 disciplina Persica & continentia ute-
 bantur, Medorum vero stola atq; mol-
 litie: sed hoc tempore Persicam con-
 stantiam æquo animo vident extinguī,
 at Medorum molliem diligenter ser-
 vant. Declarare autem volo eorum
 quoque mollem & delicatam vitam. Il-
 lis enim primum nō satis est si lecti stra-
 ta mollia habeant, verumeriam lecto-
 rum pedes tapetibus superponunt, ne
 pavementum renitatur, sed ut tapetes
 cedant. Insuper opere pistorio quæ cō-
 ficiebantur ad mensam, & quæcunque
 reperta sunt antea, eorum nihil ablatum
 est, sed & nova semper excogitant, &
 obsonia identidem: etenim sibi con-
 pararunt homines qui nova utriusque
 harum rerum artificia inueniant. In-
 super hyeme non satis est illis caput &
 corpus atque pedes tegere, sed in extre-
 mis manibus chirothecas villosas ha-
 bent, & digitalia. At vero æstate con-
 tenti non sunt neque arborum neque
 rupium umbris, sed illis præsto sunt ho-
 mines qui in his umbris alias moliantur.

1 Senant Gr. verbis, Ita vino dediti ut ei succumberent. 2 In aula adh. perd. Vel, in regia.

Iam vero & pocula si quamplurima habeant, hoc ornamento gloriantur: verum si iniustis artibus comparata esse constet, id nulli sibi dedecori ducunt. Apud illos enim iniustitia lucrique turpis cupiditas valde est aucta. Atque antea patrius eis mos erat ne conspicerentur proficisci pedites, non alius cuiusquam rei gratia, quam ut equites optimi fierent: nunc autem plura super equis strata habent quam super cubilibus. Non enim ita equitandi curam habent ut moliter sedendi.

In iis vero quae ad bellum pertinent, annon merito nunc sunt omnino deteriores quam antea? Quibus superiore tempore patrium erat, tum eos qui terram possiderent, ab hac ipsa equites suppeditare, qui etiam in expeditionem ibant: tum praesidiarios, si militandum esset, pro regione, stipendiarios esse: nunc vero qui ostiarii sunt, & pistores obsoniorumque, artifices, & pincernae, & balneatores, & qui ad mensam apponunt, & qui mensam tollunt, & qui dormitum agunt, & qui a somno excitant, & ornatores qui coloribus eos liniunt infricantque, aliaque decenter componunt: hosce omnes ii qui proceres sunt, equites faciunt, quo sub se stipendium mereant. Multitudo igitur ex his quoque apparet, at nulla eorum ad bellum utilitas. Hoc etiam patet ex iis quae vsuveniunt. nam in eorum regione hostes facilius commorantur quam amici. Cyrus enim quum ferentarios amouisset, thoracibus autem & eos & equos amasset, & pilum unum cuique dedisset in manum, cominus pugnam gerabat: sed hoc tempore neque iactu utuntur amplius, neque congregantes cominus praeculantur. Atque pedites habent quidem ipsi crates & copides & secures (quemadmodum Cyri temporibus) quum sunt pugnaturi, sed cominus congregari ne hi quidem volunt. Nec item falcatis curribus ad sed utuntur amplius ad quod eos Cyrus est fabricatus. Cyrus enim quum aurigas amplificasset honoribus strenuosque reddidisset, habebat qui in armatos impetum facerent. Persae autem huius temporis quum ne norint quidem eos qui praesunt curribus, censent fore ut inexercitatos similes exercitatis habeant. Et hi profiliunt quidem, sed priusquam fuerint inter hostes, alij e curribus vltro excidunt, alij exiliunt: quo fit ut

καὶ μὲν ἐκπέματα ἰὼ μὲν ὡς πλείστα ἔχουσι, τούτω καλλωπίζονται ἰὼ δὲ ἕξ ἀδίκου φανεραῖς ἢ μεμηχρημένα, ὅθεν τὸ αἰχμύονται. πολὺ γὰρ ἠΐξεται ἐν αὐτοῖς ἡ ἀδικία τε καὶ ἀγροακέρδεια. ἀλλὰ καὶ πρὸθεν μὲν αὐτῶν βραχέριον αὐτοῖς μὴ ὀρεῖσθαι περὶ τὴν πόρδουμφοῖς, ὅσα ἄλλου ἱανὸς ἐνεκα ἢ τῶ ὡς ἰπποκωπῆτες γίνεσθαι· νῦν δὲ ἐρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἰππων ἢ ἐπὶ τῶν θύναν. οὐ γὰρ τῶ ἰππείας ἕτως ὡς πρὸ τῶ μαλακῶς καὶ θῆξ.

10 ὅτι μέλονται.
Τὰ γὰρ μὲν πολεμικὰ πῶς ὅσα εἰκότως νῦν τὰ πρῶτα χεῖρες ἢ πρὸθεν εἶσιν; οἷς ἐν μὲν τὰ πρῶτα ἐλθόντι χεῖρα βραχέριον, * οἷμα,] ἡ ἡρ- χεῖρα μὲν πῶ γῶ ἔχοντας, ἀπὸ ταύτης ἰππο- τας πρῶ ἔχεσθαι, οἱ δὲ καὶ ἐτραπύοντο. τῶ δὲ φρουρῶντας, εἰ δέοις ἐρατῶσθαι, πρὸ τῆς χεῖρας μαθοφόρος εἶ. νῦν δὲ τοῖς τε θυρωροῖς καὶ τῶ σιτοποιοῖς, καὶ τῶ ὄψοποιοῖς, καὶ οἰνοχό- οῖς, καὶ λουτρῶοις, καὶ πρῶτα φέντας καὶ ἀνα- 20 ρῶντας, καὶ κατακομίζοντας καὶ ἀνίσαντας, καὶ τῶ " κρομητῶς οἱ ἰπποκωπῆται τε καὶ ἐντελέβοισιν αὐ- τοῖς, καὶ τὰ ἄλλα ῥυθμίζοισι. τούτοις πρῶτας ἰπ- πείας (A) δυνάσται πεποιθήκασιν, ὅπως μαθοφορῶ- σιν αὐτοῖς. πλῆθος μὲν οὖν καὶ ἐκ τούτων φάινεται, οὐ μὲν τοῖ ὄφελος γὰρ ὅθεν αὐτῶ εἰς πόλεμον. δι- λοῖ δὲ καὶ αὐτὰ τὰ γινόμενα· καὶ πῶ χεῖρα γὰρ αὐτῶ ῥῶον (A) πολέμοιοι ἢ (A) φίλοι ἀνατρέφονται. καὶ γὰρ δὴ ὁ Κῦρος τῶ μὲν ἀκροβολίζεσθαι ἀπο- 30 παύσας, θυρακίσας δὲ καὶ αὐτοῖς καὶ ἰπποῖς, καὶ ἐν 40 παλῶν ἐκαστῶ δοῖς εἰς χεῖρα, ὁμοῖον πῶ μάχης ἐποιεῖτο· νῦν δὲ οὐτε ἀκροβολίζονται εἰ, οὐτ' εἰς χεῖρας σιωπόντες μάχονται. καὶ (A) περὶ ἔχουσι μὲν γάρρα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις, ὡς πρὸ τῶ Κῦ- ρου, τῶ μάλιστα ποιησῶμενοι. εἰς χεῖρας δὲ ἵεναι οὐδ' οὗτοι ἐθέλοισιν. ὅθεν γὰρ τοῖς δρεπόμενοις ἀρ- μασι εἰ χεῖραται ἔφ' ὃ Κῦρος αὐτὰ ἐποίησεν. οὐ μὲν γὰρ, ἡμῶς ἀνέστας τῶ ἰπποκωπῆται, καὶ ἀγαθοῖς ποιήσας, εἶχε τῶ εἰς τὰ ὅπλα ἐμβαλόντας. (A) δὲ νῦν, ὅθεν γινώσκοντες τῶ ὅτι τοῖς ἀρμασιν, οἰόνται 40 σφίσιν ὁμοῖοις τῶ ἀνασκήτοις τοῖς ἡσκηθῶσιν ἔσεσθαι. (A) δὲ ὄρμησι μὲν, πρὶν δὲ ἐν τοῖς πολεμοῖς εἶ, (A) μὲν ἔχοντες ἐκπέτοισιν, (A) δὲ ἕξάλλονται ὡς τε

1 Non conspici pedibus iter facientes, non al. 2 Intell. dicendi sunt, vel, dici possunt.

ἀνδρῶν ἰσχυρῶν γιγνώσκοντα ἅ τ' ἐβύγη πολλάκις πλείω
 κακὰ δὲ φίλους, ἢ δὲ πολέμους ποιεῖ. ἐπεὶ μὲν
 τοὶ καὶ αὐτοὶ γιγνώσκουσιν οἷα σφίσι τὰ πολέμους ἡ-
 εἰα ἔσονται, ὑφίενται, καὶ ἑσθλαὶ ἐπ' αὐτῶν ἔσονται Ἐλ-
 λῶν εἰς πόλεμον κατὰ τὰς, " οὔτε ὅτ' ἄλλοι
 λῶν πολέμους, ἔτε ὅτ' ἄλλοι Ἐλλῶνες αὐτοῖς ἀντι-
 στρατεύουσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τ' ἑσθλαὶ ἐβύγησι μὲν Ἐλ-
 λῶν δὲ πολέμους ποιεῖσθαι

21. οὐκ αἰ-
ποτα

22. ἀπὸ γὰρ
συνάσει, ἡ
πῶ

23. ἀπὸ μα-
τίρας

Ἐγὼ μὲν δὲ οἶμαι ἅ τ' ἔσονται ἡμῶν " ἀπει-
 γάσθαι μοι. φημὶ γὰρ Πέρσας καὶ δὲ σὺ αὐτοῖς καὶ ἰο
 ἀσθενέστεροι καὶ ἡμιότι, καὶ ἀνοσιώτεροι καὶ σιγε-
 νῆες, καὶ " ἀδικοτέροις καὶ δὲ ἄλλοις, καὶ ἀνδρῶν τε-
 ρεῖς τὰ εἰς τὸν πόλεμον νῦν ἢ πρὸ τούτου ἀποδεί-
 χθαι. εἰ δέ τις τὸν ἀνδρῶν γιγνώσκει, τὰ ἔργα αὐ-
 τῶν ἐπισκοπεῖν, βύρησει αὐτὰ μὲν τυροῦντα τοῖς ἐ-
 μοῖς λόγους.

Παρά τῶν αὐτῶν Xenophontem, ἐν τῷ τ' αὐτοῦ
παρδείας εἰ.

24. 72.
mea edit.

25. αὐτῶν

Ἐὰν δὲ ἐνὶ γὰρ βρώματι δὲ δὲ πόματι Πέρ-
 σης αἰὲρ τῶν πεπαιδευμένων οὔτε ὄμμασιν αἰ ἐκ-
 πεπληγμένος καταφανῆς ἦν οἶτο, οὔτε ἀρπαγῆ,
 οὔτε νόσφ, μὴ οὐχὶ πρηνεῖν ἅ τ' αἰ καὶ μὴ ἐν σίτῳ
 ὦν, ἀλλ' ὡσπερ ἄ ἰπποκοῖ, ἀλλ' ὅ μὴ τὰ εἰσάσε-
 θαι ἐπὶ τῶν ἰππων, δύνανται ἅμα ἰσχυρόντες
 καὶ ὄραν καὶ ἀκούειν καὶ λέγειν ὅ δέον, οὔτω καὶ ἐκεί-
 νοι ἐν τῶν σίτῳ οἶοντα δέιν φρονίμοι καὶ μέτεροι φαί-
 νεσθαι. ὅ δὲ κεκινῆσθαι ὑπὸ τῶν βρωμάτων καὶ
 τῆς πρόσσεως, πόμῳ αὐτοῖς " κωικὸν καὶ φηλαδὲς δὲ
 χεῖ εἰ).

iugales aurigis carentes, pluribus saepe
 malis amicos quam hostes afficiant.
 Quoniam vero ipsi quoque cognoscunt
 qualia ad bellum adminicula habeant,
 animo ad id remisso sunt, nemoque am-
 plius sine Graecis ad bellum se accingit,
 neque quum inuicem belligerant, neq;
 quum Graeci agunt contra eos exerci-
 tum, sed etiam aduersus hosce statue-
 runt cum Graecis bellum gerere.

Et ego quidem quae pollicitus sum,
 eam me praestitisse arbitror. Dico enim,
 Persas atque Persarum socios, & magis
 impios aduersus deos, & magis nefarios
 erga necessarios, & iniustiores erga ali-
 os, & ignauiores ad bellum, hoc tempo-
 re quam antea redditos fuisse. Quod si-
 quis secus atque ego sentiat, is eorum o-
 pera considerans, ea testimonio suo ver-
 ba mea comprobare comperiet.

Apud eundem Xenophontem, in eius-
dem Paria libro v.

20 IN nullo enim neque esculento ne-
 que potulento vir Perses, ex iis qui be-
 ne instituti sunt, neque oculis commo-
 tus appareat, neque rapina, neque mente,
 quo minus eadem prospiciat quae si in
 cibo non esset: sed quemadmodum e-
 questris, quoniam in equis non turbantur,
 possint simul dum equitant & vide-
 re & audire & dicere quod sit opus: sic
 item illi inter epulas existimant oportere
 & prudentes apparere & moderatos.
 At moueri esculentis & potulentis, vi-
 detur iis esse 2 porcinum admodum &
 immane.

Vide & quae hunc locum proxime sequuntur, nec non quae praecedunt. Sed cum iis quae hoc loco di-
 cuntur, conferenda sunt quae supra, pag. videlicet 577. legisti de pueris domo afferentibus in cibum qui-
 dem, panem, in obsonium vero, nasturtium: ad potum autem, si quis eorum sitiret, vas fictile quod
 cothona vocabant, ut in id e flumine posset haurire. Atque his addenda sunt & quae de puberibus, seu
 adolescentibus (Graece ephēbis) paulo post dicuntur, quidquid venando ceperint, id eorum obsoni-
 um esse: sin nihil ceperint, non aliud obsonium habere quam nasturtium. Ideo autem conferendū
 sunt hi loci cum illo libri V, ut consideremus quantum prosit a teneris assuescere. Nam temperanter in ipsa et-
 iam senectute vivere, in eodem illo traditi loco, quum ex de pueris exemplum temperantiae ab eis sumenti-
 bus scribat. Tenuis autem victus vestitusque vultus Persarum mentionem facit Xenophon non in iis solum
 quae ex eo allata iam fuerunt, sed in hoc etiam libri primi eiusdem operis loco, non procul ab iis quae deprom-
 pta inde habuisti in precedentibus, per quandam cum molli Medorum vestitu antithesin, Apud Persas
 autem qui in patria manent, hoc etiam saeculo & vestimenta sunt viliora, & victus magis est te-
 nuis. Necnon aliquanto post Cyrus auctore suo Astyagi dicit, Sed longe simplicior apud nos ac rectior est
 ad se explendum via. Nos enim panis & carnes ad hoc deducunt: vos autem, quum eodem stu-
 deatis peruenire quo nos, per multos circuitus ac ambages sursum deorsum errantes, vix tandem
 eo peruenitis quo nos iam dudum veneramus. Sed hanc Persarum laudem multum minuit iste li-
 bri septimi eiusdem operis locus, ubi de Cyro dicitur, Quum igitur sciret, Persas, qui domi man-
 erent, vitam agere durissimam propter inopiam, & laboriosissimam, tum propter regionis
 suae asperitatem, tum quod opus faciendo victum sibi quaerunt: hos potissimum existi-
 mauit libenter apud se victuros. Minuit (inquam) hic locus laudem illam, quod regionis

1 Id est, Neque oculis, neque rapacitate, neque mente ullam commotionem praeseferat, quominus eadem prosp. 2 Le-
 gitur αὐτῶν (ut habes in marg.) quod & suillum reddi potest: at κωικὸν est caninum. Vox autem φηλαδὲς quam vertis immane, sonat
 potius hic ferinum, vel, belluinum.

natura ad tenuem illum victum eos adigere dici possit. Sed ex ijs quae alibi scribuntur, conijcere est, institutio-
tionem bonam non solum hoc addidisse ut boni consulerent hanc victus tenuitatem, aut saltem hunc mode-
ratum victum (nam & μετ' εὐχαι δίασθαι dicit) sed etiam effecisse ut vellent & spuendi & mungendi ne-
cessitatem à se per labores abigere. Atque hoc apud illos etiam qui sua etate essent Persas mansisse, in
eo illo primi libri loco testatur. Videndum tamen quomodo cum hoc conuenire loco possit ille libri octauo,
vbi scribit, (hoc quoque exemplo ostendens quantum Persae à suis maioribus degenerassent) Nam quum
antea sancitum esset, (vel lege cautum, nisi & more receptum reddi potest) ut neque spuere, neque
neque emungerent. (manifestum est autem ipsos non ideo sanxisse ut humori corporis parcerent,
sed quod vellent laboribus & sudoribus corpora robusta & velut solida effici) nunc quidem
adhuc manet, ut non spuere, nec sese emungant: at se laboribus exercere, nusquam in usu est. Quo-
modo enim Xenophontis etiam saeculo permanebant haec duo, non spuere, neque se emungere, id vero
per quod haec vitabant (qua alioqui vix posse vitare videntur) ut ipse in illo altero loco scribit, iam abo-
leuerat?

Sed, hanc questionem alijs soluendam relinquens, ad eos transeo locos qui contra Persicum luxum,
& quidem in regibus nominatum, describunt. Meminisse autem hic oportet horum circa finem libri
VIII. Verborum, ὁποῖοι τινὲς γὰρ αὐτοὶ ἴσασιν ὅτι οἱ ἄλλοι οὐκ ἔχουσιν ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλο γένος. id est
QVALES enim fuerint qui alijs praesunt, tales sunt plerumque & illi qui eorum subiecti sunt im-
perio. Idem vero & ante Xenophontem dictum fuerat, & post Xenophontem etiam dictum fuit: & quidem
à nonnullis etiam qui vocem illam plerumque non addiderunt. Magna est autem conuenientia inter illum
locum, & istum qui eodem in libro legitur, pagina à principio tertia, QVVM enim vident homines, cum
cui maxime licet insolenter agere, modeste se gerere, tanto magis ij qui sunt inferiores vllam
suam insolentiam minime extare volunt. Adiungendum etiam quod aliquando post sequitur, de ipso
Cyro, Et se quidem in tale exemplum proponebat. Necnon adijciendus erit hic qui primam
eiusdem libri paginam claudit, in mea editione, ὅταν μὲν ὁ θεὸς ἀτρε
βελτ. &c.

Ex oratione de Agesilao.

Εὐ τῆ εἰς Ἀγησίλαον λόγου.

HABET enim rex Persarum qui
totum orbem circumeant, quaritantes
potum qui suavis illi sit futurus: & in-
numeri excogitant cibos quibus suauiter
vescatur: at vero Agesilaus, quod
laboti deditus esset, quidquid aderat iu-
cunde bibebat, & quidquid nactus era-
rat, iucunde edebat. ad somnum autem
suauiter capiendum quouis locus ido-
neus illi erat. Ac non solum dum haec
faceret lætabatur, sed etiam exultabat
quoties consideraret se quidem medijs
in voluptatibus versari: at barbarum il-
lum regem videret, si quidem absq; do-
lore vellent viuere, oportere ab extremis
terræ finibus ea secum trahere quæ delectationem sint allatura.

Τῶ μὲν γὰρ Πέρσῃ πᾶσιν γλυκύνει τὰ
μασθόντες ἢ αὐτὴν ἡδέως πίοι, μυελὸι δὲ τε-
χνῶνται ἢ αὐτὴν ἡδέως φάγοι. ὅπως γὰρ μὲν κατα-
δάροισι, οὐδ' αὖ εἴποι τις ὅτι παραμασθόνται.
Ἀγησίλαος δὲ, ἀλλὰ ὁ φιλόπονος εἶ, πῶ μὲν ὁ
πρὸν ἡδέως ἐπινε, πῶ μὲν ὁ σωτυχὸν ἡδέως ἠσθιεν.
Εἰς ὃ ὁ ἀσπιδῶς κρημνισθῆναι, πᾶς τόπος ἰκανὸς ἰσθῆ
αὐτῶ. καὶ ταῦτα ὁ μόνον παραφύων ἐχαιρεν, ἀλλὰ καὶ
ἐνθυμούμενος ἠγάλλετο ὅτι αὐτὸς μὲν ἐν μέσῃσι ταῖς
βυφροσώμασι ἀνατρέφοιτο. ὅτι βαρβαρον ἔωρα,
εἰ μὴ οἱ ἀλύπτως βιώσεσθαι, σωελκυσεὶν αὐτῶ
ἀπὸ τῶν ἀτάτων τῆ γῆς ἀτερψόνται.

Pag. 380
mea editio.

In eadem oratione proponuntur & alia, in quibus Agesilaus & rex Persarum inter se comparantur:
atque hoc inter cetera, quod ille quidquid inter homines auri, quidquid argenti erat, & quaecunque
erant pretiosissima, apud se congesta habere niteretur: existimans, si maximam vim pecuniarum
haberet, fore ut omnia in potestatem suam redigeret: at vero Agesilaus domum suam contra in-
stituerat, ita ut nullo horum indigeret. Animaduertendum autem, ad hanc auri argentiue coaceruatio-
nem quod attinet, esse & hoc verisimile ad fouendum etiam suum luxum illam congerere conatum esse: quam-
uis aliam causam afferat. Ceterum cum illis verbis, μυελὸι ὃ τεχνῶνται τι αὐτὴν ἡδέως φάγοι, conferendū
haec quae habuisti pag. 584. ex alio loco καὶ μὲν τὰ πρὸς τὸ μὲν ὅτι παραμασθόνται, ὅτι τε πρόσθεν εὐδοντο, οὐδ' ἐν αὐτῶ
εὐδοντο, ἀλλὰ τι αὐτὴν ἐπιμασθόνται. καὶ γὰρ καὶ ποιοῦντας ἀμφοτέρων τῶν κέρτωνται. Verum hoc in
loco (qui non procul abest à fine libri octauo & ultimi Padia) non tantum de Persarum regibus, sed de uni-
uersa Persarum gente agitur.

Hinc ad illum digredior locum vbi contra studium rerum bellicarum, necnon agriculturae, (et quidem
hanc proponens) in Persarum rege commendat: quum alibi rei militaris studium in certo quopiam rege, videlicet
Cyro, commendasset: & quidem venationis exercitio ad res bellicas, & maxime ad artē equestrem, eos preparari
dixisset, ut videre est inter illa quae à lib. Pad. 8. deprompta dedi. p. 580. Verum ibi postquam haec & alia quaedam

imperatum sibi militum numerum expleant, atque lectos egregiosque viros equis & armis pulcre instructos exhibeant, & honoribus auget, & donis ingentibus ditat: quos autem magistratus ducesque reperit aut segnes aut auaros, & quæstus avidos, acerbè castigat, & abire magistratu iuber: alios qui res gerant, constituens. Hæc quum faciat, illum sine vlla dubitatione rerum bellicarum studiosum esse arbitramur. Præterea quantam potest regni sui partem percurrens inspicit ipse, ac veluti censor in iudicium morum vocat: quod reliquum est, inspiciunt viri fideles ab eo missi. Porro quos præfides regionem populo frequentem, terram excultam, & arboribus quas vnaquæque fert & fructibus plenam præstare cognoscit, his aliam regionem addit, donis ornat, sedibus honorificis præmii causa donat: quibus autem videt ociosam incultamque terram, & hominibus infrequentem, siue istud crudelitate, siue insolentia, siue negligentia factum sit, illos castigat, imperio priuat, & aliis magistratibus constitutis abiicit. Hæc quum gerit, censens curare eum minus qui terra à cultoribus exercebitur, quam qui tuto à præfidiis custodietur?

Ἐπιθρόνον τεταγμένον ἐκ πλεονέχοντες, καὶ τυ-
χοῖς δόκιμοι ἰπποῖς τε καὶ ὀπλοῖς κατεσκευασμέ-
νοις κτλ. ἔχουσι, τυτοῖς μὲν εὖ ἀρχόντας καὶ τῆς
ἡμετέρας αὐξάνει, καὶ δώροισι μεγάλοις καταπλουτίζει
οἷς δ' ἀνδραῖς ἢ δὲ ἀρχόντων ἢ καταμελουῦντας τῶν
φρουραρχῶν, ἢ κατακερδαίνοντας, τυτοῖς χαλεπῶς
κολάζει, καὶ παύων τῆς ἀρχῆς, δήμους ἐπιμηνησά-
μενος. τῶν μὲν δὲ πολεμικῶν ἔργων θάλασσα ποιάν
δοκεῖ ἡμῖν αἰαμφιλόγως ἐπιμηγεῖσθαι. ἐπι τὸ πό-
σιον μὲν τῆς χώρας διελαυνῶν ἐφορὰ αὐτῶν, καὶ δοκι-
μάζει, ὅπως ἢ μὴ αὐτῶν ἐφορὰ, πύμπαν πιστοῖς
ἔπισκοπεῖται. καὶ οἷς μὲν ἀναισθάνηται τῶν ἀρχόν-
των σωσοικουμένων γε τὴν χώραν κτλ. ἔχει, καὶ
ἐνεργῆν οὖσαν τὴν γῆν, καὶ πλήρη δένδρων τε αὐτῶν
καὶ φέρει καὶ καρπῶν, τυτοῖς μὲν χώραν τὴν ἀ-
λλω περὶστήθῃσι, καὶ δώροισι κοσμεῖ, καὶ ἐδραῖς ἐπι-
μοις γεραίρει οἷς δ' ἀνδραῖς ἀρχῆν τε τὴν χώραν οὐ-
σαν καὶ ὀλιγὰν ἀσπορον, ἢ ἀφ' ἀχαλεπότητα, ἢ δι' ὑ-
βριν, ἢ δι' ἀμέλειαν, τυτοῖς ἢ κολάζων καὶ παύων τῆ
ἀρχῆς, ἀρχόντας δήμους καὶ ἡγεμόνας. τὰ δὲ ποιάν δο-
κεῖ ἡμῖν ἔπιμηγεῖσθαι ὅπως ἢ γῆ ἐνεργῆς ἔσται ὑπὸ
τῶν κατοικουμένων, ἢ ὅπως εὖ φυλάσσεται ὑπὸ τῶν
φρουραρχῶν;

ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΡΑ-

βωνος γεωγραφικῶν.

Ἐν τῷ ἑβδόμῳ βιβλίῳ.

EX STRABONIS
geographicis libris.

Libro xv.

ITAVE³ etiam de moribus Persarum etiam permulti dixerunt, tamen dicenda nobis videntur quæ ad rem attinent. Persæ nec statuas, nec aras erigunt: sacrificant in loco excelso. cælum esse Iouem putant: colunt & Solem, quem Mithram vocant: item Lunam & Venerem, & ignem, & tellurem, & ventos, & aquam. Sacrificant in loco mundo, cum imprecationibus, & coronatam hostiam statuunt. Vbi magus, qui sacrificium enarrat, carnes in portiones distribuit, sua quisque accepta, abeunt, nulla parte diis relicta. dicunt enim deum nihil velle, præter hostiæ animam: quidam tamen (vt fertur) omenti partem igni imponunt. Præcipue igni & aquæ sacrificant, igni arida ligna imponentes adæpto cortice, & aruina superiniecta: dein-

Ἰα τῶν οὖν τὰ ἐθῆ τὰ Περσικὰ, τυτοῖς, καὶ
Μήδουσι αὐτὰ, καὶ δήμοις πλείοσι οὐ
ὦν Ἑρῆκασιν μὲν πλείοις, τὰ δ' ἀρχαῖα καὶ ἡμῖν λε-
κτέον. Πέρσαι τίνων ἀγάλματα μὲν καὶ βωμοὺς
οὐ χιδρύνονται. θύοισι δὲ ἐν ὑψηλῷ τόπῳ, οὐ-
ρανὸν ἠγνούμενοι Δία. ἡμεῖσι δὲ καὶ ἥλιον, ὃν κα-
λοῦσι Μίθραν καὶ Σήλιον, καὶ Ἀφροδίτην,
καὶ πῦρ, καὶ γῆν, καὶ ἀνέμοις, καὶ ὕδωρ. θύοισι δ'
ἐν κατὰρῶ τόπῳ, κατὰ δὲ ἀμφοῖν καὶ ὡραῖσιν ἡμε-
ροῖς τὸ ἱερεῖον ἐξεμμελῶν. μέγιστον τὸ τῶν μέγιστον τῶν
κρέα, τὸ ὑψηλοῦ μέρους τῆς ἱεροῦ γῆς, ἀπίασι διελο-
μήνοισι τοῖς θεοῖς εὖ δὲ ἐν ἀπονεύμεντες μέγιστον τὸ ἡ-
χῆσθαι τῶν ἱερείων δειῶν. τῶν θεῶν, ἀμφοῖν ἢ εὖ δὲ ἐν ὁ-
μῶσι τῶν ἐπιπλάσθαι μικρὸν ὑπερῶσιν, ὡς λέγουσι ἱερεῖς,
ἐπι τὸ πῦρ. ἀφ' ἀφροδίτης τῶν πνεύματι τῶν ὕδατι
θύοισι, τῶν μὲν πνεύματι περὶ τῆντες ἐνεργῆς ἔσται, τῶν
λέποισι χροῖς, πικρῶν ἐπιτῆντες ἀνωθεν. Ἐπὶ

1 Illam lect. sequitur quam ex aduerso notauit: at nostram sequendo, ita hunc locum reddo, At quos præfectos vel negligere eos qui custodibus vel præfidiariis præfunt, vel quæstum suum facere compererit, de iis graues pœnas sumit, & illis magistratu submotis, alios curatores substituit. 2 Asperitate. vel, acerbitate. 3 Ideo instituta Persicæ his & Medis eadem, ne non aliis compluribus. De quibus dixerunt quidem multi, sed tamen dicenda & nobis quæ in rem sunt, vel, quæ præcipua sunt, 4 Male in Ald. in τῶν ἡμερῶν.

ὑφ' ἁπολοισιν, ἔλαμον ἡ καταχέαντες, οὐ φουσῶντες, ἀλλὰ ῥιπίζοντες. Ἐστὶ δὲ φουσίαντας, ἢ νεκρὸν ἐπιπύρηντας, ἢ βόλβιτον, θανατῶσι. τὰ δὲ ὕδα-

Distingue ἢ ἐπιλίμνῳ ἢ ποταμῶν, ἢ κρήνῳ ἐλθόντες, βόλβον *post udam,* ὀρυζάντες, εἰς τὸν σφαιρίζονται, φυλαττόμενοι *& intell.* ὀρυζάντες, εἰς τὸν σφαιρίζονται, φυλαττόμενοι *post udam* μή ἢ τὸ πλησίον ὕδατος καταρῶν ἀμαρτῆν, ὡς μι- *si, repeten* ανοιῶτες. Ἐστὶ δὲ ἐπιμυρρίνῳ ἢ δάφνῳ ἀφ' ἑνῆς *do hoc ver* ἀκρέα, ῥάβδους λεπτῶν ἐφ' ἁπολοισιν ὁ μάρτι, καὶ *bum e pra* ῥάβδους, ἀποσπένδοντες ἔλαμον ὁμοῦ γάλακτι καὶ *ceditibus.* μέλιτι κεκεραμῶν, ὅτι εἰς πύρ, οὐχ' ὕδωρ, ἀλλ' εἰς *gr. i. q. d. i. e.*

ἑνὸς ὕδατος τὰς δὲ ἑσώδους ποιοῦνται πολὺν χέρον, ῥάβδων μυρικίνων λεπτῶν δέσμῳ κατέχοντες. ἐν δὲ τῇ Κατωπαδοκίᾳ (πολὺ γὰρ ἔστι τῆν μάρ-

Ald. p. m. γων φύλον, ὁ καὶ Πυραθῆοι καλοῦνται, πολλὰ δὲ *doi* καὶ τῆν Περσικῶν θεῶν ἱερά) ἑστὶ μαχαίρα θύοισι, *doi* δὴ ἀκρῶν ἰνῶν, ὡς ἀν' ἑσώδους τῶν ποταμῶν. ἔστι δὲ καὶ

Ald. p. m. Πυραθῆα, σπηλιὴν ἀξιόλογοι ἐν δὲ τούτοις μέ- *doi* σοις βωμῶς, ἐν ᾧ πολλή τε σποδὸς καὶ πύρ ἀσβεστον *doi* φυλάττοισιν ὁ μάρτι, καὶ ἡμέραν δὲ εἰσιόντες, ἐ- *doi* παύσειν ὡσαν ἑσώδους, πρὸς τὸ πρὸς τὴν δέσ- *doi* μῳ τῆν ῥάβδων ἔχοντες, ἰαφῶν ἀεικέμενοι πι- *doi* λωτάς, καὶ θηκῶν ἐκατέρωθεν, μέγρι τὰ καλύ- *doi* πειν ἑσώδους καὶ τὰς ἀσφαγατίδας. τῶν δὲ *doi* ἐν τοῖς τῆν Ἀναϊτίδος καὶ τῆν Ὀμάρου ἱεροῖς νεόμι- *doi* σαι τούτων ἢ καὶ σπηλιῶν, καὶ ἑσώδους τῆν Ὀμάρου *doi* πομῶν βῆι.

Ταῦτα μὲν οὖν ἡμεῖς ἐσώδους ἀμαρτῆν ἐκεῖνα *doi* δὲ ἐν ταῖς ἀμαρτῆν ἰσορῆας λέγεται, καὶ ἑσώδους. *doi* εἰς γὰρ ποταμῶν οὐτ' οὐρεῶσιν, οὐτε νίπτονται Πέρ- *doi* σαι, ἑσώδους λούονται, ἑσώδους νεκρὸν ἐκβάλλοισι, οὐδ' *doi* ἀλλ' ἑσώδους δόκοιτων εἶ) ἢ μυσαρῶν ὅτι ἑσώδους *doi* θύοισι θεῶν, ἢ ἑσώδους τῶν πύρ ἐλθόνται. βασι- *doi* λβύονται δὲ ἑσώδους τῶν ἀπὸ τῶν ἡμεῶν ὁ δὲ ἀπειθῶν, *doi* ἀποτμηθεὶς κεφαλῶν καὶ βραχίονα, ῥιπίζεται. γα- *doi* μοῖσι δὲ πολλὰς, καὶ ἅμα παλλακῶν τρέφοισι πλεί- *doi* οισ πολυτεκνίας γάριν. ἡτέροι δὲ καὶ ὁ βασιλεῖς ἀ- *doi* θλα πολυτεκνίας κατ' ἔπος ἑσώδους τρέφομενα μέ- *doi* γρι τῆν τεπάρων εἶ, ὅτι ἀρεταὶ τοῖς θηρῶσιν εἰς ὕ- *doi* ψιν. ὁ γὰρ μοι καὶ τὰς ἀρετὰς τῆν εὐνοίας ἰσχυρίας *doi* ἐπιτελοῦνται ἀρετῆς) δὲ ἐπὶ τῶν θάλαμον πρὸς *doi* φαγῶν μῆλον, ἢ καμῆλου μυελόν, ἢ ἑσώδους, ἢ *doi* ἡμέραν ἐκείνῳ. ἀπὸ τῆν πέντε εἶ τῆν ἑσώδους τετάρτου καὶ εἰ- *doi* κοσι, παιδύονται ἑσώδους, καὶ ἀκρῶν τῆν, καὶ ἑσώδους *doi* ζεσθαι, καὶ ἀκρῶν τῆν διδασκάλους τε λόγων τοῖς ἑσώδους *doi* φρονεσάτοισι γράν), οἱ καὶ τῶν μυθῶδες πρὸς *doi* τῶν συμ-

de infuso oleo, succendunt, non inspi- rantes, sed ventilantes: si quis inspirat, aut mortuum quicquam, cœnumve in ignem iniicit, morte punitur. Aquæ sacra peragunt hoc modo. In lacum vel flumen vel fontem venientes, scrobem faciunt: ibique hostiam iugulant, cauentes ne quid proximæ aquæ sanguine cōtingatur: sic enim omnia pollutum iri: postea carnibus myrto laurove impositis, eas magi gracilibus virgis comburunt: & factis imprecationibus quibusdam, oleum lacte ac melle mixtum inspergunt, non in ignem, nec in aquam, sed in terram. Imprecationes diu faciūt, fasciculum virgarum myricinarum tenuium tenentes. In Cappadocia (etenim maxima est ibi magorum multitudo, qui Pyrethi vocantur, & multa Perficorum deorum templa:) non cultro sed stipite quodam mactant, tanquam malleo verberantes. Sunt & Pyratheia septa quædam ingentia, in quorum medio ara est. In ea magi & cinerem multum & ignem perennem seruant: & eo quotidie ingressi, imprecationes faciunt, per horam ante ignem virgarum fasciculum tenentes, pileis infulis velati ex vtraque parte dependentibus, adeo ut vitæ labia contegant ac malas. Hæc in Anaitidis & Omani delubris fiunt. Nam & horum ibi delubra sunt, & Omani statua in pompa ducitur.

Ista nos vidimus: quæ sequuntur, historiæ memoriæ mandauerunt. In fluvium Persæ non immergunt, nec lauant, nec abluuntur, nec cadaver iniiciunt, nec alia quæ immunda esse videantur. Cuicumque deo sacrificent, primum igni imprecationes faciunt. Reges habent ex eadem stirpe. Qui non paruerit, capite & brachio amputato proiicitur. Ducunt uxores complures: & multas pellices alunt, multiplicandæ sobolis gratia. Reges quotannis præmia proponunt iis qui plures filios progenuerint, pueri ante quartum annum in patris conspectum non veniunt. Nuptiæ in initio verni æquinoctii celebrantur: sponsus in thalamum venit, comestoprius malo vel cameli medulla, præter id nihil eo die. A quinto vsque ad vigesimum quartum annum discunt sagittare, iaculari, equitare, & in primis vera dicere. Disciplinarum magistris continentissimis vtuntur, qui & fabulas ad

1 Non sufflantes, sed ventil. si quis sufflat, aut mort. 2 Malim, Eadem autem. ut pro ταῦτα reponatur ταυτά. 3 Ducunt uxores multas, simulque pallacas alunt plures quam uxores, multipl. Mala autem pellices pro pallacis dicit.

utilita-

utilitatem accommodatas intexūt, cum cantu & sine cantu. deorum & clarorum virorum facta celebrantes. Congregant eos in vnum locum, æris sonitu ante lucem excitatos ad arma aut venationem. Præficiunt quinquagenis aliquem ex regis filiis, aut satrapæ, quem currentem sequi iubent, loco triginta quadraginta-ve stadiorum determinato. Postulant hi etiam orationem de singulis quæ illi didicerint: simul & vocem & latus & spiritum exercentes. Quin & aduersus æstum, frigus, imbres, & ad torrentium transitus eos condocerunt, vt arma & vestes immadidas seruent. Pascere etiam, & in agro pernoctare docent, & rusticari, & fructibus syluestribus vesci: vt termintho, glandibus, pyris agrestibus. Atque hi Cardaces vocantur, furtis viuentes: nam carda virile ac bellicosum signat. Quotidianus eorum cibus post exercitationem est panis durissimus, & nasturtium, & salis grana, & carnes assæ vel elixæ, potus aqua. Venantur autem pilas & sagittas ab equis mittentes, & fundantes. Vespertina eorum sunt exercitia, arbores serere, aut radices effodere, aut arma fabricari, aut lino & retibus studium impendere artificiose faciundis. Pueri venationem non attingunt, sed mos est eam domum referre. Cursus & ceterorum quæ in quinquertio exercentur, præmia ab rege proponuntur. Pueri auro exornantur, cuius igneū fulgorem venerantur, quare id neq; mortuo apponunt: quemadmodum nec ignem, ob honorem, quem ei defertunt. Militant, & ordines ducunt à vigesimo anno vsque ad quinquagesimum & pedites & equites. Forum non attingunt, nam nec emūt, nec vendunt. Armantur cetra in rhombi figuram facta: præter pharetram, sagittas & secures habent, capiti impositum pileum turratum, petus thorace squamoso muniunt. Principes anaxyridem triplam habent, & tunicam manicatam, duplam, genu tenus. interula candida est, exterior vero vestis florida. Amiculum æstate purpureum vel floridum, hyeme autem floridū: tiaras magorum infulis similes, calceamentum altum ac duplum. Vulgo tunicam duplam gerunt, ad medium vsque crus descendentem: circum caput sindonis cento voluitur. Quisque arcu & funda vititur. Persæ laute cœnant, integra & mul-

ὁ συμφέρον ἑπιδράζοντες πλέκοι, καὶ μέ-
 λους χωρὶς, καὶ μετ' ὧδης, ἔργα θεῶν τε, καὶ ἀν-
 δρῶν τῶν ἀρίστων ἀναδιδόντες. σιωπῶσι δ' εἰς
 ἕνα ὄρον, ψόφω χαλκῷ πρὸ ὄρου διεγέρον-
 τες ἐπὶ ἑξοπλασίαν, ἢ ἦσαν ἑξήντηται δὲ αἰὶ
 πεντήκοντα ἡγεμόνα τῶν βασιλέως ἕνα παίδων
 αἰσῶν, ἢ ἑξατάτου, τρέφοντι κελεύουσιν ἑπεσθαι,
 χωρὶον ἀφορεῖσαντες τελέκοντα, ἢ τετταράκοντα
 σταδίων. ἀπαιτῶσι δὲ καὶ λόγον ἐκάστου μαθη-
 10 ματος, ἀμα καὶ μεγαλοφωνίαν, καὶ πνύμα, καὶ
 πλῆθειν ἀσκησύντες καὶ πρὸς κούμα δὲ, καὶ
 πρὸς ψυχῶν, καὶ ὄμβρου, καὶ χειμάρρου ἀγα-
 βάσεις, ὡστ' ἀβροχα φυλάττειν, καὶ ὄπλα καὶ
 ἐσθῆτα καὶ ποιμαίνειν δὲ, καὶ ἀγαυεῖν, καὶ
 καρποῖς ἀγροῖσι χρῆσθαι, τερμίνθω, δρυοβαλά-
 νοις, ἀχρεῖδι. καλοῦν δ' οὗτοι Καρδάκες, ἀ-
 πὸ κλωπείας τρεφόμενοι καρδά γὰρ ὁ ἀν-
 δρῶδες, καὶ πολεμικὸν λέγε'. ἢ δὲ καθ' ἡμέραν
 20 διαίτα, ἀρτος μὲν ὁ γυμνάσιον, καὶ μῆλα, καὶ
 καρδάμων, καὶ δῶν χόνδρος, καὶ κρέα ὄπια, ἢ ἐ-
 φθὰ ἐξ ὕδατος ποτὸν δ' ὕδωρ. θηρῶσι δὲ
 σαύνια ἀφ' ἵππων βάλλοντες, καὶ ὄξυμάτα, καὶ
 σφενδοποιῶντες. δέλης δὲ φυτουργεῖν, καὶ ῥίζο-
 τωμεῖν ἀσκησύν, καὶ ὄπλοποιεῖν, καὶ λῖνα καὶ ἀρ-
 30 κως φιλοτεχνεῖν. οὐχ ἀπὸ τῶν θηρῶ-
 μάτων ὁ παῖδες, ἀλλὰ κομιζέειν οἴκαδε ἔθος. ἕτε-
 ραι δ' ἕσπερ τῶν βασιλέως ἀθλα δρόμου, καὶ τῶν
 ἐν τοῖς πεντάθλοις. κρομμῶν ὁ παῖδες χρυσῶν,
 ὁ πυρωτὸν ἡθερῶν ἐν ἡμῇ δὲ ὁσδε νεκρῶν
 30 πρὸς φέροντες, κατὰ τὸ ὁσδε ὁ πῦρ, καὶ ἡμι-
 σφρατθῶσι δὲ, καὶ ἀρροῖσι, ἀπὸ εἰκοσιν ἐπὶ
 ἕως πεντήκοντα, πεζοί τε καὶ ἵπποις. ἀγροῖς δὲ
 οὐχ ἀπὸ τῶν οὐτε γὰρ πωλοῦσιν, οὐτ' ἀνοῦνται.
 ὄπλιζον δὲ γέρρω ῥομβοειδεῖ. πρὸς ὅ τας φα-
 ρέτας ἀγροῖς ἔχουσι καὶ κρομμῶν πρὸς δὲ τῇ
 κεφαλῇ πύλημα πυρωτὸν θάραξ δὲ ὅτιν αἰσῶν
 φολιδωτός. ἐσθῆς δὲ τοῖς ἡγεμόσι μὲν, αἰσῶν τε-
 40 πλῆ, χιτῶν δὲ χειριδωτός διπλοῖς, ἕως ῥήνατος. ὁ
 ἕσπερ δὲ τῆς μὲν λευκός, αἰθινός δὲ ὁ ἐπὶ ῥῶ. ἡμέ-
 40 ἰον θερεῖς μὲν πορφυρεῶν, ἢ αἰθινόν, χιμῆδος δὲ αἰ-
 θινόν ἡμῶν πρὸς ἀπλήσια τῶν τῶν μέγαν, ἕσπερ ὁδη-
 μα κοῖλον διπλοῦν. τοῖς δὲ πολλοῖς χιτῶν ἕως μεσοκνη-
 μίου, καὶ διπλοῖς ῥάκος δὲ σινδόνιον ἡ πρὸς τῇ κεφα-
 λῇ ἔχει δὲ ἕσπερ ὄξον καὶ σφενδόνιον. δεῖπνοι-
 σι πολυτελεῖς Πέρσαι, ἡγῶντες καὶ ὀλομελῆ, καὶ

At vulgo. nam hac tōis δὲ πινούσι, respondens illis, τῶν ἡγεμόσι μὲν.

utilitatem...

πολλά καὶ ποικίλα. κόσμος τε λαμπρὸς ἡ πόλις,
 ἐκπωμαίων τε τῶν δῶν, ὥστε χρυσὸν καὶ ἀργύ-
 ρον καταλάμπουσαι. ἐν οἴνῳ τὰ μέγιστα βουλεύ-
 ονται, καὶ βεβαυότερα τῶν ἐν νήφει ἕλθονται. τῶν κατὰ
 τὰς ὁδοὺς συνδυτῶντων οὐ μὴ γνώριμοι καὶ ἰσο-
 ῦμοι φιλοῦσι προσίοντας, τοῖς δὲ ταπεινότεροις
 ποδβαλλοῦσι τὴν γνάθον, καὶ δέχονται αὐτῆν ὅ-
 φίλημα. Ἐπὶ ταπεινότεροι προσκυνοῦσι μό-
 νον. θάπτοισι δὲ κηρῶ ἀεὶ πλάσσοντες τὰ σώμα-
 τα. οὐδὲ μάλιστα οὐ θάπτοισιν, ἀλλ' οἰνοβοῦ-
 σιν.

Al. ἰσῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

Τοιαῦτα μὲν τὰ ἔθνη. ἔστι δὲ ἰσῶς καὶ αὐ-
 τὰ τῶν ἑλλήνων, ἀφῆσι Πολύκριτος. ἐν γὰρ Σούσοις
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

Al. ἀφῆ-
 σῶν, ὡς
 scriben-
 dit: aut
 certe ὁμοί-
 ος ἔστιν.
 ἢ παρὰ
 τὴν ἰσῆ-
 σῶν.

ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν
 ἐκείτω τῶν βασιλέων ὅτι τῆς ἀφῆσι ἰδία πεποι-
 ῶνται οἴκησιν, καὶ θησαυροῖς, καὶ ποδβαλλοῦσι ὡν

ta & varia apponentes: vestis & poculo-
 rum ornatus splendidissimus, auro & ar-
 gento refulgent. De rebus maximis in
 vino consultant, eaque decreta ipsi fir-
 miora censent quam quæ sobrii faciunt.
 Si notis & æqualibus in via occurrant,
 eos osculantur: si humilioribus, genam
 eis præbent, eaque osculum excipiunt:
 qui humiliores admodum sunt, duntaxat
 genu flexo digniores venerantur.
 Corpora mortuorum humant, prius ce-
 ra oblinentes. Magos insepultos aibus
 edendos dimitunt: hi cum matribus eti-
 am, instituto maiorum coeunt.

Ac Persarum quidem mores sunt hu-
 iusmodi: quibus opinor addenda esse,
 quæ à Polycrito referuntur: sunt autem
 hæc. Regum cuique Sufis in arce domi-
 cilium extat, & thesaurus, & tributorum
 quæ exegerit tabulæ, administratæ rei
 monumentum. Exigere eos ex ora ma-
 ritima argentum: ex mediterranea, quæ
 quæque regio ferat, ut colores, medica-
 menta, lanam, vel aliud tale, aut pecora.

Tributa instituit Darius Longimanus,
 qui omnium hominum pulcherrimus
 fuit, dempta brachiorum & cubitorum
 longitudine, etiam genua contingentium.
 Maximam auri atque argenti partem in
 supellectile habent, in nummis perexi-
 guam. Illam enim existimant & ad do-
 nandum magis aptam, & ad reponenda
 adseruandaque in thesauris cœmelia.

Nomismatis vero tantum sufficere arbi-
 trantur quantum vsui satis sit, & tantum
 auri percipiunt, quantum impensis suf-
 ficiat. Persarum mores magna ex parte
 moderati sunt. Ceterum per opulentiam
 reges in delicias luxumque prolapsi
 sunt, adeo ut triticum ex Asso Æolia af-
 ferri vellent, vinum autem ex Syria,
 quod Chalybonium dicitur, aquam ex
 Evlæo, quod ea omnium esset leuissi-
 ma, ut Atticæ heminæ comparata, dra-
 chma minus appenderet. Ex omnibus
 autem barbaris Persis vsu venit, ut notifi-
 simi apud Græcos essent, quod nulli
 Græcis imperauerunt eorum qui Asiam
 tenuere, præter eos: nec ii Græcos, nec

Græci illos antea nouerant, nisi quan-
 tum fama percepissent admodum exili.
 Non enim Homerus Medorum, Syro-
 rumve imperium nouerat: alioqui Æ-
 gyptias Thebas, & earum & Phœnicum
 diuitias nominans, nequaquam Babylo-
 nis, Nini & Ecbaranorum opes silentio
 transmisisset.

Ac primo

Ac primo
 peruenit
 parti illam
 non dicitur
 tis & figur
 runt à Persi
 rebis in fiam
 tum Lyden
 Asia ex
 modum in
 multique
 sim tamen
 donec à Ma
 Cyrus per
 cuius succ
 sublaris et
 gos
 imperium
 Narsem d
 eunuchos
 fecit, qu
 tum. Hanc
 ipse decem
 uit. Polite
 res successe
 sum, tandem
 annos circiter
 se suum habere
 subditos ante
 this.

Ac primo quidem Græcis Persæ imperauerunt, Lydi vero non toti Asiæ, sed partim solum cis Halym perexiguæ: idque non diu, sed duntaxat Cræsi & Alyattis. & siquid gloriæ parauerant amiserunt à Persis subacti. Persæ Medorum rebus in suam potestatem redactis, statim Lydos subegere: & Græcos qui in Asia erant sibi subditos fecerunt. postmodum in Græciam traicientes, magnis multisque certaminibus victi sunt. Asiam tamen usque ad mare tenuerunt, donec à Macedonibus sunt debellati. Cyrus primus iis imperium comparauit: cuius successor Cambyses filius, à magis sublatus est. Septem vero Persæ qui magos interemerunt, Dario Hydaspis F. imperium tradidere. Eius successores in Narsen deserunt: quem quum Bagoa eunuchus interfecisset, Darium regem fecit, quanquam è stirpe regia non ortum. Hunc quum Alexander euertisset, ipse decem aut undecim annos regnauit. Postea Asiæ imperium in complures successores & ab eis profectos diuisum, tandem dissipatum est. Permanit annos circiter ccl. Hodie seorsim Persæ suum habent corpus, & reges aliis subditos: ante Macedonibus, nunc Parthis.

Πρώτοι ἡ Πέρσαι καὶ Ἑλλήνων ἐπιήρξαν. Λυδοὶ δὲ ἐπιήρξαν μὲν, ἀλλ' οὐτε τῆς Ἀσίας ὅλης ἐπαρξάμενες, ἀλλὰ μέρος ἑνὸς μικροῦ, τὸ ἐν τῷ Ἀλφειῷ μόνον· καὶ ταῦτ' ἐπὶ ὀλίγων χρόνων τῶν Κροῖσῶν καὶ Ἀλυάττου κρατήσαντες, ὑποὺ Περσῶν, εἰ καὶ ἡ δόξα τῶν ἁλίων, ἀφῆρέθησαν τῶν ἑκείνων. Πέρσαι δὲ ἀφ' οὗ κατέλυσαν τὰ Μήδων, Βύθης καὶ Λυδῶν ἐκράτησεν, καὶ τῶν τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων ὑποὺ ἑσθλῶν ἕσθλῶν καὶ διέβησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα· καὶ ἠτήσαντες πολλοὺς καὶ πολλὰς ἀγῶνας, ὁμοῦς διετέλεσαν τῆς Ἀσίας μέρος τῶν ἐπιήρξαν τῶν κατέχοντες, εἰς ὑποὺ Μακεδόνων κατεπολεμήσαν. ὁ μὲν οὖν εἰς τὴν ἡγεμονίαν κατέστησεν ἑσθλῶν Κροῖσῶν Δαδερξάμηνος τῶν Καμβύσης υἱός, ὑποὺ τῆς μάχης κατέλυθη. τῶν δὲ ἀνελόντες ἐπὶ τῶν Περσῶν, Δαρεῖω τῶν ἑσθλῶν πατρὸς ἑδδοσαν τῶν ἐσθλῶν· εἰθ' ἐπὶ τῶν Δαδερξάμηνος κατέλυσαν εἰς Ναρσῶν ὃν ἀποκτείναν Βαγῶν ὁ θυνοῦχος, κατέστησε Δαρεῖον ἑσθλῶν ὄντα τῶν ἡγεμονίας βασιλέων. Τούτων δὲ κατελύσας ἑσθλῶν Ἀλέξανδρος, αὐτὸς ἤρξε δέκα ἢ ἑνδεκά εἴτη· εἴτ' εἰς πλείους τῶν Δαδερξάμηνος καὶ τῶν ἐπιήρξαν τῶν μελετήσας ἡγεμονία τῆς Ἀσίας διήρξαν σιωπέμενε δὲ ὅσον πενήκοντα ἐπὶ τοῖς Δαδερξάμηνος εἴτην. καὶ ἡδὴ καὶ αὐτοὺς σιωπέμενες ἐπὶ Πέρσαι, βασιλέας ἐ-

πέρσαι ὑποὺ ἑσθλῶν ἐπέσθλῶν βασιλέων· κατέστησε μὲν Μακεδόνων, καὶ τῶν Παρθυαίων.

EX DINONIS Persicis.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΝΩΝος Περσικῶν.

Athenæus Dipnosoph. lib. xii. postquam scripsit, ἐσθλῶν δὲ ἐπὶ τρυφήν ἔγένοντο πρότεροι πάντων ἀνθρώπων Πέρσαι, ὧν καὶ οἱ βασιλεῖς ἐχίμαζον μὲν ἐν Σούσοις, ἐσθλῶν δὲ ἐν Ἐκβατάνοις, &c. (id est, Primi autem omnium hominum Persæ celebres luxu fuerunt: quorum & reges Susis hyemabant, Ecbatanis æstiuabant) subiungit,

INSIGNE vero quod suis capitibus Reges Persarum imponebāt, ne ipsum quidem voluptate illos frui solitos negat. Conficiebatur enim (ut scribit Dinon) è myrtha, & ex eo quod labyzus vocatur. Suauiter autem labyzus olet, & multo quam myrtha est pretiosior. Quum autem & è curru descenderet rex (inquit Dinon) nec ille desiliebat, quamuis exigua esset à terra altitudo, neque manibus eorum qui ipsum circumstabāt fulciebatur: sed ei semper aurea sella admovebatur, & huic pedes imponens descendebat: ac regiæ sellæ gestator huius rei gratia sequebatur.

ΚΑΙ τὸ ἐσθλῶν ἡγεμονία τῆς κεφαλῆς ἐπὶ Περσῶν βασιλεῖς, οὐδὲ αὐτὸς ἤρνετο τι τῆς ἡδύπαθείας ἀπολαύσιν. κατεσκευάζετο γὰρ, ὡς φησὶ Δίνων, ἐκ σμύρνης ἐκ τῆς καλουμένης λαβύζου, δυνάμει δὲ ἐστὶν ἡ λαβύζος, καὶ πολυτιμώτερον τῆς σμύρνης. ὁπότε δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἀρμάτος κατίοι (φησὶ) βασιλέως, οὐτε κατήλετο, ὀλίγου ὄντος ἐπὶ τῶν γῆν τῶν ὑψέων, οὐτε Δαδερξάμηνος εἰδὸς ἀλλ' εἰ αὐτῶν χρυσοῖς δίφρος ἐτίθετο, καὶ τούτῳ ἐπιβάτων κατήγει. καὶ ὁ βασιλέως δίφρος ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἐπιήρξαν.

1 Cræsi & Alyattis tempore. Vel, sub Cræso & Alyatte. 2 Aliis regibus subd.

Ac primo

Παρά τῶν αὐτῶν βιβλίων 101.

ΔΙΝΩΝ γυνὴ ἐν τοῖς Περσικοῖς Φησὶν, Περ-
 ῶθενος δ' ἐπὶ τῆς τετραπέζης τῆς βασιλέως ὅσα ἢ
 γῆ βρώματα φέρει, ἧς ἀρχὴ ὁ βασιλεὺς, ἀφ' ἐ-
 κείνου ὅσον ἀπὸ χιμῶ. ξενικῶ δ' ὁ δένι οὐτε βρώ-
 ματι οὐτε ποταμῷ ἕτερον δὲ δὲ δὲ δὲ δὲ βασιλεῖς
 χρῆσθαι. ὅθεν καὶ νόμος ἵς ὑστερον ἐγγύερ. εἰσενέγ-
 χαντος γὰρ ποτε τῶν δυνούχων ἑνὸς ἐν τοῖς λοιποῖς
 τετραγῆμασιν ἰσάδας Ἀθηναίως, ἐρωτῆσαι ποταπῶ
 εἶεν. ἐπὶ δ' ἐπύθετο δὲ Ἀθηναίων, τοῖς ἀρροφασίς
 ἐκέλευεν ἀνεῖσθαι, ὡς αὐτῶν ἐξοισία γῆνται αὐτῶ
 λαμβανέειν ὅταν ἐγγύερ, καὶ μὴ ἀρροφάζειν. λέγε-
 ται δ' ὅτι δυνούχων ἐπίτηδες τῆσθε ποιῆσαι, ἵ-
 να αὐτὸν ὑπομνήσῃ τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθῆνας στρα-
 τείας.

Ἐκ τῶν τῶ αὐτῶ Δίνωνος, τῶ δὲ τῶ αὐτῶ
 Ἀθηναίων, ἐν τῶ γ.

ΠΑΡΑ δὲ Πέρσης ἀνέχεται ἡ βασιλεία τῆ
 πλήθους τῶν παλλακίδων, ἃς ὡς δεσπότην ἀρ-
 χεῖν τῆς γαμετῆς βασιλέα. ἐπὶ δ' καὶ ἃς δὲ τῶ
 βασιλίδα (ὡς φησὶ Δίνων ἐν τοῖς Περσικοῖς) ὑπο-
 τῶν παλλακίδων ἀρροφάζειν. ὑπομνήσῃ τῆσθε
 αὐτῶ.

Ἐκ τῶν Ἡρακλεί-
 δου τῶ Κυμῶν.

Παρά τῶ Ἀθηναίων, ἐν τῶ δ.

ἩΡΑΚΛΕΪΔΗΣ δ' ὁ Κυμῶν, ὁ τῶ Περσι-
 καὶ συγγραφεύς, ἐν τῶ δὲ δὲ τῶ ἐπιγερα-
 φομένων τῶ ἀρροφάζειν, καὶ τῶ ἀρροφάζειν
 (φησὶ δὲ Περσῶν βασιλεῖς δειπνοῦντας, ἀπὸ
 τῶν λεγουμένων ἀρροφάζειν, ἐὰν τῶ καλας ἔχον-
 τες καὶ ἀρροφάζειν γὰρ δὲ ἡμῖν τῆς ἡμέ-
 ρας, τῶ δὲ δειπνον. τῶ δὲ τῶ βασιλέως σιωδῶ
 πῶν ἀρροφάζειν δειπνοῦσιν, οἷς καὶ ὁρῶν ἐξέσει πῶ
 ἡ τῶ βουλομένων τῶ δὲ εἶσω μὲν βασιλέως, καὶ ὅτι δὲ
 οὐ σιωδῶ δειπνοῦσιν αὐτῶ, ἀλλ' ἐστὶν οἰκήματα δύο κατ'
 ἀντικρὺ ἀλλήλων, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς δὲ ἀρροφάζειν
 καὶ ἐν ᾧ οἱ σιωδῶ δειπνοὶ. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκείνους ὁρῶ
 τῶ ἀρροφάζειν τῶ ἐπὶ τῆ θύρα. ἐκείνοι δὲ
 αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν. ἐνίοτε μὲν τοῖς, ἐπεὶ δὲ δὲ ὁρῶ τῆ, ἐν

1 Ex Dalech. interpretatione.

Apud eundem Athenaeum, li-
 bro XIII.

ATQVE adeo Dinon in Persicis scri-
 bit mentae regiae apponi solita cibaria
 quaecunque regiones ferunt eius ditiori
 subditae, ex unoquoque quantum satis
 esset ad primitias. At peregrino aut ci-
 bo aut potu ullo haud putabat regibus
 utendum esse is qui ab initio rex fuit.
 Vnde & lex quaedam postea exitit. nam
 quum ex eunuchis quidam inter reli-
 qua bellaria caricas Atticas regi appo-
 suisset, sciscitatum unde essent. Vbi au-
 tem intellexisset Atticas esse, iussisse em-
 ptores rerum in foro venalium eas eme-
 re: ut in eius potestate esset accipere
 quoties vellet, & non emere. Fama est
 autem eunuchum de industria hoc fe-
 cisse ut ipsi expeditionem aduersus A-
 thenas in memoriam reuocaret.

Ex eodem Dinone, apud eundem A-
 thenaeum, libro XII.

APUD Persas autem regina multi-
 tudinem pallacarum tolerat, quoniam
 rex uxori, tanquam dominus, imperat:
 quinetiam quia reginam (ut scribit Di-
 non in Persicis) pallacae non secus quam
 aliquod numen colant. ipsam enim ado-
 rant.

EX HERACLIDE
 Cумано.

Apud Athenaeum, libro IV.

HERACLIDES Cumanus, qui
 Persica composuit, libro secundo
 eius operis quod Parasceuastricon in scri-
 ptis, Qui cenanti regi Persarum mini-
 strant, inquit, loti omnes id munus o-
 beunt, pulchris induti vestibus, ac diei
 fere dimidia parte circa cenae apparatus
 occupantur. Conuiuarum regis alii foris
 cenant, quos volenti cuius intueri li-
 cet, intus alii cum rege, & hi quidem re-
 vera cibum cum eo non simul capiunt:
 verum cenacula duo sunt ex aduerso
 inter se posita, unum in quo rex pran-
 det, alterum in quo conuiuat. Hos qui-
 dem rex videt per obditum ianuae ve-
 lum, regem autem contueri illi non pos-
 sunt: aliquando tamen festis diebus in

codem

eodem atrio cœnant omnes: rex quidem in ædificio quodam magno scorsim: qui si conuiuatur, id quod facit sæpiuscule, conuiuæ illi sunt maxime duodecim. Vbi vero cœnauerunt, solus quidem rex, ac per se, reliqui conuiuæ simul, compotores illi ab eunucho quodam vocari conueniunt, & cum rege bibunt, non tamen idem vinum. Rex tum in lecto aureis fulto pedibus iacet, illi vero humi sedent, ac discedunt, quum immodice temulenti fuerint. Vt plurimum rex solus prander, ac cœnat: vxor interdum cum eo, & liberorum quidam, canentibus, vt eum delectent, & citharam pulsantibus nonnullis pellicibus, quarum vna cantum exorditur, reliquæ confertim confusisq; vocibus accinunt. Cœnam, quam regiam vocant, si famæ creditur, magnificam esse quibus putabit: si diligenter inquiras, prudenti frugalique rei familiaris administratione dispensatam. Regi mille victimæ quotidie iugulantur, & discernuntur, nimirum equi, asini, cameli, boues, cerui, & oues quamplurimæ: absumentur & aues multæ, Arabici passeret quæ ingenti mole corporis animalia sunt, anseres, gallinæ. Ex his quæ modica sunt regis conuiuis apponuntur sigillatim: auferunt ij secum siquid prandii restat. Harum victimarum & cibariorum maxima pars in aulam fertur alendis quos rex stipitatores & custodes habet, peltatis & hastatis militibus. Ibi conspectis omnibus diribitores in æquas portiones panibus ac carnibus diuisis, cuique distribuunt. Nam vt in Græcia stipendiarij æs merent, sic victum à rege isti accipiunt qui in stipendium cedit ac imputatur. Sic apud ceteros Persarum optimates, ciuitatumque ac prouinciarum præfides confertim omnia edulia mensis inferuntur. Vbi vero conuiuæ cœnauerint, mensarum residua, (superfunt autem plurima, nempe caro, & qui relictus est in mensa panis) famulis sigillatim dantur, quibus ex iis diurnus victus est. Ad regem tantummodo pransum it è conuiuis honoratissimus quisque: ideo recusans frequentius adire, tum ne ad cœnam reuertendum sit, tum vt ipse conuiuas in cœnam accipiat.

Ex eodem Heraclide, apud eundem Athenæum, lib. XII.

I P S I V S autem regis custodes sunt (vt scribit Heraclides Cumanus libro reru

ἐν οἰκῆματι ἀπόρτες δειπνῶσιν, ἐν ᾧ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ μεγάλῳ οἴκῳ. ὅταν δὲ ὁ βασιλεὺς πότον ποιῆται (ποίει δὲ πολλὰκις) συμπόται αὐτῷ εἶσιν ὡς μάλιχα δώδεκα καὶ ὅταν δειπνήσωσιν, ὁ τε βασιλεὺς αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν καὶ οἱ σὺν δειπνοὶ, καλῶ δὲ συμπόται τῶν ἄλλων ἕως τῶν βυνοῦχων. καὶ ὅταν σιωέλθωσι, συμπίνοσι μετ' αὐτῶν, οὐδ' αὖτ' οἶνον καὶ κείνοι. καὶ ἄλλοι χαμηλά θημένοι, ὁ δὲ ἐπὶ κλίνης χρυσόποδος κατακείμενος καὶ ὑψημῶς ἀπορῶνται. Τα δὲ πλείστα ὁ βασιλεὺς μόνος ἄριστ' ἀκαὶ δειπνεῖ. ἐπιότε δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ σιω δειπνεῖ, καὶ τῶν υἱῶν ἐνίοι, καὶ παρὰ τὸ δειπνὸν ἀδοῦσι τε καὶ ἰαλλοῦσιν ἀπαλλαγῆαι αὐτῶν. καὶ μὴ μὲν ἄρχη, ἀλλ' ἄλλα ἀδελφῶς ἀδοῦσι. τὸ δὲ δειπνὸν (φασὶ) τῷ βασιλέως καλούμενον, ἀκούσαντες μὲν δοῦναι μεγαλοπρεπῆς εἶναι, ἔξεταζόμενον δὲ φανερὰ οἰκονομικῶς καὶ ἀκριβῶς σιω τεταγμένον, καὶ τοῖς δῆμοις Πέρσαις τοῖς ἐν δυναστείᾳ εἶσι καὶ ἄλλοι σῶπον. ἐστὶ μὲν γὰρ τῷ βασιλεὶ χιλία ἱερεῖα τῆς ἡμέρας κατακοπιόμενα. τῶν δὲ εἶσι καὶ ἵπποι, καὶ κάμηλοι, καὶ βόες, ἔνοιοι, ἔελαφοι, καὶ ἄλλα πλείστα πρῶτα. πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες ἀναλίσκον, οἵτε φρουροὶ ἄλλοι (εἶσι δὲ τῶν μέγα) καὶ χήνες, ἔαλεκτρούνες. καὶ μέτιστα μὲν αὐτῶν πρῶτα ἔχεται ἐκάστῳ τῶν σιω δειπνῶν τῷ βασιλέως, καὶ ἀποφέρεται ἐκάστῳ αὐτῶν ὅ, ἂν καταλίπηται ἐπὶ τῷ ἄριστῳ. Τα δὲ πλείστα τῶν ἱερείων, καὶ τῶν σιλιῶν, οὓς πρὸ βασιλέως τῶν τε δορυφόρων καὶ τῶν πελταστῶν, τῶν τε ἐκφέρεται εἰς τὴν αὐλήν. εἰδὲν ἀπόρτα, μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἀρτων ἴσας, διαιρῶνται. ὡς δὲ ἡ μισοφόροι ἐν τῇ Ἐλλάδι μισθὸν ἄργυριον λαμβάνουσιν, ὅροι τα σιλία πρῶτα τῷ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν. ἔπειτα καὶ τοῖς δῆμοις Πέρσαις, τοῖς ἐν δυναστείᾳ εἶσι ἀδελφῶς πρῶτα τα σιλία ἐπὶ τῷ πρῶτῳ πρῶτα ἔχεται. ἐπειδὴ δὲ οἱ σὺν δειπνοὶ δειπνήσωσι τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης πρῶτα πορῶν (καταλείπεται δὲ πλείστα κρέα, καὶ ἄρτοι) ὁ τῆς τραπέζης ἑπιμελούμενος δίδωσιν ἐκάστῳ τῶν οἰκετῶν, καὶ ταῦτα λαβὼν, τὴν καθ' ἡμέραν ἔχει ἑσθίῳ. πρῶτα γὰρ ὁ βασιλεὺς φοιτῶσιν ἄλλοι σὺν τῷ σιω δειπνῶν ἐπὶ τῷ ἄριστῳ μόνον ἀφ' ὃ κληθήσονται, ἵνα μὴ δις πορῶνται. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ δὲ σιω δειπνοὶ ὑποδέχονται.

Ἐκ τῆς αὐτῆς Ηρακλείδου, πρῶτα τῶν αὐτῶν Ἀθηναίων, ἐν τῷ ββ.

ΦΥΛΑΣΣΟΥΣΙ τε αὐτῶν * τὴν βασιλέα καὶ πρῶτα κούσων γυναικῶν, ὡς ἴσως ὁ Κυμῶτος Ηρακλείδης ἐ

πρωτη Περιοικων. αυται δε τας μιν ημερας κοιμη-
 ται, ινα νυκτες ερηγηρωσι, της δ' νυκτος αδουσαι και
 ψαλλουσαι αρατελουσι λυχνων και ομρων. ηρη-
 ται δε αυταις και πολλακις ο βασιλευς αρα της
 τῆς μηλοφορων αυλης. ησαν δε ουτοι τῆς δουροφο-
 ρων, και τῶν ημει πομυτες Περσαι, οπι τῆς ευρακων
 μηλα χρυσα εχοντες, χιλιοι ο δριθμων. ηρι-
 φινδιω εκλεγεσθαι οκ τῆς μυειων Περσων τῆς
 αθανατων και ουμρων. η διηει αρα της ουτων αυ-
 λης περὸς, η ουλιθεμρων φιλοταπιδων Σαρδανων, 10
 εφ'ων οσδεϊς αλλοσ εποβαμεν η βασιλευς. οτε η εις
 τ' ερατιω αυλιω ελθοι, ανεβαμεν οπι ο αρμα, ε-
 νιοτε η η εφ'ιππου περὸς η οσδε ποτε εωρα η εζω

Fori. di. τῆς βασιλειων. ει η οπι ησαν δειοι, και αι παλ-
 εαν. id est, λακιδες αυτω σωεζησαν. ο δε θενος εφ'ω ερη-
 νοπατιο- μαπιζε και θημρος, χρυσα κω, ον ωειεις ησαν τεσ-
 πετ. σαρες κιονισχι λιθοκλιητοι, χρυσα, εφ'ων διετεταρο
 Scribo m. ιματιον ποιικιλον, πορφυρω.

Solum in quo sedens ius dicebat, responaque dabat legationibus, aureum, quatuor aureis & gemmatis columellis circumpositis iustinebatur, super quibus variam purpureamque vestem extendebant.

Perficarum primo) trecentæ mulieres. Hæ autem, ut noctu vigilent, interdium somnum capiunt. Totam autem noctem canunt & citharam pulsant, ardentibus lucernis. Cum illis rex per stationem clauatorum excubitorum perductis sæpe etiam rem habet. E classe hastatorum clauatores ij fuerunt, omnes Persæ natione, numero mille, virtutis ac fortitudinis ergo selecti ex decem Persarum millibus, quos vocat Immortales. In horum summis hastilibus aurea mala extrabant, unde & nomen. Per illorum stationem pedibus rex transibat, tapetibus glabris substratis, Sardonios appellant, per quos incedere alii nemini quam regi concessum erat. Ad extremam illorum stationem quum rex pervenisset, in currum ascendebat, & aliquando in equum. Nunquam certe pedes è regia progrediebatur. Ad fores vique si prodiret, exhibant cum eo pellices.

ΕΚ ΤΩΝ ΚΛΕΑΡΧΟΥ
 τῆς Σολέως.

EX CLEARCHO,
 Solensi.

Non solum autem eodem in libro habentur ista Clearchi apud illum, sed proxime sequuntur illum Heraclicis locum, ubi μηλοφορων fit mentio, sicut hic μηλοφοειας.

Παρά τῶ αυτω, εν τῶ αυτω
 βιβλίω.

Apud eundem, eodem
 in libro.

ΚΛΕΑΡΧΟΣ δε ο Σολεις, εν τεταρτω βίον, περιεπων περὸς της Μηδων τρυφης, και οπι αρα τῶ αυτω πολλοις δυνησασμεν τῆς αυτικιωνων, οπι φερει, και τῶ αυτω Μηδων ημεσασαι Περσαις μηλοφοειδω, μη μονον ων επαρον πιμειδω, ελλα και τῆς δουροφορωτων τρυφης, εις οσον ηλθον ανδριας, η απομνημα.

CLEARCHVS Solensis quarto Vitarum libro, quum de Persarum luxu loquutus esset, & dixisset eos propter hunc multos ex accolis castrasse: addit, hanc etiam que à Medis ad Persas transiit melophoriam, non solum pœnas de Persis exegisse iniuriarum quas ab illis acceperant, sed etiam fuisse satellitum luxus documentum, ad quam effeminatos mores deuenissent.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ.

EX AGATHOCLE.

Παρά τῶ Αθηναίω, εν τῶ ιβ.

Apud Athenæum, libro XII.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ η εν τριτω περὸς Κυζικη, εν Περσαις φησιν ει) και χρυσα κω και ομρων υδωρ. ει) η ετο λιβαδασ εβδομηκοντα, και μηδεν α πινην

AGATHOCLES libro III. de Cyzico, apud Persas aquam esse tradit quam aurea appellat, nimirum scaturigines septuaginta: è quibus foli bibebant

Malim
 ειναι

1 Sic Dalechamp. Sonas autem μηλοφοει, mala gestantes, seu malorum gestatores. Cuius appellationis ratio paulo post redditur. Quidam μηλοφοει interp. pluribus verbis, Hastilia gerentes aureis malis præpilata, 2 Intellige satellitum: qui δουροφοει dicti sunt quoniam hastas gererent. 3 Vide in præcedente Heraclicis loco quia margini adscripta sunt de voce μηλοφοει.

rex ipse ac maximus natu filius: aliorum si quis biberit, morte pœnas luit.

ἀπὸ αὐτῆς ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν ἀρεσέυτατον αὐτῶν τῶν παύδων. τῶν δ' ἄλλων ἐὰν ἕσπῃ, θάνατος ἢ ζήμια.

EX CHARETE

Mitylenæo.

Apud eundem Athenæum, eodem libro.

ΕΚ ΤΩΝ ΧΑΡΗ-

τος τῆς Μιτυλιώμου.

Παρά τῶν ἀπὸ Ἀθηνῶν, ἐν τῶν ἀντιβιβλίων.

CHARES autem Mitylenæus libro quinto historiæ Alexandri, Ad tantum, inquit, luxum processerunt Persarum reges, ut supra verticem regii cubilis superne esset cœnaculum quinque lectos habens: in quo quinque talentorum auri millia reposita semper erant. Atque hoc cœnaculum cervicalium regum appellabant. Ad pedes autem cubilis erat alterum cœnaculum tres lectos habens, ubi tria talentorum argenti millia reposita erant. atque hoc cœnaculum scabellum regis, siue subsellium, vocabant. Quinetiam vitis aurea gemmis ornata in eius cubiculo erat super ipso cubili. Hæc vero vitem Amyntas, in libro quem σαθμοῖς inscripsit, racemos etiã habuisse scribit ex pretiosissimis gemmis compositos: ac non procul ab ea repositum fuisse craterem aureum, Theodori Samii opus.

10

ΧΑΡΗΣ δ' ὁ Μιτυλιώμος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἀπὸ Ἀλέξανδρον ἰστορίᾳ, εἰς τὸν Φησὶν, ἦσαν περὶ τῆς Περσῶν βασιλείας, ὥστε ἔχουσαν τῆς βασιλικῆς κλίνης ὑπὸ κεφαλῆς οἰκηματιὰ πέντακλινον, ἐν ᾗ χρυσοῦ πέντακιχλῖα ἀπὸ τοῦ ἑσέου ἐκείνου τάλαντα. καὶ τὸν ἐκαλεῖτο ἀρεσοκεφάλαιον βασιλικόν. καὶ ὑπὸ ποδῶν, ἕτερον οἰκηματιὰ τεῖκλινον, οὗ τάλαντα τετράκλια ἐκείνου ἔργου καὶ ἀρεσοσηρβύερον βασιλικόν ὑποπόδιον. καὶ ἐν τῶν κοιτῶν καὶ λιθοκόλλητος ἀμπελος χρυσοῦ ὑπὸ τῆς κλίνης. τῆ δ' ἀμπελον τούτῳ Ἀμύντας Φησὶν, ἐν τοῖς σαθμοῖς, καὶ βότρυας ἔχειν ἐκ τῶν πολυτελεσάτων ψήφων σιωπετημῶν. ἕμαχρον τε τούτης ἀνακείσθαι κρατῆρα χρυσοῦ, Θεοδώρου τῆς Σαμίου ποιήμα.

20

1 Q. d. Cui gemmæ agglutinatz erant. Vel, gemmas agglutinatas habens.

RCHO,

li.

sequuntur illis

codem

to.

Solensis quarto Vi um de Persarum lu dixisset eos propter polis castrasse: addit, edis ad Persas tran on solum pœnas de riarum quas ab illis iam fuisse sacellitum ad quam effemina ent.

THOCLE

libro XII.

libro III. de Cy rias aquam esse trada at, nimiru scaturig quibus soli bibebat

minis raris paulo post reddi...

ΠΕΡΙ ΤΩΝ

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΩΝ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΕΘΩΝ, ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ Ιστορικῶν, καὶ ἄλλων συγγραφέων.

ΕΚ ΤΩΝ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ, ἐν τῇ τρισηκιδεκάτῃ τῆς βαρβαρικῶν.

ΘΕΣΙ δὲ, τὰ μὲν ἐκδηλοῦσι, τὰ δὲ ὁμοίως χρώνται τοῖς Ἕλλησι. Ὁ μὲν γὰρ δέξασθαι τοῖς παρουστέροις ἐστὶ νεωτέροις, ὁμοῦ ἔπος καὶ ἡμῶν διοικούσι, τῶν δὲ ἄλλων ἐστὶν ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησιν ὁ μὲν ἄνδρες τὰ κατὰ τὴν ἀγροῦν οἰκονομοῦσιν, αἱ δὲ γυναῖκες, ἐν δὲ μέρουσαι, τὰ λασιουργοῦσιν· ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγροῦν πατεῖσαι καὶ καπηλοῦσιν, ὁ δὲ ἄνδρες καὶ τὴν οἰκίαν ὑφαίνοσιν. ὁ γὰρ Σέσωφρις, ἐκφυλιῶν ἐστὶν ἄνδρας βουλόμενος, ἄτε μεγίστης χάριτος γηγημέρους καὶ πολλοῦ ὄντας, ὅπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοίῳ ὁρμήσωσι, τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα ταῖς γυναῖξιν, τὰ δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέταξεν· ἵνα μὴ μόνον τῶν ὀπλων ἀναγκάως στερηθέντες, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπο τῶν ἐπιτηδεδόμετων αἰεθόντες, ἀσμενῶς ἐπὶ τοῖς ὑπαρχοῦσι καταμύωσιν. ὅθεν ἐστὶ μὲν, ψιλῶς εἶ), τὰς δὲ ἀνέβαιναι τὰς τεύχεα προσέταξε· καὶ ἐστὶ μὲν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, ἵνα ἀνασεν ἐπειτα δὲ, ἐστὶ μὲν, κατημέρους, τὰς δὲ, ὀρθὰς ἐξώσας οὐρεῖν. καὶ ταῖς μὲν δύο ἰμάτια παρὰ τὸ βάλε, τοῖς δὲ, ἐν ὑπολαμβανῶν ἅμα τοῖς ἐπιτηδύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκφυλιώεσθαι. ὁ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασί.

animos etiam effeminari eorum qui vitam ita instituerent. Quod Lydis quoque postea euenisse ferunt.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ, ἐν τῇ ιζ.

ΠΑΡΑΠΛΕΥΣΑΝΤΙ τῇ ταῦτα ἐφ' ἑκάτ' σταδίων, πόλις ἐστὶν Ἀρσινόη. Κροκοδείλων δὲ πόλις

DE

ΑΕΓΥΡΤΙΑΚΙΣ ΛΕΓΙΒΥΣ ΕΤ ΙΝΣΤΙΤΥΤΙΣ, Ε ΔΙΥΕΡΣΙΣ Ιστορικῶν, & ἄλλοις scriptoribus.

ΕΧ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟ, in XIII. rerum barbaricarum.

ΙΝΣΤΙΤΥΤΙΣ autem partim contrariis partim similibus utuntur iis quibus & Graeci. Nam in hoc ut iuniores senioribus de via cedant, eodem quo nos modo se gerunt: in aliis rebus nequaquam. Apud Graecos enim viri quidem res in foro agendas administrant, at mulieres, domi manentes, lanificio dant operam: illic vero mulieres quidem in foro ambulant & cauponariam exercent, at viri domi textoria. Sesostris enim, viros effeminare volens, utpote quum multi & in regione amplissima essent, ne conspiratione inter se facta ad consequendam iuris aequabilitatem animum converterent, illorum opera mulieribus, at muliebria illis assignavit: ut non solum armis priuati (quod necesse erat illis contingere) sed etiam propter eam animorum remissionem quae illud vitae genus consequeretur, libenter in eodem rerum statu permanerent. Unde etiam hos quidem glabros esse, at illas capillos promittere imperavit: & hos super capitibus onera portare, illas super humeris, coegit. Deinde vero, hos quidem, sedentes, illas vero corpore erecto meire. Insuper mulieribus quidem amacula duo, at viris vnicum dedit: existimans,

ΕΧ ΣΤΡΑΒΟΝΕ, libro XVII.

PRÆTERNAVIGANTI hæc ad centum stadia, vrbs est Arsinoe, quæ olim Crocodilorum vrbs dicebatur.

tur. In hac enim præfectura mirum in modum colitur Crocodilus: & est sacer apud eos, in lacu quodam seorsum nutritus, & sacerdotibus mansuetus: ac Suchus vocatur. Nutritur autem pane, carne & vino, quæ à peregrinis afferuntur ad eiusmodi spectaculum venientibus. Hospes itaque noster, vnus ex honoratis viris, qui nobis sacra monstrabat, ad lacum vna accedens, placentulam, & carnein assam, & quoddam mulsi vasculum è cœna attulit. Bestiam in ripa lacus inuenimus: ex sacerdotibus alii eius os aperuerunt, alius placentam ingessit, postea carnè: deinde mulsum infudit. Ille in lacum defiliens, in vltiorem partem traiecit: quumque alius hospes aduenisset, & similiter primitias attulisset, cursu lacum circumeuntes itidem inuento Crocodilo obtulerunt.

Post Arfinoiticam Heracleoticamque præfecturam est Herculis ciuitas, in qua colitur Ichneumon, contra morem Arfinoitarum. Hi enim Crocodilos colunt, (& propterea fossam habent Crocodilis plenam, & Mœridis lacum, nam venerantur, & ab eis abstinent) Heracleoræ autem colunt Ichneumones, qui Crocodilis & Aspidibus perniciosissimi sunt. nam & earum oua delent, & ipsas bestias interficiunt, luto armati, &c.

Sequitur Cynopolitana præfectura, & Canum vrbs, in qua Anubis colitur, & honor & sacer quidam cibus canibus est constitutus.

In vltiore regione est Oxyrynchus ciuitas, & præfectura eodem nomine. Hic Oxyrynchus colitur, & Oxyrynchi templum est: quamuis etiam ceteri Ægyptii omnes Oxyrynchum piscem colant. Sunt etiam quædam animalia quæ Ægyptii vniuersi colunt, vt de terrestribus tria, bouem, canem, felem: è volatilibus accipitrem atque ibin: ex aquatilibus duo, lepidotum (id est squamatum) piscem, & Oxyrynchum. Sunt & quæ seorsum coluntur. Sic Saitæ & Thebani ouem: Latum vero, qui piscis quidam est in Nilo, Latopolitani: lupum Lycopolitani, Cynocephalū Hermetopolitani, Cepum Babylonii, qui sunt iuxta Memphim. Cepus faciem habet satyro similem, cetera inter canem atque vrsam: in Æthiopia nascitur. Aquilam Thebani, leonem Leontopolitani, capram & hircum Mendefii,

καλεῖτο πρῶτον. σφόδρα γὰρ ἐν τῷ νομῷ τούτῳ ἱεροῖσι (ὧ) κροκόδειλον καὶ ἐστὶν ἱερεὺς πρὸς αὐτοῖς, ἐν λίμνῃ καθ' αὐτὸν τεφερόμενος, χειροῦν τῶν ἱερέων καλεῖται ὁ Σούχος. τεφερεται ὁ σίλοις, καὶ κρέας, καὶ οἶνον, προσφερόντων αἰεὶ τῶν ξένων τῶν ὅτι τὴν ἑαυτοῦ κρέας ἡμέτερος ξένος, ἀνήρ τῶν ἐν λίμνῃ, ἂν εἴη μυσταγωγῶν ἡμαῖς, σιωπῶν ὅτι τὴν λίμνῃ, κομίζων ἀπὸ τῆς δειπνοῦ πλακοῦ τὰ εἰόντα καὶ κρέας ὁπλῶν, καὶ προσφίξῃν ἡμε-
1 ο λικεῖται. ὁ δὲ πρὸς τῷ χεῖλει κείμενος ὁ θεῖον προσείοντες ὁ ἱερεὺς, ὁ μὲν διέσπασεν αὐτὸς ὁ σῶμα, ὁ δὲ ἐπέθηκε ὁ πῆμα, καὶ πάλιν ὁ κρέας. εἶτα ὁ μελίχρον κατήρασε. καταλό-
2 ο μος δὲ εἰς τὴν λίμνῃ, διήξον εἰς ὁ πέραν ἐω-
ελθόντος δὲ καὶ ἀλλοῦ τῶν ξένων, κομίζοντος ὁμοί-
ως ἀπὸ τῶν, λαβόντες περὶ τὸν δρόμον, καὶ καταλαβόντες προσώγειον ὁμοίως τὰ προσενε-
3 ο ζήντα.

Μετὰ δὲ (ὧ) Ἀρσινόϊτις, καὶ (ὧ) Ἡρακλεωτικὴν νόμον, Ἡρακλεῖς πόλις, ἐν ἣ ὁ ἰχθυόμενος ἱεροῖσι καὶ ἀπὸ τῶν ἱεροῖσι. ὁ μὲν γὰρ εἰς κροκό-
4 ο δείλους ἱεροῖσι, (καὶ ἀπὸ τῶν ἡτε δῶρον αὐτῶν με-
5 ο τῆ βῆτ τῶν κροκόδειλων, καὶ ἡ τῶ Μοίειδος λίμνῃ σέβονται γὰρ καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν) ὁ δὲ ὁ ἰχθυό-
μονας, εἰς ὁλεθριώτατος τῶν κροκόδειλους, κατὰ τὸ καὶ τὸ ἀσπίσι καὶ γὰρ τὰ ὡὰ ἀφαιρῶσιν αὐτῶν, εἰ αὐτὰ τὰ θεῖα, τὰ πηλῶν ἡρακλεωτικῶν, &c.

Εἰς τὴν δὲ βῆτ ὁ Κνωποπολίτης νομὸς, καὶ Κνωπὸν πόλις, ἐν ἣ ὁ Ἀΐβις ἱεροῖσι, καὶ τῶν κυσὶ ἱερῶν καὶ
3 ο σίλοις τετακται ἡς ἱερα.

Ἐν δὲ τῇ περαία Ὀξύρυγχος πόλις, καὶ νομὸς ὁμόνομος ἱεροῖσι ὁ Ὀξύρυγχον, καὶ ἐστὶν αὐτοῖς ἱε-
6 ο ρὸν Ὀξύρυγχου καὶ τοῖ καὶ τῶν ἀγίων Αἰγυπτίων κοινῇ πρῶτον τὸ Ὀξύρυγχον. πῖνα μὲν γὰρ τῶν ζῶων ἀπὸ τῶν τεῖα, βοῶν, κωὰ, ἀλκρον τῶν ὁ πηλῶν δύο, ἱερα-
7 ο κα καὶ ἰβιν τῶν ὁ ἐνδρῶν δύο, λεπιδωτῶν ἰχθῶν καὶ Ὀξύρυγχον. ἀπὸ τῶν ἂν ἱεροῖσι καθ' ἑαυτοῖς ἐῖα-
8 ο σι, κατὰ τὸ Σαῖται προσβατον, καὶ Θηβαῖται

4 ο λατῶν δὲ (ὧ) ἐν τῷ Νείλῳ ἡνὰ ἰχθῶν, Λάτοπο-
λίται λυκῶν τε Λυκοπολίται κνωποκεφάλων ὁ Ἐρ-
μοπολίται. καί τῶν δὲ Βαβυλωνίῳ (ὧ) καὶ Μέμ-
9 ο φιν (ἐστὶ δὲ ὁ κείπος ὁ μὲν προσωπον εἰκῶς Σα-
τύρω, πᾶλλα δὲ κωὸς καὶ ἀρκυ μεταξύ ἡνὰ-
ται δὲ ἐν Αἰθιοπία.) ἀέτον δὲ Θηβαῖοι, λέοντα δὲ Λεοντοπολίται, ἀγὰ δὲ καὶ τρεῖς Μενδηῖοι,

Malim
αὐτῶν ἐν
ἐπιμῶν ἐ-
habere.

καὶ
διήξον

Malim
καὶ
καὶ

Ex honoratis ibi viris, a Sacra quædam cibatio. Vel possim, facer quidam cibus. Magis enim est in usu hoc quam illud.

μυγάλιω ὃ Α' θριβίται διῆοι δ' ἀγ' ὅ π. τὰς δ' αὐ-
τίας ἔχ' ὁμολογημένας λέγουσιν.

Καὶ μὲν Ἰνά,

Ἐν ὃ τῇ Α' βύδω Ἰμῶσι τ' Ὀσίειν. ἐν ὃ τὰ
ἱερῶ τῶ Ὀσίειδος οὐκ ἔστιν, οὔτε ὠδὸν, ἔτε αὐλητῶ,
ἔτε φάλτιω ἀπάρχεσθαι τὰ θεῶ, κατὰ τῶ τοῖς ἀγ-
λοῖς θεοῖς ἔτος.

Μετὰ ὃ τὴν Α' βυδὸν Διόσπολις ἡ μικρῶ. **Εἰ-10**
τα Τέντυρα πόλις. ἐν αὐτῶ ὃ Διὰ φερῶντος πα-
ρὰ τῶν ἄλλοις Αἰγυπτίοις ὁ κροκόδειλος ἡ Ἰμῶ-
ται, καὶ ἔστις τῶ ἀπὸ τῶν θριβίων νεόμισται. ὁ
κροκόδειλος ἄλλοι, καὶ τῶ εἰδότες τὴν κακίαν τῶ ζῶν,
καὶ ὡς ὀλέθριον τὰ ἀνθρώπων ἦν, σέβονται ὁ-
μοῦς, καὶ ἀπέχονται οὔτοι δὲ πρὸ τῶ ἔσπον ἀνι-
χνύοισι, καὶ Διὰ φέρουσι αὐτοῖς. ἔνιοι δ' ὡς-
τῶ τῶν Ψύλλοις τῶ πρὸς τῇ Κυρηνάια, φυσικῶ
Ἰνά ἀνιπαθῆσαν ἔχειν πρὸς τῶ ἔρπετα, οὔτως καὶ
τῶ Τέντυρας φασὶ πρὸς τῶ κροκόδειλος, ὡς-20
τε μηδὲν ἔσ' αὐτῶ πάθειν, ἀλλὰ καὶ κολυμ-
βαῖν ἀδεῶς, καὶ Διὰ τῶ ἄν, μηδενὸς ἄλλου θάρ-
ρούτος.

Ἦ τῶ δὲ τῶ Μεμνονεῖο, θῆκη βασιλέων ἐν
ασηραίοις λατομηταί, πρὸς τετταράκοντα, θαυμα-
στῶς κατεσκευασμένα, θεῶς ἀξία. ἐν ὃ τῶ θῆ-
καις ἔστι Ἰνά ὀβελίσκων ἀναγραφῶ διὰ τοῦ
πλοῦτον τῶν ἔτε βασιλέων, καὶ τὴν ἔπι κρῶ-
τειδων, ὡς μέγρι Σκυθῶν, καὶ Βακτριῶν καὶ Ἰνδῶν καὶ
τῆς νῦν Ἰωνίας Διὰ τεῖνασθῶ καὶ Φόρων πλήθος, 30
καὶ στρατῶ πρὸς ἑκατὸν μυριάδας. λέγουσιν δὲ καὶ
ἀστρονόμοι καὶ φιλόσοφοι μέγιστα ὁ ἐν αὐτῶ ἱερεῖς.
τούτων δ' ἔστι καὶ τῶ τῶς ἡμέρας μὴ καὶ σελῶν ἄ-
γειν, ἀλλὰ καὶ ἡλίον, τοῖς τετρακονθημέροις δώδεκα
μησὶν ἐπαρῶντων πέντε ἡμέρας κατ' ἐνιαυτὸν ἔκα-
σον. εἰς ὃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶ ὄλου ἐνιαυτῶ ἔπι-
πρέχοντες μορίου Ἰνὸς τῆς ἡμέρας, πρὸ τῶ Ἰνά
συνελάσθαι ἔσ' ὄλων ἡμερῶν, καὶ ὄλων ἐνιαυτῶ, τῶ
σούτων ὅσα μόρια τῶ ἔπιπρέχοντα συνελάσθαι
ποῖε ἡμέραν. ἀναλήσθαι δὲ τῶ Ἐρμῆ πᾶσαν 40
τὴν πιαύτων σοφίαν τῶ δὲ Διῶ, ὃν μέγιστα
Ἰμῶσιν, θειδέσθαι καὶ γῆροις λαμπεστά-
του πρὸ τῶ ἱερούται, αἰ καλοῦσιν ὁ Ἐλλῶες
παλλάδας. αὐτῶ καὶ παλλακῶ καὶ σῶεσιν οἷς
βέλεται, μέγρις αἰ ἡ φυσικῶ γῆν τῶ σώματος κα-
ταροῖς μὲν ὃ τὴν κατὰρσιν δίδεται πρὸς ἀνδρας.

ἡ. σ. αὐτῶ
μὲν ἡ. σ. αὐτῶ

murem araneum (siquidem hoc est my-
gale Græcorum) Athribitæ, alii aliud.
Causas vero afferunt inter se non con-
sentientes.

Et quibusdam interiectis,

Abydi Osiris colitur. in eius templo
non licet, nec cantori, nec tibicini, nec
citharædo sacrificium auspicari: quem-
admodum mos est aliis deis.

Post Abydum est parua Diospolis,
inde Tentyra vrbs. Eius incolæ præter
ceteros Ægyptios excellenter Croco-
dillum detestantur, & ex omnibus beluis
inimicissimum habent. Nam ceteri
quanquam eius animalis malitiam no-
runt, & humano generi perniciosum
existiment, Tentyritæ omnibus modis
eos peruestigant, atque occidunt. Sunt
qui dicant, quemadmodum Psylli apud
Cyrenaicam regionem naturalem quã-
dam vim habent aduersus serpentes: sic
& Tentyritis esse contra Crocodilos, vt
nihil ab eis damni accipiant, sed intrepide
vrinentur, & aquam tranent, alio ne-
mine audente, &c.

Supra Memnonium autem sunt re-
gum loculi in speluncis quibusdam in
lapidem incisi, exciter x l. mirum in
modum structi, spectatuque sane digni.
Iuxta hos in obeliscis quibusdam inscri-
ptiones sunt, quæ regum illorum diuiti-
as ac potentiam declarant, atque impe-
rium vsque in Scythiam, & Bactrianam,
& Indiam, & quæ nunc Ionia dicitur,
propagatum. Item tributorum magni-
tudinem, & exercitus circiter mille mil-
lia. Thebani maxime sacerdotes astro-
nomiam philosophiamque exercere di-
cuntur. hi non lunæ sed solis cursu an-
nos numerant, triginta dierum duode-
cim mensibus, quorum quisque x x x.
constet diebus: quinque dies quotannis
adiicientes. Ad totius vero anni com-
plementum quum quædam diei parti-
culæ excurrant, circuitiorem quandam
componunt è totis diebus, totisq; annis.
quot particulæ excurrentes & exeun-
tes diem conficiunt. Huiusmodi sapi-
entiam omnem Mercurio in primis
tribuunt. Ioui, quem præcipue colunt,
virgo quædam genere clarissima & spe-
cie pulcherrima sacraur: quales Græ-
ci pallacas (hoc est pellices) vocant.
Ea pellicis more, cum quibus vult
coit, vsque ad naturalem corporis pur-
gationem. Post purgationē viro datur:

1 Sic implendus hic locus, pernic. existiment, venerantur tamen, & ab eo manus abstinent: at Tent. 2 Mala parricidii: le-
git pro parricidii.

sed prius quam nubat, post pellicatus tempus, in mortua morem lugetur.

Post Thebas est Hermonthis ciuitas, in qua Apollo & Iupiter coluntur: hic etiam bos alitur. Deinde est Crocodilorum vrbs que eam belua colit. Hinc Veneris vrbs, & postea Latopolis que Palladem & Larum colit. Postea Lucina ciuitas, & eius templum. In vltiore regione est Accipitrum vrbs, vbi Accipiter colitur. Deinde Apollinis vrbs que etiam Crocodilis est inimica.

ἄριον ἢ δὸν Πλευαί, πάντος αὐτῆς ἀγεῖ μὲν τῆς πρυ-
λακείας κερῶν.

Μετὰ τὴν Θήβας Ἐρμουθίς πόλις, ἐν ἣ ὅτε Ἀ πόλι-
λων ἡμῶνται καὶ ὁ Ζεὺς πρέφεται ἢ καὶ ἐν ταῦτα βοῖς.
ἔπειτα Κροκοδείλων πόλις, ἡμῶσα δὲ θεῶν. ἔπειτα
Ἀφροδίτης πόλις καὶ μὲν ταῦτα Λατόπολις, ἡμῶ-
σα Ἀθηνῶν καὶ ἡμῶν λατῶν. ἔπειτα Εἰληθύας πόλις καὶ
ἱερῶν. ἐν δὲ τῇ ἀφῆμα ἱερῶν πόλις, ἡμῶν ἱεραρχα ἡ-
μῶσα. ἔπειτα Ἀπόλλωνος πόλις, καὶ αὐτὴ πολεμοῦσα
τοῖς κροκοδείλοις.

DE AETHIOPIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Αἴ-
θίοπων.

Apud eundem, eodem libro.

ἡθίοπων.

DE VM putant, alterum, immortalem, qui rerum omnium causa sit: alterum, mortalem, qui nomine careat, & non sit cognitu facilis. Plerunque autem eos a quibus beneficium acceperunt, & regios, pro diis habent. reges suos, communes omnium seruatores & custodes esse putant, ceteros vero, priuatim eorum quibus benefecerunt. Ex iis qui ad torridam habitant, nonnulli sunt qui deos non credunt, qui quidem Solem oderint, & detestentur quum eum exoriri vident, propterea quod eos vrat & infelset: atque ob id in paludes fugiunt. Meroes cultores etiam Herculem, Panem & Iliadem venerantur: ac praeterea quendam deum barbaricum.

Παρά ταῦτα αὐτῶν ἐν ταῦτα βιβλίῳ.

ΘΕΟΝ δὲ νομίζουσι, ἡμῶν ἀθάνατον (τῶν ἡ-
θίων) ἡμῶν ἀπὸν τῆς πύτων) ἡμῶν ἢ, θνητόν, ἀκύν-
μον ἡνῶν, καὶ ἡμῶν. ὡς δὲ ἐπὶ τὸ πολὺ τῶν ὑπεργέτας,
καὶ βασιλικῶν, τοῖς νομίζουσι. καὶ τῶν τῶν ἡμῶν βασι-
λέας, κοινῶς ἀπὸ τῶν ἡμῶν τῶν ἡμῶν καὶ φύλακας, τῶν
ἡμῶν ἰδιώτας, ἰδίως τοῖς ἡμῶν παροῦσιν ἡμῶν αὐτῶν. τῶν δὲ
ἡμῶν τῆς ἡμῶν καὶ ἡμῶν ἡμῶν, καὶ ἀθροὶ νομίζουσι. ἡμῶν
ἡμῶν καὶ τῆς ἡμῶν ἡμῶν, καὶ κακῶς λέγειν ἐπειδὴν ἡμῶν
σίδωσιν ἀνίσταντα, ὡς κερῶν καὶ πολεμοῦντα αὐτοῖς,
καταφύσαντα εἰς τὰ ἡμῶν. ἡμῶν ἐν Μερῶν τῆς ἡμῶν
ἡμῶν καὶ Πανῶν καὶ ἡμῶν σέβονται, ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν βαρ-
βαρικῶν.

Τοῖς ἡμῶν νεκροῖς ἡμῶν εἰς ἡμῶν ποταμὸν ἐκείνῳ
σιν, ἡμῶν οἴκῳ κατέχουσι, ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν. ἡμῶν δὲ
ἐν κερῶν σερῶν καπορῶ σποισι, καὶ κερῶ τῶν ἡμῶν.
ὄρκον τε ἡμῶν ἡμῶν ἀπαποδοσι, ἡμῶν πύτων ἀγ-
σεβοῦσι μάλισα. βασιλέας τε καὶ ἡμῶν τῶν ἡμῶν
ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, καὶ τῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, ἡμῶν
ἡμῶν ἡμῶν.

Ἐν τῇ τῆς Μερῶν κερῶν τῶν ἡμῶν ἐπείχον ἡμῶν ἡμῶν
ρεῖς δὲ παλαμόν οἱ καὶ τῶν βασιλεῖν προσέτατόν
ἡμῶν ὅτε ἀποθνήσκουσι, πέρμψαντες ἀγγέλον, καὶ κατῆ-
σασαν αὐτῶν αὐτῶν ἡμῶν. ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν τῶν ἡμῶν
σιλέων τῶν ἡμῶν, ἡμῶν μετ' ὅπλων ἐπὶ τῶν ἡμῶν ὅπου ὁ
ἡμῶν χρυσοῖς νεῶς ἡμῶν, καὶ τῶν ἡμῶν ἀποσφάξας πύτων.

Ἐπὶ τῇ τῆς ἡμῶν ἡμῶν Αἰθιοπικόν. ὡς γὰρ αὐτῶν βασιλέων
ἡμῶν πρῶτῳ μέσῳ ἡμῶν τῶν ἡμῶν ὅπως αὐτῶν, ἡμῶν ἡμῶν
ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν, ἡμῶν ἡμῶν καὶ συ-
ναποθνήσκουσι ἐν τῇ τῶν τῶν φύλακῆ τῶν βασιλέων
ἡμῶν πλείς ἡμῶν αὐτῶν. ἡμῶν.

Mortuos alii in flumen abiiciunt, alii circumfuso vitro domi seruant, alii in fistilibus alueolis eos circum templa defodiunt. Iusurandum per eos exigunt, & sanctimoniam adhibent. Regem constituunt cum qui vel forma vel alendorum pecorum virtute, vel robore, vel opibus excellat.

Antiquitus apud Meroen summa potestas fuit penes sacerdotes, tantaque autoritas, vt nonnunquam misso nuncio mortem regi imperarent, & ei alium sufficerent. Postmodo rex quidam consuetudinem hanc aboleuit, cum manu armata in fanum irruēs, vbi aureum facellum erat, & sacerdotes omnes iugulans.

Is etiam Aethiopibus mos est, vt vbi rex aliqua parte corporis mutilatur, familiares idem quoquo modo patiantur, & cum eo etiam moriantur: idcirco maxima regi custodia adest.

Fortasse, aliquid regale pro se ferentes.

ΕΚ ΤΩΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ἐν τῷ περὶ Ἰσίδος καὶ Ὀσί-
ριδος.

EXPLUTARCHO,
in libro de Iside & O-
siride.

ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ δὲ πολλοὶ, θεοσβύοντες
αὐτὰ τὰ ζῷα, καὶ αἰετοῦ ὡς θεοῦ, οὐ γέ-
λωτος μόνον εἶδὲ χλευασμοῦ καταπιπλήχασ-
ταις ἱεροουργίας· ἀλλὰ τῶν τῆς ἀβήτηρίας ἐλά-
χιστὸν ἔστι κακόν, δόξα δὲ ἐμφύεται δεινῇ, τὸν μὲν ἀ-
θενοὺς καὶ ἀκακοὺς εἰς ἀκρατὸν ἑσφραϊδουσα τὴν
δεισιναιμονίαν, τοῖς δὲ δριμυτέροις καὶ δραστη-
ροῖς εἰς ἀθέτους ἐμπύπλους καὶ θηριώδεις λογισ-
μοῖς.

Malim
ἀπρεϊδουσα

Ὀλίγα ὑπερῶν,

Μόνον γὰρ ἐπὶ νῦν Αἰγυπτίων Λυκοπολίται
σεβαστὸν ἐαδίοντι· ἐπεὶ καὶ λυκός, ὃν θεὸν νομίζου-
σιν. Ὁ δὲ Ὀξυρυγχίται καὶ ἡμᾶς, τῶν Κωσπολι-
τῶν Ὀξυρυγχονίτην ἐαδίοντων, κωῶας συλλα-
βόντες καὶ ἡύαντες, ὡς ἱερεῖον κατέφαρξεν. Ἐκ δὲ
τούτου κατὰ αὐτὸς εἰς πόλεμον, ἀλλήλους τε διέθη-
σαν κακῶς, καὶ ὑπερῶν ἑσφραϊδουσα κολαζόμενοι
διετέθησαν.

Μετ' ὀλίγα,

Βοῦν μὲν οὖν καὶ σεβαστὸν καὶ ἰχθυόμονα
δῆλον ὅτι χρείας ἕνεκα καὶ ὠφειλίας ἐτίμησαν· ὡς
Λήμνιοι κορυδοῖς, τὰ τῶν ἀπελαθῶν βιόσκον-
τας ὡς καὶ κόπροντας· Θεσσαλοὶ δὲ πελαργεῖς, ὅ-
τι πολλοὶ ὄφεις τῆς γῆς αἰαδιδύσης ὅτι φθάνοντες
ἐξώλεσαν ἀπὸ τῆς. δὲ καὶ νόμον ἔθεντο, φθύνειν ὅ-
τις ἀνδραποκτείνῃ πελαργὸν. ἀσπίδα δὲ καὶ γαλιῶν καὶ
καθάρων, εἰκόνας ἕνας ἐν αὐτοῖς ἀμαυροῖς, ὡς εἴ-
δησαν, ἡλίου, τῆς τῶν θεῶν διωδάμεως καπιδόν-
τες.

sequenti sunt, quum in illis diuinæ potentia imagines quasdam obscuras, quales sunt solis in stil-
lis, animaduertissent.

Ac, postquam rationem honoris uicuique horum animalium exhibiti reddidit, ad
crocodilum veniens, scribit,

Ὁὐ μὲν εἶδὲ ὁ χροκόδειλος αἰτίας πῶς αἰμο-
εῖσαν ἔσχηκε μὲν· ἀλλὰ μίμημα θεοῦ λέγεται γε-
γενέσθαι, μόνος μὲν ἀγλασσοῦ ὢν. Ἐπεὶ.

SED Ægyptiorum plerique colentes
Sipsa animalia, atque erga ea se geren-
tes tanquam erga deos, non tantum risu
& sannis totam sacra faciendi rationem
impleuerunt: (hoc enim minimum est
malorum quæ ex amentia illa proficif-
cuntur) sed vehemens innascitur ani-
mis opinio, quæ infirmos & simplices in
meram superstitionem impingit, ac
illis qui aliquantum sunt acri ingenio &
audaces, ad cogitationes delabitur per
quas negatur esse deos, & quæ belluinæ
sunt.

Paulo post,

Soli enim ex Ægyptiis Lycopolitæ
nunc quoque vescuntur oue: quia Ly-
cos (.i. lupus) idem facit: quem pro deo
habent. Atque adeo ætate nostra quum
Cynopolitæ piscem oxyrynchum ede-
rēt, Oxyrynchitæ canes comprehensos
& mactatos tanquam victimam come-
derunt. Ac quum inde ad bellum deue-
nissent, cum grauias sibi damna inuicem
intulerunt, tum à Romanis, pœnas illis
infligentibus, sunt allata.

Paulo post,

Boui quidem certe & oui & ichneu-
moni, vsus gratia quem præstant, & v-
tilitatis quam afferunt, eos honorem ex-
hibuisse patet: quemadmodum Lemni
galeritis, quoniam bruchorum oua in-
uenta confringunt: ac Thessali ciconiis,
quoniam quum terra multos serpentes
produceret, ciconiæ superuenientes
perdiderunt vniuersos. Ideoque legem
tulerunt, vt in exilium abiret quicunq;
ciconiam occideret. Aspidem vero &
felem & cantharum Ægyptij honore pro-

Pauisf-

paucissimis verbis interiectis, subiungit,

Iam vero inter illa quæ vtraque de causa coluntur, de cane quidem dictum est antea, at ibis, dum reptilia mortifera interficeret, prima medicum euacuationis corporis usum docuit, quum illum hac ratione se abluentem & purgantem animaduertissent.

Ἀλλὰ μὲν τῶν δι' ἀμφοτέρω ἡμιμόρων, καὶ μὲν τὸ κωδὸς εἶρηται πρὸς τὸν ἡ δὲ ἴβις, σκοπεῖν οὐκ ἔστιν. Ἐμὲν τὰ θανατηφόρα τῶν ἑρπετῶν, ἐδίδαξε πρὸς τὴν κενώματος ἰατρικὴν χρῆσιν, καὶ πδόντας οὕτω κλῆ- ζομένην καὶ κατὰ μέρη ὑφ' ἐαυτῆς. &c.

Alia autem de cane habes eodem in libro, in iis quæ præcedunt: sicut & de aliis non pauca, præter illa quæ inde huc translata sunt.

Tandem vero ita locum hunc claudit, καὶ μὲν οὐ τῶν τριμόρων ζώων ταῦτα δοκιμάζω μάλιστα τῶν λεγομένων. id est, Atque ex iis quæ de animalibus dicuntur quibus honor exhibetur, hæc maxime sunt quæ probo.

Sunt autem & alij loci ubi rationem honoris certis quibusdam animalibus ab Ægyptiis habiti reddit: (Et in nonnullis eadem quæ illo in libro dicuntur.) Ex iis est hic, Sympos. III, quaestione V,

Nam muri araneo, qui cæcus est, diuinos honores tributos ab Ægyptiis fuisse aiunt, quoniam tenebras luce antiquiores arbitrabantur: cumque è muribus nasci, quinto partu, in nouilunio: ac iecur eius diminui lumine lunæ deficienti.

Τὴν μὲν γὰρ μυγαλίαν ἐκτετατάται λέγουσιν ὑπὸ Αἰγυπτίων, τυφλίω οὖσαν, ὅτι ὁ σκῆ- τος τῆς φωτὸς ἡρώωρ πρὸς οὐρανὸν ἕκτεταται δὲ αὐτῶν ἐκ μὲν πέρησιν ἡμεῶν, νομιμίας οὐσης, ἐ- ἵ ἡ μείουσα τὸ ἡπὲρ ἐν τοῖς ἀφανισμοῖς τῆς σ- λῶσης.

Deinde & honoris tam leoni quam ibidi exhibiti rationem reddit. Quum autem alibi huius honoris mentionem faciat, tanquam ab omnibus Ægyptiis exhiberi soliti, in iis quæ locum hunc paruo intervallo præcedunt, de sacerdotibus nominatim hoc dicit. Postquam enim ab eo dictus est porcus neque in forma habere aliquid magis absurdum, neque in natura magis illepidum, quam sit in scarabeo, gryphe, crocodilo, scile: subiungit, οἷς ὡς ἀγιοτάτοις ἱερεῖς Αἰγυπτίων ἄλλοις ἄλλοι προσφέρουται. id est, erga quæ, tanquam sanctissima, Ægyptii sacerdotes, alii erga alia, se gerunt. Quamuis autem, quum scribit illos ita se erga ea de sanctissima gerere, tacite innuat ea coli ab illis: quum tamen illud, non hoc, sonet Græcum loquendi genus, non debuit à Xylandro ita reddi, Quorum alia ab aliis Ægyptiorum sacerdotum coluntur. Quinetiam malè ἀγιοτάτοις, quod de animalibus Plutarchus dicit, ille ipsis sacerdotibus tribuit. totum enim locum ita vertit, Quorum alia ab aliis Ægyptiorum sacerdotum sanctissimis coluntur. Estque insuper animaduertendum, non dici, loquendo de animalibus, ἀγιοτάτοις, sed ὡς ἀγιοτάτοις. Atque ut obiter, Plutarchum cum Plutarcho conferre, id est, eius locos inter se, lectorem doceam: dico, genus illud loquendi, προσφέρειν αὐτοῖς ὡς ἀγιοτάτοις, respondere illi quod habuimus antea ex libro De Iside & Osiride, καὶ ἐποντες ὡς θεοῖς.

Ceteros Plutarchi locos omittens, in quibus agit de iis quæ apud Ægyptios peculiariter in more posita erant, venio ad quendam, qui miram quæ in conuiuio eorum recepta erat consuetudinem describit. Legimus enim in eo eius opusculo quod Conuiuium septem sapientum inscripsit, pag. 256. meæ editionis,

At Ægyptius sceletus (id est cadauer hominis exsiccatum, cui ossa tantum supersunt) quem in conuiuia inferentes, conuiuio proponunt, & hortantur ut recorderentur se non multo post tales futuros, is quamuis ingratus & intempestius comessator adueniat, tamen non omnino nullum ibi locum habet: si quidem non ad potandum & ad fruendum deliciis, sed ad mutuam amorem ac dilectionem exhortatur, monetque ut vitam, quæ tempore est breuis, malis rebus longam non reddant.

Ὁ δὲ Αἰγύπτιος σκελετός, ὃν ὁπτικῶς εἰς-
φέρουτες εἰς τὰ συμπόσια προστίθενται, καὶ πρὸς
καλοῦσι μεμνηῖσθαι τὰ κατὰ τὸν καιρὸν ἐσομένους,
καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι ὁπτικῶς ἔκων, ὁμῶς ἐ-
χει ἕνα καὶ ἓν. εἰ μὴ πρὸς τὸ πίνειν καὶ ἡδύπα-
τεῖν, ἀλλὰ πρὸς φιλίαν καὶ ἀγάπην ἀληθῶν
προστίθενται, καὶ πρὸς ἀλλήλους μὴ τὸ βίον, τὰ
χρόνια βραχυῶντα, πρὸς ἀμασὶ κακῶς μακρῶν
ποιεῖν.

Suipetia esse potest hoc loco istud voca- bulum.

Ab hoc Ægyptiorum in conuiuio more, qui à Plutarcho describitur, ad alia quæ alij scriptores in conuiuio itidem, aut etiam simpliciter in cœnis, consueti illis fuisse tradunt, veniendum est. Illorum autem scriptorum testimonia ex Athenæo depromam. Ac primum, in more positum illis fuisse conuiuiorum luxum, & quidem maiorem quam Persis, ex hoc Lyncei in Ægyptiacis loco, ubi Ægyptiorum cœnas Persicis anteponendas esse contendens, scribit,

Αἰγυπτίων ἑπίτραπὸν ἄντων ἐπὶ Ὠχρον Περσῶν βασιλέα, καὶ νικηθέντων, ἐπεὶ ἐχρήσατο ἀρχαῖος ἡμεῖς ὁ τῷ Αἰγυπτίων βασιλεὺς, ὁ Ὠχρος ἀπὸ φιλαυθιᾶς ἀγῶν, ἐκάλεισε καὶ ἐπὶ δεῖπνον. τῆς οὖν ᾠδῆσκόβης ἡμοῦνης λαμπερᾶς ὁ Αἰγύπτιος κατεγέλα, ὡς βυτελάς τῶ Πέρσου Δαίμονος. Εἰ δὲ θέλεις (ἐφη) εἰδέναι ὡ βασιλεὺς πῶς δέσποτα ἔδειξεν ἑαυτὸν ὡς βασιλέα, ἐπίτραπὸν τοῖς ἐμοῖς ποτὲ ἡμοῦνοις μαγείροις ᾠδῆσκόβησιν Αἰγύπτιον δεῖπνον. καὶ κελύσαντος, ἐπεὶ κῆρῆσκόβησιν, ἡσθεῖς ὁ Ὠχρος τὰ δεῖπνον, Κακὸν κακῶς σέ (ἐφη) ὡ Αἰγύπτιε ἀπολέσειδεν ὁ θεοῖ, ὅστις δεῖπνα τοιαῦτα καταλιπὼν, ἐπεθύμησας τοῖνυς βυτελετέρας.

Sequitur apud Athenæum,

Τίνα δὲ ἡ τῶ Αἰγύπτια δεῖπνα, Πρωταγόρας ἐν τῷ περὶ δαφνικῶν ἀγῶνων διδάσκει ἡμᾶς, λέγων ἕτως, Τετάρτη δὲ ἐστὶν ἰδέα δεῖπνων, Αἰγυπτιακῆ τεραπέζαν μὲν οὐκ ᾠδῆσκόβησιν, πινάκων δὲ περὶ φερεσκόβησιν.

Male autem vertit quidam, Tertia cœnarum species est Ægyptiarum, in quibus non admouentur mensæ, &c. Non enim Αἰγυπτιακῶν, sed Αἰγυπτιακῆ scribit Protagorides: & duabus cœnarum speciebus propositis, tertiam quandam addit, quam esse Ægyptiam dicit.

Apud eundem Athenæum in fine libri primi legimus, istud esse argumento Ægyptios fuisse vinolentos, quod apud eos solos tanquam lege quadam cautum esset, ante vllum cibum brassicam elixam edere. intelligit enim, illos ad vitandam ebrietatem hoc facere solitos fuisse. Apud eundem, in illa libri ultimi parte quæ in omnibus typographicis editionibus desideratur, legimus, coronam initio epularum dari solitam. Postquam enim dixit, Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοποιὸς ἐν τῷ ἑπηγραφομένῳ δέσποτα ἀρχαῖω ποιεῖται τὸν σίφονον τὸ εὐχάριον, non longo intervallo subiungit, τὸ γὰρ εὐχάριον καὶ παρ' Αἰγυπτίους, ὡς Νικόστρατος ἐροῖ ἐν τοῖς ἥ.

Vinolentia autem illorum & alibi meminit: & quidem in fine libri primi scribitur ex Dione quodam Academicis vinosos & bibaces Ægyptios fuisse: atque adeo inuentum apud eos fuisse inopia subsidium, ut qui propter illam vino destituerentur, ex ordeo confectum biberent. Eius autem potu adeo exhilarari solitos ut canerent & saltarent, ac omnia facerent quæ qui vino ebrii sunt facere confueverunt.

Etiam ἀρσκόβησιν vocat Ægyptios Hecatæus, apud eundem lib. X. id est, panis edaces: mentionem simul addens illius ordeacei potus id est, ex ordeo confecti. Ac propterea (addit Athenæus) Alexis in libro περὶ ἀταρξίας, scribit Bocchorin & patrem eius Neochabin frugali victu usos fuisse. Sed miretur quis quomodo facta mentione illius edacitatis panis, necnon illius ex ordeo confecti potus (quo solitos non minus quam vini potu inebriari, modo legimus) subiungat, Ac propterea Alexis Bocchoridi & patri eius frugalitatis laudem tribuit. sed intelligit (ut opinor) Ac propterea frugalitatis eorum tanquam rei quæ alioqui apud Ægyptios rara & notabilis esset, mentionem facit. Ceterum voluisse illos arbitror in hac frugalitate, aut victu frugi (nisi quis μοτρίαν τροφὴν moderatum victum, aut parvum & parabilem, aut etiam tenuem interpretari malit) antiquum etiam morem representare, tanquam fortasse conantes eum reuocare. Legimus enim libro V. ex quodam Apollonio, καὶ παρ' Αἰγυπτίους ὁ Ὠπαλαμὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ ἑστὶν συμπόσιον ἡμῶν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ εἰς εἰπνοῦν, τσορῆ τῆ λιτότατη καὶ ὑγεινοτάτη χροῖα, καὶ οἶνον τσοῦτῳ ἔδος ἱκανὸς ἀν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν. id est, Quinctiam apud Ægyptios antiquitus conuiuia temperanter celebrabantur. Sedentes enim cœnabant, vilissimo quidem sed saluberrimo cibo contenti: ac vino quantum ad exhilarandum animum satis esset.

HENR. STEPHANVS LE-
ctionis Herodoti studiosis.

HACTENVS de Ægyptiacis quoque legibus & institutis quædam velut appendix ad He-
rodotum, sicut antea de Persicis. Dare enim illam ampliores minime visum est, sicut nec hanc.
Quam tamen quoniam titulus promittit non historicorum tantum sed aliorum etiam scripto-
rum locos exhibituram, duorum poetarum, vnus inter tragicos celeberrimi, alterius inter co-
micos non incelebris, versus adiungam. Illius tragici, cui nomen est Sophocli, versus, (qui om-
nino assentiuntur his Herodoti pag. 103. verbis, ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγορεύουσι καὶ καπιλόουσι
οἱ δὲ αἱ ἄνδρες, καὶ οἱ ποῖσι ἐόντες, ὑφ' αἰφύρουσι) in Oedipo Coloneo, pag. 283. meæ editionis, sunt hi,

Ὡς πάλ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἴγυπτῳ νόμοις
Φύσιν κατεμάθεν τε καὶ βίου Ἑσφάς.
Ἐκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀρσενες καὶ ἑτάρας
Θακοῖσιν ἰσορρογῶντες, αἱ δὲ σὺν νόμοι
Τὰ ξωβίου Ἑσφεία πορσῶν οὐσ' ἀεί.

At vero Anaxandridæ comici versus sunt hi, aduersus Ægyptios, anima-
lia, tanquam deos, colentes,

Quos ita ex tempore reddidi,

*Patrocinari non queo vobis ego.
Nec moribus enim nos sumus nec legibus
Consentientes: dissidentes plurimum.
Bovem tu adoras, sacrifico deis eum.
Anguilla deus est maximus, te iudice,
Obsoniorum iudicamus maximum.
Haud es suillam, vescor hac ego libens.
Canem veneraris, ipse contra verbero,
Obsonium voratur illi quum meum.
Nostra integri vult lex sacerdotes sicut
Omni sui parte, integros haud vestra vult.
Felem se habentem quum tu videris male,
Ploras: ego libens perimo; post pellem au-
fero.
Araneus mus pollet istic, non & hic.*

Οὐκ αἶ διναμίω συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ.
Οὐθ' ὁ ἔποι γὰρ ὁμονοῶσ', ἔθ' ὁ νόμοι
Ἡμῶν, ἀπὸ ἀλλήλων δὲ διέχοισιν πολὺ.
Βῆν προσκυνοῦντες, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς.
Τὴν ἐγγελω μέγιστον ἠγῆ δαίμονα,
Ἡμῶν δὲ τῶν ὄψων μέγιστον πορσῶ πολὺ.
Οὐκ ἐαδίς ὑφ' αἰφύρουσ' ἡδόμεν
Μάλισα τοῖσι κῶα σέβας, τὴν τῶ δὲ ἐγώ.
Τῶν κατεμάθενσαν ἰώικ' αἱ λαβῶ.
Τοῖς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ὁλοκλήρους νόμος
Εἶναι, πρὸ ὑμῖν δὲ, ὡς εἰοικει, ἀπηργυροῦσ'·
Σὺ μὲν ὁ ἀλθουρον κακὸν ἔχοντ' ἰδῆς,
Κλαίεις ἐγὼ δὲ ἡδίστ' ἀποκτείνεις δέρω.
Διώματα πρὸ ὑμῖν μυγάλη, πρὸ ἐμοὶ δὲ γ' οὐ.

APPENDIX ALIA
AD HERODOTVM,
De incremento Nili, & eius cauffis.

è diuerfis auctoribus adiecta.

G. IVNGERMANVS LECTORI CANDIDO S.

DUPLICEM adpendicem ab H. Stephano ad Herodotum, quæ antecessit, antea habuisti, amice lector, & nunc iterum habes. Quam exaugere atque locupletare nobis consilium nõ fuit, forte nec facile etiam fuisset, solũ per temporis illius angustias, in quas cum hac editione cõiecti sumus. Bonum potius factum fore putauimus, si aliquid adiceremus, quod quasi tertiæ adpendicis vicem esset, ne profus *ἀσύνθετος* esse voluissẽ videremur: pro eaque re incidere statim quæ de Nilo aliter ac Herodoto factum fuit, diuerfis ab auctoribus disputata vltro citroque essent. Cui cogitationi locum dedimus eo libentius, quod hæc talia cum Stephanianæ adpendicis altera parte ita coniurent amice vt quasi eius subadpendix quedam videri queant. Et quid enim magis Ægyptiacum quam Nilus? *Νεῖλος*, inquam cum Aristide, *ποταμὸν οὐχ ἰσχυρὸν καλλίστος, ἢ μὲν ἴσος, καὶ χρεία καὶ θύας ἰδὸν, καὶ τῆς πάσι πολὺν κῶν.* Cui, vt idem sacundissimus rhetor ex aliquo *ἔρ' οὐ ἀμύητων* puto haufit, Ægyptiorum ferriæ sollemnes atque sacrificia pleraque dicata sunt atque consecrata. Nec iniuria tanto in honore & veneratione haberi à gentilibus videatur iste *Ἦνικος* in terris Ægypti totius anni, quum ei id omne acceptum referant, quod terræ motum non sentiant vnquam, quod à peste sint liberi, quod eorũ terram nullis diluuiis cælestibus misceri contingat, vel ingenti imbre obrui. In quibus & Græcos ad stipulatores inuenerunt. Ita enim Aristides in extrema Ægyptiaca vnde & priora de promptissimis *ἢ καὶ σεισμῶς καὶ λοιμῶς καὶ τῆς ἐξ ἐναντὶ κατακλυσμῶς ἀναλωτῆς ἡ χώρα, δὲ αὐτὸν ἴσως, ἢ τῆς ἀπὸ ἡμῶν Ἑλλήνας ἔλαθε.* De huius vero fluminis potissimũ incremento eiusque cauffis viri prisce mire inter se decertarunt, & vnusquisque sibi facilius reperire potuit qui suã sententiã refelleret, quã qui sectarentur: ita vix vllus quidquã protulit in mediũ, quin ceteri cõtinuo irent in omnia alia, & sibi nõ videri testarentur. Ea igitur quæ de hac re istaque opinionum diuersitate testata relinquere voluere optimi auctores, pluscula ex variis qui nobis ad manũ erant adiecimus, in quibus plerisque Herodoti nostri mentio fit. Nec de ordine laborare multũ voluimus, occupati magis in hoc vt raptim describeremus ista, ne operas moratemur. Prius tamen posuimus qui pluriũ de hac re sententias breuiter collegerũt, vt *PLVTARCHVM*, & *ANONYMV* quẽdã, qui ex H. Stephani officina cum opusculis variis historicis ac philosophicis Aristotelis & Theophrasti &c. anno domini *MDLVI* prodiit, à quo præter aliorum & Callisthenis historici placitum refertur, quẽ ab aliis quos quidẽ hic coniunximus, haud nominatam arbitror: afferuntur ibi & è tragicis quædam quæ apud alios haud temere reperias, vel non ita plene. His tertius succedit *THEOPHYLACTVS SIMOCATA* prolixius singulorum è prisce eiusm. opiniones & referens, & refellens, non tamen è suo capite, quod minime adhibuit in consiliũ, sed è bibliotheca Diodori Siculi, vnde ista omnia descripsit fere *αὐτὸς ἔχει*, quãuis bono illo viro ne nominato quidẽ. Sane fuerunt *νῦν ἔπαλαι* conferentibus deprehensi sapius auctores à iuratis & proximis veteres transcripti ad verbũ, neq; nominati quidẽ, vt Plinii loquamur verbis. Sordidũ tamen hoc, & ab ingenuo pudore alienũ: potiusq; nobis Virgiliana virtus & Ciceroniana simplicitas placeat. *Obnoxij enim profecto, vt hoc eodem cum Plinio dicamus, animi & infelicis ingenij est, deprehendẽ in furto malle, quam mutuum reddere, quum præsertim sors fiat ex usura.* Nec itaque mirum, quum & veteres ipsi olim ideo male audirent frequenter, si noster Ægyptius sequioris iam æui, alienum partum sibi supponere clam voluerit: qua in parte tamen, nisi fallor, censoriam notam à literatis viris, quibus hoc ius sua virtute datum est, haud lucrificiet. Exscripsit, inquam, ista quæ illustris historicus Diodorus Siculus de Nili augmento libro primo *βιβλ. ιοδ' ἑκτῆς ἰστορικῆς* sub finem *τῆς πρώτης μετέδου*, prolixè aliorum opinionibus allatis & confutatis, disputauit, Simocata ad verbũ fere, raro *ᾠροῖσιν* immutans, quibusdã etiã omissis, & mutasset saltem ordinẽ, vel aliquid de suo largitus quoq; fuisset. cetera cum *ἀκριβῶς* quod ad nos attinet diserte profiteatur, nec quidquam volumus alias detractũ, vt quem excutere diligentius nullũ fuerit hætenus ocium. Quũ ea itaq; ex Simocata editione nupera adiecimus, quãuis correctiora, haud opus esse putauimus, vt eadem ex Diodoro describeremus denuo, actum agentes scilicet: præsertim quum is è Marnii nostri officina non ita pridẽ in publicũ editus sit à L. Rhodomano, viro amico cuius memoriã sancte colimus, cuiusq; ex obitu litteras Græcas detrimentũ accepisse certo nouimus & vt par est dolemus. Excerptimus saltẽ Herodotæ sententiã *ἀνασκινῶ*, vt apud *DIODORVM* ipsum ea extabat. *καὶ ταῦτα ταῦτη.* Post hæc insignis locus sequitur ex *ARISTIDIS* Adrianæ oratione Ægyptiaca qui prolixã confutationẽ cõtinet eorũ quæ scripsit Herodotus de Nili auctu. Merebatur sane ea oratio tota hic addi, nisi longitudo obstitisset, quũ operæ nostræ vix ita sperent se hæc editionẽ tẽpori absolutũras. Copiose enim & eleganter omnẽ hæc opinionũ varietatẽ pertractat, primũ de ceteris *ὡς γελῶν τε καὶ ἀναιδῆς* hosce ventos afferre pro cauffa illius incrementi: dein de niuibus liquefcẽtib; quod afferat, non magis verũ esse: tũ sententiã, quæ in Anonymi scripto tribuitur Callistheni, redarguit: inde Herodotũ nostrũ, exin Ephorũ, mox Euthymenẽ, post Oenopidẽ, tandẽ & ipsum Homerũ aggreditur. Aristidẽ itaq; *ὁ φιλοπονεῖτος* potest adire ipsum. Nos tantũ, vt diximus, eam orationis partẽ quæ aduersus Herodotũ nostrũ directã excerpere potuimus. His omnibus auctorioli loco quẽdã in candẽ rẽ ex *STRABONE*, *DIONE* siue eius abbreviatore *XIPHILINO*, & *HELIODORO* subiecimus: agmẽ vero hoc nobis claudit *THEODORETVS* Cyri episcopus, quem *σύμψυχον* Herodoto ne-

doto nostro fuisse patet, licet pie moneat nimiam curiositatem in eiusmodi abstrusis nobis abstinendam esse. Hæc sunt, amice lector quæ cū ista προσθήκη tibi damus. Interpretes singulorū ἀπὸς παλαιῶν ad orā paginarum exteriorem indicauimus. Vnico isti ἀνανύμω, quod secundū numero est, nullus exstabat quod quidem nossem: inueni tamē qui tumultuaria opera in Latinam linguā conuerteret, rogatque sicubi aberrauerit ab humano lectore veniam. Græcus textus ut in quibusdam etiam emendatior, quam antea accidit, ederetur, operam pro virili dedimus: idque apparebit spero si cui forte comparare libebit. Alia quædam quæ in mentem veniebant, vel admonenda videbantur, ut & quædam ab aliis adnotata, ea ad inferiores paginarum oras adposuimus. Vale, lector amice & candide, operamq. nostrā qualē qualē boni consule.

DE N I L I I N - C R E M E N T O , E X D I V E R S I S S C R I - p t o r i b u s .

Π Ε Ρ Ι Τ Η Σ Α Ν Α Β Α Σ Ε Ω Σ , Ε Κ Δ Ι Α Φ Ο Ρ Ω Ν Σ Τ Γ . γ ρ α φ ῶ ν .

EX PLVTARCHO, De placitis philosophorum libro IV, cap. I.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, Περὶ τῶν ἀρεσκόντων τοῖς φιλοσόφοις βιβλ. Δ'. κεφ. α'.

THALES censet Etesiarium, qui venti Ægypto aduersi spirant, statu Nili aquas attolli, quod ostia ipsius quibus se exonerat, maris obruti influxu obturentur. EUTHYMENES Massiliensis, ex Oceano marique externo suapte natura dulci fluuium impleri. ANAXAGORAS, niue Æthiopica, quæ hyeme frigans, æstate liquetur. DEMOCRITVS, niue in partibus ad septemtriones sitis sub solstitium estiuum resoluta atq; diffusa, densari ex vaporibus nubes, quæ compulsæ versus meridiem & ad Ægyptum ab etesiis ventis, in magnos ac vehementes dissoluantur imbres, quibus cum paludes, tum Nilus impleantur. HERODOTVS historiæ scriptor equalem à fontibus fluere Nilum hyeme æstateq; perhibet: minorem autem hyeme videri, quia tum sol Ægypto vicinior in vaporem aquas redigat. EPHORVS, historicus is quoq; æstate ait relaxari totam Ægyptum, ac quasi exsudare copiosam aquam, ac conferre ad hoc etiam Arabiam & Africam ob raritatem & sabulosum solum. EUDOXVS ait, sacerdotes imbribus & oppositis temporum anni rationibus rem imputare. quando enim apud nos æstas est, qui sub æstiuo habitamus Tropico, tū iis qui e regione sub brumæ circulo degunt hyemem esse, à quibus tum exundans aqua prorumpat.

ΑΛΗΞ ὁ δὲ ἐτησίως ἀνέμοις οἶεται πνέοντας τῇ Αἰγύπτῳ ἀπὸ παρῳαίων ἐπαίρειν τὸ Νεῖλου ὄγκον, διὰ δὲ τὰς ἐκέραι αὐτῶν τῆν κρείσδυσιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀνακρίσεως. Εὐθυμηνῆς ἰατρίῃ. ὁ Μασσαλιώτης, ἐκ τῶν ὠκεανοῦ καὶ τῆς ἐξ ὠκεανοῦ γλυκείας καὶ τῆς ἐξ ὠκεανοῦ ποταμῶν. Ἀναξαγόρας, ἐκ τῆς χιόνος τῆς ἐν τῇ Αἰθιοπία, τῆς κορυφῆς μὲν ἐν τῇ Ἰερὴ, ψυχρῆς δὲ χειμῶνι. Δημόκριτος, τῆς χιόνος τῆς ἐν τοῖς περὶ χιμῶνι ἀριτοῦν μέρεσιν ὑπὸ θερινῆς Ἑσπίας ἀναλυομένης τε καὶ διαχωρῆσης, νέφην μὲν ἐκ τῆς ἀτμῆς πιλῶσαι, τῶν δὲ ἀπελευνομένων περὶ μεσημβρίου καὶ τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, ἀποτελεῖσθαι βραχὺς ὄμβρους, ὑφ' ἀναπνεύσαντος τῆς τε λίμνης καὶ Νεῖλου ποταμῶν. Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς ἴσον μὲν ἐκ τῆς πηγῶν φέρεσθαι χειμῶνος καὶ θερινῆς, φάσκει δὲ ἐλάττωσθαι χειμῶνος, διὰ δὲ ἐν τῶν τῶν χαρῶν πλοῖον ἰόντα τὸ ἥλιον τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν αὐτῶν ἰσοεισογράφος καὶ θερινῆς φασὶν ἀναχάσθαι τῶν ὀλίγων Αἰγύπτου, καὶ οἰονεῖσθαι ἐξυδροῦν δὲ πολὺν ἄμα. σωδίδωσι δὲ αὐτῆ καὶ ἡ Ἀραβία καὶ ἡ Λιβύη τῶν δὲ ἔραμον καὶ ὑπόψαμμον. Εὐδοξὸς δὲ ἱερεὺς φησὶ λέγαν τὰ ὄμβρια τῶν ὑδάτων, καὶ τῆς ἀνιπείσασιν τῶν ὡρῶν, ὅταν πρὸ ἡμῶν ἔσῃ θερινῆς τοῖς ὑπὸ τῆς θερινῆς Ἑσπικῶν οἰκῶσιν, ὅτε τοῖς ὑπὸ τῆς χειμερινῆς Ἑσπικῶν ἀντοίκοις χειμῶν ὅσῃν, ὅθεν ὡν δὲ πλυμμευθῶν ὕδωρ καταρρήγνυται.

Interp. Gm. Xylandro.

1 legebatur αὐτῶν. q. d. Euthymenem sensisse, mare extremum esse dulce. ms. habet αὐτῶν, suapte natura. pro καὶ αὐτῶν. nam adspirationem negligi non est prorsus inusitatum. αὐτῶν etiam Budæus legit. G. Xyl. 2 lib. i. c. 25. 3 ἐξυδροῦν reponendum existimo ex Xylandri sententia, quum & in libro scripto dein ita se reperisse dicat. Patet id ex opinione Ephori etiam vti eam Diodes Siculus, & ex hoc Theoph. Simocata retulere.

Plutarchi ipsius vero sententia quanam fuerit, docere nos possint qui auctorem illum evoluerent diligentius. Mibi saltem succurrunt qualibet. *Ἐπιφάνης καὶ Ὀσίριδος* scriptis, è quibus forte coniectare liceat eum illis qui in etesias auetus Nilivae causam referebant, non fuisse ἀντιφρον. Verba ex libello, quem dixi, sunt: ἢ ὅτι σωεργὸς αὐτῆ (Τυφάνος) βασιλεὺς Αἰθιοπίαν ἀντίτιται πνοῶς νοτίης ἐξ Αἰθιοπίας. ὅταν γὰρ αὐτῶν ἤδη ἐτησίαν ἐπικρατήσωσι τὰ νέφη πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν ἐλαυνόντων, καὶ κωλύσασιν τὸν Νεῖλον ἀυξήσασθαι ὑμῶν κατὰ τὴν γῆν, κατὰ τὴν οὐρανὸν ὅτι τε κρατήσας παντάπασιν τὸν Νεῖλον εἰς ἐναντίον ἑσθῆρας συσταλέντα καὶ ρυίντα, κοίλον καὶ ἄπειρον ἰξίωσεν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ λέγουσιν καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Ὀσίριδος, ὅτι ἐν εἰκοσίν ἢ ἀρῶν ἡμέρας ἐκείνου μόνον ἀντίτιται. διὸ μὲν δὲ ἄνθρωποι λέγουσιν, ὅτι ὅταν ἐτησίαν ἀπολειπόντων πάντων πασῶν ἡμῶν Νεῖλος ἕσπασσῃ, γυμνῆται ἡ γῆ, ἢ ἡ χώρα, &c. Dixit atem superius eod. lib. quosdam mystice per Osiridem intelligere Nilum, mare per Typhonem. Nunc Plutarchi illa Latine, ut interpretatus fuit Xylander, ad huc: Regina vero Aethiopiae quae Typhonem adiuerit, flatus austrinos ex Aethiopia notat: qui si vincant etesias à quibus versus Aethiopiae nubes pelluntur, prohibeantque imbres decidere quibus Nilus augetur: tum praevalens Typhon aestu vrit, ac plane obtinens, Nilum in diversam partem ob imbecillitatem fluentem, cauo alveo & humili in mare expellit. Quod enim inclusus in arcem dicitur Osiris, eo nihil aliud significatur quam aquae occultatio & defectus. Itaque mense Athyr periisse Osiridem dicunt, quando etesias omnino deficientibus Nilus recedit & solum nudatur.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΝΕΙ-

ΛΑ ΑΙΑ ΠΛΗΡΩΣΕΩΣ ΔΕΦΟΡΟΙ ΔΟΞΑΙ.

A N O N T M O Y.

ΘΑΛΗΣ ὁ Μιλήσιος εἰς τὴν ἐπιφάνησι Διόφ. εἰς ἐτησίους γίνεσθαι τὴν αἰαπλήρωσιν. πρὶν γὰρ αὐτῶν ἀνδρῶν τὰ ποταμῶν, καὶ τὰ σῶματα κείσθαι τὴν πρὸ αὐτῶν τὴν αἰαπλήρωσιν ἀνεμόν δὲ ἐναντίας πνεοντὰ κωλύειν τὴν ἐκβάσιν τῶν ποταμῶν ἐκπέπλην εἰς τὴν θάλασσαν, ὅτι κῦμα πρὸς ἀπὸ τῶν ἀνέμων τοῖς σῶμασι καὶ οὐρεῖον ὄν, ἀναχέσθαι τὴν ποταμῶν, καὶ αἰαπλήρωσιν οὕτως φησὶ γίνεσθαι τὸ ποταμῶν. Ἀναξαγόρας δὲ ὁ φυσικός φησὶ τῆς χιόνος τηκομένης τὴν αἰαπλήρωσιν τῆς Νείλου γίνεσθαι. ὡς αὐτὸς δὲ καὶ Εὐριπίδης ἐπέτριβεν ἡμέρας γὰρ διαὶ ποιηταί. Ἄλλ' Ἀναξαγόρας μὲν αὐτῶν τῶν ἡμερῶν, ποιήσιν λέγει τὴν αἰαπλήρωσιν, ὡς αὐτὸς εἶρηκεν Ἐὐριπίδης δὲ τὸν τόπον ἀφορίζεται, λέγων οὕτως ἐν δράματι Ἀρχελαῶ, 3 Δραμῶν ὁ πενήτην τα θυγατέρων πατήρ, Νείλου λιπὼν καλλίον ἐκ 4 γῆρας ὕδαρ, ὅς ἐκ μεγάμβροτοιο πληροῦται ροῶς 5 Αἰθιοπίδος γῆς, αὐτὴ ἀντακῆ χιόν, Τεθρίπασ ὄντος ἡλίου κατ' ἀπέρα, καὶ ἐν Ἐλένη, Νείλου μὲν αἰδέ καλλιπάρηνοι ροαί, 6 ὅς ἀν' ἀφ' ἀκακῶς Αἰγυπίας πέδον Ἀδύκῆς τα χείσιν χιόνος ὑγραμῆς γῆας.

DE NILI INCRE-

mento diuersae sententiae.

INCERTO AVCTORE.

THALES Milesius, vnus è septem sapientibus, ait quod ab etesias fiat illud incrementum. hos enim ferri fluuii aduersos, ostiaque eius opposita esse illorum flatibus. flantem itaque ex aduerso ventum prohibere effluxum fluminis, ne in mare delabi possit: fluctus vero reiectos in ostia, cumque vento ferente, repellere ipsum fluuium. sicque incrementum illius fieri adfirmat. Physicus vero ANAXAGORAS asserit niue liquecente effici istum auctum Nili. Nec aliter etiam EURIPIDES, & alii quidam Tragediarum auctores. nisi quod Anaxagoras quidem ipsam generationem, effectiorem vocat huius augmenti, uti ipse dixit: Euripides vero locum praeterea definit, ita dicens in fabula Archelao: Danaus sororū quinquies denūm pater, Pulcherrimi Nili relinquens flumina, Qui augmenta sumit extumescēs fluctib. Nigrāte ab Aethiopide, quū niues liquēt, Per aethera aurigante sole limpidum. Et in Helena: Nili fluenta conspicis amānissima Pro rore dio qui per Aegyptum ruens Humectat arua, nix liquet cum cādida.

x Diod. Sicul. l. i. bibl. ita: Ἀναξαγόρας δὲ ὁ φυσικός ἀποφράσας τῆς αἰαπλήρωσιν ἀπὸ τῶν ἀνέμων χιόνος ἐξ Αἰθιοπίας. καὶ ὁ ποιητὴς Εὐριπίδης μὲν αὐτῶν ἀνδρῶν τὰ ποταμῶν, καὶ τὰ σῶματα κείσθαι τὴν πρὸ αὐτῶν τὴν αἰαπλήρωσιν ἀνεμόν δὲ ἐναντίας πνεοντὰ κωλύειν τὸν Νεῖλον ἀυξήσασθαι ὑμῶν κατὰ τὴν γῆν, κατὰ τὴν οὐρανὸν ὅτι τε κρατήσας παντάπασιν τὸν Νεῖλον εἰς ἐναντίον ἑσθῆρας συσταλέντα καὶ ρυίντα, κοίλον καὶ ἄπειρον ἰξίωσεν εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ λέγουσιν καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Ὀσίριδος, ὅτι ἐν εἰκοσίν ἢ ἀρῶν ἡμέρας ἐκείνου μόνον ἀντίτιται. διὸ μὲν δὲ ἄνθρωποι λέγουσιν, ὅτι ὅταν ἐτησίαν ἀπολειπόντων πάντων πασῶν ἡμῶν Νεῖλος ἕσπασσῃ, γυμνῆται ἡ γῆ, ἢ ἡ χώρα, &c. Dixit atem superius eod. lib. quosdam mystice per Osiridem intelligere Nilum, mare per Typhonem. Nunc Plutarchi illa Latine, ut interpretatus fuit Xylander, ad huc: Regina vero Aethiopiae quae Typhonem adiuerit, flatus austrinos ex Aethiopia notat: qui si vincant etesias à quibus versus Aethiopiae nubes pelluntur, prohibeantque imbres decidere quibus Nilus augetur: tum praevalens Typhon aestu vrit, ac plane obtinens, Nilum in diversam partem ob imbecillitatem fluentem, cauo alveo & humili in mare expellit. Quod enim inclusus in arcem dicitur Osiris, eo nihil aliud significatur quam aquae occultatio & defectus. Itaque mense Athyr periisse Osiridem dicunt, quando etesias omnino deficientibus Nilus recedit & solum nudatur.

Et ÆSCHYLVS:

Aethiopiae haud incognitum terra genus
Laudare noui, Nilus unde defluit
Humū volutās quā flabra imbres cōcitāt,
Vbi ignea diei micans vis splendida
Flamma resoluit ningidas rupes. viget
Aegyptus omnis tum beata, flumine
Sacro tumens, segetesque letas nūnciat.

CALLISTHENES autem scriptor histori-
arum contradicere voluit Anaxa-
goræ & Euripidis sententiæ, quam paulo
ante retulimus: suaque ipse opinione
vsus, ait, aquis per Æthiopiā incre-
mentibus ab exortu caniculæ ad arcturi vs-
que ortum, quo tempore etiam etefiæ
spirant: hosce quippe ventos adfirmat,
quando spirant, nubes in primis ad Æ-
thiopiā cogere: quibus nimirum im-
pulsis ad montes, effundi maximam vim
aquarum, vnde Nilum pleno intume-
scere alueo contingat. DEMOCRITVS
autumat, circa brumā in locis ad septem-
trionem positis niues cadere: circa sol-
stitium vero æstiuum quum sol recedat,
niue soluta & vaporibus inde exhalanti-
bus, ab ea liquefactione oriri nubes, quas
etefiæ arreptas versus meridiem ferant.
quum se itaq; inuicem protrudant co-
actæ nubes iuxta Æthiopiā & Africā,
imbrem existere ingentem, cuius dela-
psu Nilum impleri. EUTHYMENES Mas-
siliensis vero, qui ipse nauigationem su-
cepit, refert mare exteriora versus pro-
fluere vsque in Africā, & conuerti ad
boream ac septemtriones. iam reliquo
quidem tempore mare esse vacuum: eo
autem quo etefiæ spirant, flabris vento-
rum repulsum cōpleri, & ad interiora flue-
re. illud vero tū dulce esse, tum cete Ni-
liacis crocodilis & hippopotamis familia
alere. OENOPIDES Chius ait, tempore
hiberno fluuiorum fontes exficari, qui es-
tate calore refoti profluāt. quo itaq; re-
pleatur illa, quæ accidit, siccitas, in caus-
sa esse aquas cælestes hieme decedentes. at
quū in Nilū non vllæ tunc cadant plu-
uiæ, iis destitutus haudquaquā impleri
potest. & hanc esse causam, cur hieme
minor is existat, plenus vero sit æstate.
HERODOTVS autem ceteris quidē con-
traria profert, cū Oenopide vero paria.
fluxū enim Nili ait esse talē, qui semper
impleat alueū. ceterū solem hiemali tē-
pore supra Africā cursū facientē de-
ficcare Nilum: ad solstitium vero æstiuū
retrocedentem abire ab septemtriones.

καὶ Αἰγύλος,

Γένος μὲν αἰνεῖν καὶ μάθων ὀπίστανται
Αἰθιοπίδος γῆς, ἔνθα Νεῖλος ἐπαρρῆς
Γαῖαν κυλίνδων πνυθμάτων ἐπομβείας
Ἐν ἡ πυρῶτον μίλιος ἐκλαμψαν φλόγα,
Αἴγυπτος ἀγνοῦνά ματος πληρομένη,
Τῆκει πέτραίω χιόνα. πᾶσα δ' ὄβυαλῆς
Φερέσειον Δῆμη ἔως ἀγέλλει σάχυν.

Καλλιθένης ὁ ὀϊσειον γράφος πρὸς τὰ μικρὰ πρὸς
10 τὸν Εὐριπίδην ὑπὸ Ἀναξαγόρου τε καὶ Εὐειπίδου
ἀντίπειν. αὐτὸς δ' τῆ ἑαυτοῦ γνώμῃ χρῶμενος, φησὶν,
ὑδάτων γνομένων καὶ τῶν Αἰθιοπῶν, καὶ τῶν κινῶν ἀ-
ναρλίω ἕως ὀπίστανται ἄρκτου, καὶ ἕως χροῦνος καὶ οἱ
ἐτήσιοι πνέουσι. τὰς γὰρ φησὶ πρὸ ἀνέμοις μαλι-
σα τὰ νέφη πνέοντας πρὸς τῶν Αἰθιοπῶν ἀγῶν. ὡν
δὴ καὶ πρὸς ἀπὸ πόντων πρὸς τὰ ὄρη, κατὰ ῥήγνυα
πολυπλήθος ὑδάτος ἀφ' ἧς τὸ Νεῖλον πληρομένη ἀ-
ναρλίω συμβαίνει. Δημόκριτος δ' λέγει, πρὸς μὲν
χειμῆρας ἔσπασεν πρὸς τὰς ἀρκτοὺς χιονίνας
20 ἔσπασεν, πρὸς ἔσπασεν ἡμεῖς μετὰ ἀντος τὸ ἡλίου,
πυρομένης τῆς χιόνος καὶ ἀπὸ τῆς τῆς ἕως
νέφης γίνεσθαι. Ἄρα δ' ἔσπασεν ὑπολαμβαίνοντι
φέρειν πρὸς μεσημβρίαν συνωθουμένων, ὅτι νέφω ὀπί-
στου Αἰθιοπῶν καὶ τῶν Λιβύων, ὅμοιον γίνεσθαι πολὺν,
ὡν κατὰ ῥέοντα πληροῦν τὸ Νεῖλον. Εὐριπίδης δ'
ὁ Μασσαλιώτης, αὐτὸς πεπλοκῶς, φησὶν εἰς τῶν
ἕως θαλάσσης ὀπίστανται ἕως τῶν Λιβύων, ἐς ἑσπ-
μῶν τε εἰς πρὸς βορέαν τε καὶ ἀρκτοὺς. καὶ μὲν
δὴ ὡν χροῦνον κενῶν εἰς τῶν θαλάσσης, τοῖς δ' ἐτήσιοις
30 ἀνωθουμένων ὑπὸ τῶν πνυθμάτων πληροῦν, καὶ εἰν
ἔσπασεν τῆς ἡμέρας ταύτης παυσανθῶν ὅτι ἐτήσιον, ἀ-
ναρλίω. εἰς δ' αὐτὴν καὶ γλυκείαν, ἐκ τῆς πρὸς ἀπὸ
στα τοῖς ἐν τῶν Νεῖλω κροχουμένοις ἐπὶ ποταμοῖς
ἔχον. Οἰνοπίδης δ' ὁ Χίος λέγει, τὸ χειμῆρος, πρὸ
ποταμῶν ἀναρλίωσθαι τὰς πηγὰς, ἐν ᾗ τὰς φέρει
θερμυνομένης εἰν. τὸ μὲν οὖν ἀναρλίωσθαι, τὸ γνο-
μῶν ἕσπασεν ὁ ἀπὸ τῶν ἑσπαιῶν ὑδάτων ὀπίσταν-
νομένων τοῖς χιμῶσι συμβαίνει. τὸ δ' Νεῖλον ἔχει ὑ-
μῶν ὅτε, ἐν δὲ γνομένην μὴ σιωπῶν πληροῦν καὶ
40 Ἄρα τὸν, ἔχει μῶν ἡσπασεν αὐτὸν γίνεσθαι, τὸ δ' ἕσπασεν
πλήρη. Ἡρόδοτος δ' ἐπὶ τοῖς μὲν λοιποῖς ὑπολαμβαίνοντι
λέγει, πρὸς ἀπὸ πρὸς τῶν Οἰνοπιδῶν. τὸ μὲν γὰρ εἰν τὸ
Νεῖλου φησὶ ποιῶντι ὡς αἰετὶ πληροῦν τὸ ποταμῶν
τὸ ἡλίου ἔχει μῶν καὶ τῶν Λιβύων ποταμῶν τὸ πο-
ρῶν, ἀναρλίωσθαι τὸ Νεῖλον ὀπίστανται ἕως ἑσπαιῶν ἔ-
πασ μετὰ μῶν, πρὸς τῶν ἀρκτοὺν ἵεναν.

1 Hanc opinionem refutat etiam Aristides prolixè in Ægyptiaca, licet eius auctores non nominet, sed se ὅτι τῶν ἡδὲ πολλῶν ἀδελφῶν
καὶ τῶν χαρῶντος ποταμῶν αὐτῶν ἵεναν αἰτ. 2 Ita edidit H. Steph. Sed nullus dubito quin reponendum sit ἔμμερον. v. Democriti sen-
tentia à Plutarcho & Theophylacto, vel Diod. Siculo potius relata. 3 Et hic non dubito emendare ἔσπασεν, ut antea è Plu-
tarcho habuisti. Eius philosophi sententiam refutat & Aristides in Ægypt. cum hac irrifuncula orsus: ὅτι τῶν θαλάσσης γλυκεία ἕσπασεν
ὀπίστανται εἰσὼν ἡσπασεν δὲ αὐτὸς ἐπὶ τῆς καὶ κροχουμένοις, καὶ μῶν Μασσαλιωτικῆς αἰτῆς τῶν Συβαρτικῶν. εἰ γὰρ μὴ σιωπῶν ἢ χαρῶντος Εὐριπίδης,
&c. 4 An distinguendum & scribendum, ἀναρλίωσθαι τῶν ποταμῶν ἕσπασεν, ἢ αἰτ. &c. συμβαίνει. 5 An ἔσπασεν τῶν ποταμῶν vel tale
ut paulo post πληροῦν τὸν ποταμῶν. 6 lib. 2. cap. 25.

INCRE
sententiæ.
VCTORE.

us, vnus è septem
quod ab etefiis fiat
nos enim ferri flu-
eius opposita esse
tem itaque ex ad-
ere effluxum flu-
abi possit: fluctus
cumque vento
fluuium. sicque
ri adfirmat. Phy-
ORAS afferit n.
um auctum Nili.
RIPIDES, & alii
um auctores. nili
idem ipsam gene-
em vocat huius au-
Euripides vero lo-
ita dicens in fabu-

quies denum patet,
linquens flumina,
extumescēs fluctu-
de, quū niues liquē,
te sole limpida.

amantissima
Aegyptum tuens
liquet cum cādida.
Et

ΕΚ ΤΩΝ ΘΕΟΦΥΛΑ-

κττ τῷ Σιμοκάτῳ.

ἰσοριῶν λόγ. ζ. κεφαμ. τὸ 13.

ΟΥΤΟΣ ὁ Νεῖλος ἰ μέγιστος ἀπὸ πάντων τῶν
 πρὸ τῆς οἰκουμένης καθεστὸς ποταμῶν, καὶ πολ-
 λὰν τῆς Λιβύης, καὶ τῆς Αἰθιοπίας, τῆς τε Ἰνδικῆς
 αὐτῆς γὰρ ἀφαιρέων, τῷ τε Γάγγου, καὶ Ἰνδοῦ
 ποταμῶν κατὰ τὸ μέγεθος, ἀπὸ τῶν ὀφθαλ-
 μῶν τῶν ἀνθρώπων τὰς πηγὰς ἀποκρῦπτει. Ἰσο-
 ρεῖς τοίνυν ἀκμάζοντος, τὰς αὐξήσεις λαμβάνει, ἐν-
 αλλήλων τῆ φύσει τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην ἀπασθ-
 ποτομῶν. τὰς δ' αἰτίας τὰς πρὸς τοῖς πολλοῖς εἰρη-
 μίας τοῖς ἀρχαίοις, ποταμῶν ὅτι λέξεως, τῆ
 πρῶτη ὑποβάλλομεν ἰσορία. **Ἐ** μὲν οὖν πε-
 ρὶ **Ἐ**λλανικῆν καὶ Κἀδμων, ἐπὶ Ἰεκατῶν, εἰς τὰς
 μυθῶδεις ἀποφάσεις κατέφυγεν. Ἡρόδοτος δὲ
 ὁ πολυπράγμων, εἰς χίλις διῆος² πολλῆς γεγενῶς
 ἐμπειροῦ ἰσορίας, ὅτι κεχέρηκε⁴ πρὸς τούτων ἀπο-
 δῆναι τὸ λῆξιν ἠκολοθηκῶς, ὅτι ἀπλερομένης ὑπο-
 νοίας δὲ εἰσκατα⁵ ὅτι Ξενοφῶν, καὶ Θεοκυδίδης ἐπα-
 νήμωροι καὶ τὸ ἀλήθειαν μάλλον τῶν ἰσοριῶν, πύτων
 ἀπέφροντο. **Ἐ** δ' αὖτε **Ἐ**φορον, καὶ Θεόπομπον
 μέγιστα πύτων ὅτι ταχύντες εἰς⁴ αὐτὰ, ὅτι δαμάσ-
 τῆς ἀληθείας ἐγίνοντο γνώριμοι ὅτι ἀμέλειαν ὅτι, ἀλλὰ
 δὲ τὸ τὸ χῶρος ἰσότητα τὸ λῆξιν ἠγνοῦσαν. ἀπὸ γὰρ
 τῶν⁶ ἑκατὸν χερῶν ἀγρὶ Πτολεμαίου τῷ Φιλα-
 δέλφου ποταμῶν ὅτι, ἔξενά ὡς ὅτι πύτων τὰ πε-
 ρὶ τῶν ὅποις τῶν ποταμῶν, καὶ τοῖς ὅτι βάν-
 σιν ὅτι κινδύνα. τῷ δ' ὅτι ποταμῶν βασιλέως, μὲν
 Ἑλληνικῆς διδάμεως εἰς Αἰθιοπίαν στρατῶσαντος,
 ἐγνώθη τὰ καὶ τῶν τῶν χῶρον λίαν, ὡς ἔπος εἰπεῖν,
 ἀκριβέστερον. Οἱ μὲν οὖν κατ' Αἰθιοπῶν ἱερεῖς, ἀ-
 πο τῶν ἀπὸ τῶν οἰκουμένην ὀκλαμοῦ φασι τὸ
 Νεῖλον λαμβάνειν τὸ σύστασιν, λέγουσιν μὲν ὅτι ὅτι
 ἀληθῆς, ἀπορία δὲ λύνοντες τὴν ἀπορία, καὶ λῆξιν φέ-
 ροντες εἰς πίσιν, πολλῆς ποταμῶν πύτων, ὅτι
 φημὶ τὸ δὴ γινῶσιν καταλιμπνόντες βεβαυώσεως.
 Τῶν δ' ὅτι Τρογλοδυτῶν οἱ μεταμασάντες ἐκ τῶν ἀνωθεν
 ὅτι, **Ἐ** καὶ⁹ Βόλγιοι ποταμῶν, λέγουσιν

EX THEOPHYLA-
cto Simocata.

lib. VII. histor. caput XVII.

NILVS omnium fluuiorum orbis
 terræ latissimus, multorumq; per
 Libyam, Æthiopiam, Indiam regiones
 secans, ipsumque Gangem, & Indum
 magnitudine superans, oculis humanis
 fontes suos, siue primam originem vnde
 erumpit, negauit. Æstate igitur feruen-
 te (secus quam cetera orbis flumina so-
 lent) excrefcit. Causas à multis & pri-
 scis scriptoribus allatas, huic historiae fi-
 deliter inferemus. Hellanicus igitur,
 Cadmus, & Hecataeus ad fabulas con-
 fugiunt. Herodotus, vt est curiosus,
 & si quisquam alius, historiarum gna-
 rus, huius rei rationem afferre conatus
 est. Sed cum suspiciones potius inter se
 contrarias secutum appareret. Xenopho-
 non, & Thucydides, qui à rerum ex-
 plicatarum veritate magis commendā-
 tur, nihil huiuscemodi habent. Ephorus,
 & Theopompus, quanquam omnium
 maxime in hanc cognitionem intenti,
 non potuerunt tamen eam liquidam a-
 dipisci. Ignoracionis eorum causa non
 negligentia, sed regionis condicio fuit.
 Iam inde enim ab antiquis sæculis, vsq;
 ad Ptolemæum cognomento Philadel-
 phum, pleraq; locorum istorum ignota
 omnino, & inexplorata, atque aduenis
 etiam periculosa fuerunt. Postquam ve-
 ro rex, de quo diximus, cum Græcis co-
 piis Æthiopiam est ingressus, regio hæc,
 vt paucis dicam, multo exploratius, at-
 que perfectius cognosci cœpta est. SA-
 CERDOTES igitur ÆGYPTII ab Ocea-
 no orbem circumdante Nilum oriri af-
 firmantes, nihil dicunt, & dubium quod
 est, per dubium dissoluunt: rationem-
 que ad fidem conciliandam adducen-
 tes, quæ ipsa vehementer fide indiget,
 quod narant, confirmatione destitu-
 tum relinquunt. TROGLODY-
 TÆ, qui è superioribus locis migra-
 runt, & Bolgi appellantur, dicunt,

Ægyptium hunc Theophylactum è Siculi Diodori Bibliotheca ista Niliaca (auctore suo ne nominato quidem) transcripisse iam dictum fuit. Quædam vbi variare voluit iste non in præteritis (qua dignitate fuisse Photius ait) notare libet: non omnia nec vacat enim. & cui bono? At vero cap. præcedentis sine Theophylactus, quoniam genus inde trahat, merito tunc ad Nilum digressus in præteritis suis charitativè. Sicque finit caput xvi. & digressionem sibi parat. huius δὲ π μὲν τὴν οἰκουμένην ὑποκλόμενος, πρὸς τὸν Siculus lib. i. bibli. de eodem: μέγιστος δὲ αἰ τῶν ἀπὸ πάντων ποταμῶν καὶ πλείστη γὰρ διεξίω, &c. 2 ἀπὸ κινδύνα Diod. 3 ὅτι πολλῆς Diod. & sine dubio sic exscripserat Simocata. 4 ὅτι αὖτε ex Diod. rectius. 4 πύτων Diod. 5 ἡμισα τῆς ἀληθείας ἐπίτητον, &c. Diod. 6 ἀκριβῶς καὶ Diod. 7 ἀξία πάντων τῶν τῶν Diod. 8 ὅτι Diod. 9 μέγιστοι Diod. & varians eius lectio βόλγιοι etiam, & alia ἐπιπύ. Errorem inde natum non dubito, quia in membranarum vetustis β scribitur fere vt μ, dempta modo dependula linea, vel prorsus vt Latium u,

in locis

in locis illis cavitates esse. Vnde quispiam ratiocinetur multis fontibus in vnum confluentibus, Nili fluentum intumescere. Sane omnium quoque mundi fecundissimum hunc esse aiunt. QVI vero insulam Nili, Meroe dictam, incolunt, fluuium Astapum nominant, quam vocem Græce transferas εν τῷ σκοτεινῷ ὕδατι, è tenebris aqua profluens. Naturam enim huius fluminis incomprehensam esse isti statuunt. THALES vnus de sapientibus docet, discedenti Nilo Etesias resistere, & cursus eorum flatibus actio contra ostia mari sustineri: atque hinc illum exuberantem per totam Ægyptum, quæ depressa, & campestris sit, late exspatiari. Sed huius rationis, quamuis probabilis videatur, non difficile est falsitatem ostendere. Nam si quid veritatis haberet quod ait, omnes fluuij, qui contra flantibus Etesias à mari reperiuntur, similiter magnis auctibus excrescerent. ANAXAGORAS cognomento physicus, solutus in Æthiopia niuib. Nilum attolli est opinatus: cui assentiens tragicus poeta Euripides, id ipsum in poematis suis posuit. Hanc igitur oppositionem non multa oppositione opus habere dicimus, quando quidem vanam esse claret. Nā propter feruores incredibiles in Æthiopia, aquā in niuem densari nō est vt possit fieri. Prorsus enim in locis illis nec glacies, nec frigus, nec vlla hyems, & solstitio æstiuo potissimū, cernitur. Quod si etiam concedamus, in Æthiopia niuem altam cadere, tamen quod ante de ea liquata asseratur, rursus vt vanum ac friuolum probabilissime refellitur. Omnis quippe fluuius aquis niuium solutarum accrescens, conuenienter auras quoq; frigidas expirat, quin & caelum crassum reddit. Atqui circum Nilū neque nebulae alicuius concretionem, neque auras gelidas, neque aerem crassum reperias. HERODOTVS porro Nilum tantum esse scribit, quantum cum plenus est apparet. Hyeme autem solem supra Libyam voluentem, ex vndis Niloticis humentis substantiæ

ἔμφαστος εἶναι πινὰς περὶ τὸν ὕδατος ἐκείνης, δεῶν αἰτίας συλλογιστοὶ δὲ πλείων πηγῶν εἰς ἓνα ὄρον ἀθροισθῆναι, ὅθεν ἔρχεται τὸ Νεῖλον. 3. ἀμέλει καὶ πολυρρότον αὐτὸν ὕδατος ἀπόρτας εἶναι καὶ οἰκιστῶν πόλεις πεφυκέαι φασίν. Οἱ δὲ ἑσπερίωνες τὴν ἑσπερίαν ὀνομαζομένην Μερόην (αὐτὴ δὲ ἔστι τὸ Νεῖλον ἵδρον) ῥέθρον τὴν πόλιν κεκλήκασιν. 7. Ἀσάπην ὀνομαζομένην μετρημένην ἔχουσαν εἰς τὴν ἑσπερίαν ἀλάλιον, ἐκ τῶν σκοτεινῶν ὕδατων. ἀκαταληψία δὲ ἔστι ἀναπνεύσασαι τὸν ποταμὸν τῶν φύσιν. Θαλῆς μὲν οὖν εἰς τὴν ἐπίστασιν ὀνομαζομένην, φησὶ τὸν ἑσπερίαν ἀναπνεύσασαι τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν, καὶ εἶναι τὴν ἑσπερίαν ἀκαταληψίαν. 10. ὁ ῥέθρον καὶ ἀσάπην αὐτὸν πληροῦν ὅταν κλύζον, ἀπεινῶν οὖσαν καὶ περὶ τὴν Αἴγυπτον. τὰ δὲ ῥέθρον τούτου, καὶ ἄλλοι δοκοῦντες πιθανοὶ, ῥέθρον εἶναι λέγουσιν ὅτι ἕδου. εἰ γὰρ ἴδωμεν ὅτι ῥέθρον, ἀπόρτας ὁ ποταμὸς, οἱ τοῖς ἑσπερίαν εἰσὶν ἄλλοι κεκλήκασιν ἐκβολὰς, ἀπέποιον τὴν ὀμοίαν ἀνάστασιν. Ἀναξαγόρας δὲ ὁ περὶ τῶν ἀσπερίων φυσικὸς, τὴν τῆς ποταμῶν πληρώσεως ἑσπερίαν ἀπὸ τοῦ ἑσπερίαν εἶναι εἰρησασέν. 13. καὶ ὁ τραγωδοποιὸς Εὐριπίδης περὶ τῶν ῥέθρον, ἐν τοῖς αὐτοῦ ποιήμασι τὸ σιωπῆτα. τῶν τῶν μὲν οὖν τὴν ἀπὸ τῶν ἑσπερίαν ἀναπνεύσασαι φασίν, φασὶν ὅτι τῶν ῥέθρον εἶναι. 14. καὶ ὁ τῶν ῥέθρον τῶν καυμάτων ἀδύνατον χιόνα περὶ τὴν Αἴθιοπίαν σπίντα, καὶ ῥέθρον γὰρ περὶ τὸν ὕδατος ἐκείνης ὁ πάρος, οὐ φύσιν οὔτε ὄλως χιμῆρος ἔμφαστος πεφυκε καὶ μάλιστ' ἑσπερίαν περὶ τῶν. εἰ δὲ καί τις εἴποι τῶν τῶν συγχωρήσεως ἑσπερίαν πλήρη χιόνων καὶ τὴν Αἴθιοπίαν, καὶ αὐτὴς ἐλέγχεται τοῦ περὶ τῶν ῥέθρον δοκιμασίας ὅτι εἶναι. ἀπὸ γὰρ ὅτι ποταμὸς ἀπὸ χιόνος τὴν περὶ τῶν ῥέθρον, ὁμοιογενετικῶς αὐτοῦ φύσιν ἀναδίδωσιν. ἄλλα καὶ ἀέρας παχύνει πεφυκε. περὶ τὸν Νεῖλον ὁ ποταμὸν ἔτε νεφοῖς ὑπόστασιν ὅτι ἕδου, οὔτε αὐτοῦ φύσιν οὔτε παχυνόμενον τῶν ἀέρος τὴν φύσιν. Ἡρόδοτος 18. ὁ Νεῖλον εἶναι μὲν τῆς ἑσπερίαν φασίν, ὅτι οἷός τις καὶ φασίν κατὰ τὴν πληρώσιν χιμῆρος δὲ ὡρᾶ τὴν ἑσπερίαν καὶ τὴν Αἴθιοπίαν περὶ τῶν ῥέθρον εἶναι τὸν Νεῖλον.

1 Interp. cavitates. non recte, ni fallor. nec enim constat an cavitates fuerint ista quæ indicium præbebant ortus Nili ex istis locis, rectius Rhodomani noster ὁ μακροχρόνος apud Diodorum: indicia quadam esse aiunt, unde quis ratiocinetur, ait enim illos signa dicere, unde apparere possit ibi fontes Nili esse. sic paulo infra χιμῆρος ἔμφαστος apud Theophyl. & Diod. 2 συλλογιστοὶ Diod. sicque & Theophylacto rescribendum puto. 3 εἶναι καὶ Diod. 4 forte αὐτὸν scrib. vt est apud Diodorum. 5 ἀκαταληψίαν Diod. 6 Edimus Νεῖλον. male enim vulgari τῶν. & interpres omisit illa: Sita vero est ista super ipso Nili fluente. Diodorus hæc verba non habet, sed alias planius & plenius hoc loco, quem vide. 7 ἑσπερίαν Diod. 8 εἰς τὴν ἑσπερίαν Diod. quæ verba fere superflua volunt ibi viri docti. Simocetam tamen inde descripsisse credo. 9 male vulgari ἀκαταληψία. 10 τὸ ῥέθρον Diod. 11 Sic restituimus ex Diod. vulgo, τὸν αὐτὸν. ceterum πληροῦν quoque Diodorus, quamuis id notare videantur vt super fluum. 12 Diod. ἐπὶ τῶν τῶν εἶναι. 13 καὶ ὁ τῶν τῶν εὐρ. μακροχρόνος ὁ ἑσπερίαν. Diod. qui & versus tragici refert: quos supra habes in ἀναπνεύσασαι expositione. 14 ὅτι οἷός τις καὶ φασίν ἀπὸ τῶν ῥέθρον εἶναι τὸν Νεῖλον. Diod. 15 ὑπόστασιν Diod. 16 πίντα Diod. 17 περὶ τὴν ἀσπερίαν. 18 Herodoteæ sententiæ confutationem è Diodoro simul edimus, cum qua hæc conferas licet.

υδάτων, χερσὶ τὸν χερσὶν ὄρα ἠπὼνα γίνεσθαι
 ποταμὸν τῆς Ἰθέρης ἐπισάντος, καὶ πρὸς τὸν ἄρ-
 κτοῖς ποταμὸν τὸν βαδισιν, ἀναζητησάντων, καὶ ταπεινῶν
 εἶδεν αὐτὸν Ἐλλάδα ποταμοὺς πεφυκέντας. Διὰ τῆ-
 ρο μὴ πρὸς ἀδύξον καθεσάναι τὸν αὐτὸν Ἰθέρης ποταμὸν
 πρὸς τὸν Αἴγυπτιον πληρῶσιν ποταμοῦ. ἀλλ' αἰδοῦ τῆς
 φιλομαθείας τῶν αἰδρῶν, ὅτι διεξοδικῶς καταγεγραμμένον
 τὸ σφάλμα. εἰ γὰρ ταῦτα σύμφωνα τοῖς ἀληθεῖσι
 καθεσάντο, πρῶτος αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἀγίων καὶ τῶν Λιβύων
 ποταμῶν ὁ ἥλιος ἀεὶ ἀμβλύνει καὶ ἀδελφὰ τῶν παρ-
 μέτων τῶν Νείλου. διὰ μὲν τοῦτον εἶδεν αὐτὸν εἶδεν
 Λίβυας ποταμοὺς εἶσι θεάσασθαι. ὁ δὲ οὐκ ἔσχε φέρει
 ἀπογεγενησὶ τὸν λόγον. Δημόκριτος δ' ὁ τὸ φύσει
 ἀδελφός, αὐτὸν ἄρκετος ὄρα χερσὶν καταφέρει-
 ῶν πολλῶν ἀναβαίνειται χροῖα, ὅτι ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς
 τὸ ἀθάλας ἀναλύεται ταῦτα. ἐν τῶν φησὶ γίνεσθαι τη-
 κεδὸνα πολλῶν καὶ διὰ τὸν ἰκτεσθαι πολλὰ νέφη
 παρῆτα αὐτὸν μετεωροτέρως τὸ τῶν, ἀναφύσκει
 τὸ ἀναθυμιάσεως ἀερομένης πρὸς ἕλκος. ταῦτα δ' ἰσχυρὸς
 τὸ ἐπισηνὸν ἐλαύνεται, μέγιστος αὐτὸν ἰσχυρὸς τοῖς μέγ-
 στοῖς ὄρεσι τὸ αὐτὸν οἰκισθῆναι. εἰ δ' ἰσχυρὸς αὐτὸν
 Αἴθιοπιδων. ἔπειτα πρὸς τοῖς ὄρεσι ἰσχυρὸς, βια-
 ῶς ἀναθυμιάσεως ἀερομένης πρὸς ἕλκος. ταῦτα δ' ἰσχυρὸς
 πληρῶσιν τὸν ποταμὸν καὶ ἀναφύσκειται, αὐτὸν ἰσχυρὸς τὸ
 ἐπισηνὸν ἀεὶ πρὸς. διὰ δ' ἰσχυρὸς τὸν αὐτὸν. ὁ γὰρ
 Νείλος ἀρχὴ τῶν πληρῶσιν καὶ τοῖς ἰσχυρῶν, ὡς ἔπος
 εἶπεν, ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς, ὅτι τὸ ἐπισηνὸν πρὸς τῶν λήγει
 ἰσχυρὸν ἰσχυρῶν φησὶ πρὸς τῶν, πάλαι ποτε πεπαι-
 κων τὸν ἰσχυρῶν ἀεὶ πρὸς. τὸ μὲν ἰσχυρῶν οὐκ ἔσχε
 Δημοκρίτου ἀποδεκτέον, τοῖς δ' ἰσχυρῶν αὐτὸν ἰσχυρῶν πρὸς
 ἰσχυρῶν. Ἐφορος δ' ἰσχυρῶν αὐτὸν ἰσχυρῶν πρὸς
 φησὶ δὲ τὸν Αἴγυπτιον ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἰσχυρῶν, δι-
 λαμῶν καὶ ψυχρῶν. ἐπὶ τὸν ἰσχυρῶν τὸ φύσει, ἰσχυρῶν
 γὰρ ἀεὶ τε μεγάλας καὶ διλυεκέως ἰσχυρῶν. καὶ διὰ τῶν
 εἰς εἶδεν τὸ ἀναβαίνειται πληρῶσιν ἰσχυρῶν καὶ τῶν
 τῶν χερσὶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν, ὡς αὐτὸν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 πρὸς τῶν ἰσχυρῶν, ὡς αὐτὸν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 ὁ μὲν δὲ ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 Αἴγυπτιον, ἀλλὰ μὲν δὲ τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 χερσὶν ταῦτα ἐπιμελῶς πεπαικμένους. αὐτὸν ἰσχυρῶν
 μὲν γὰρ, εἰδὲν δὲ αὐτῶν τῶν Αἴγυπτιον ὁ Νείλος
 τῶν αὐτῶν ἰσχυρῶν ἀναβαίνειται, ὅτι αὐτὸν ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν

copiam attrahere, atque, inde per hyberna flumen parcius ire. Æstate redeunte, & ad Arctos sole reuelso, Græcia flumina siccat, & imminui. Quapropter Ægyptij fluminis accretionem æstiuo solstitio admirabilem videri non debere. Verum nos amorem studiumq; peruestigandi in hoc viro reueriti, errorem eius vberius non castigabimus. Hoc tantum dicemus. Si ista cum veritate consentirent, omnino sol idem ceteris Libyæ fluminibus, quod Nilo faceret. Atqui nihil tale in illis obseruatur. Non igitur historicus ille satis confiderate locutus est. DEMOCRITVS, alioqui naturæ secretorum peritissimus, in Septemtrione per hyemem imbres niuales decidere asseuerat: per æstatem æstu ninem illam vbertim colliquefieri, ac dissipari. Idcirco in locis sublimioribus multas nubes densiores generari, larga exspirationum vi eo sublata videlicet. Hasce nubes ab Etesijs impelli, donec montibus omniū altissimis illidantur: eos autē montes esse in Æthiopia. Post, eorum excellitate violenter diruptas, largissimos imbres effundere, quibus Nilus (Etesiarum pura diebus) repleatur. Sed huic habenda fides non est. Nilus enim (vt vno verbo dicam) crescere circa solstitium æstiuum incipit, Etesijs nondū spirantibus: desinit æquinoctio autumnali, quando hi venti pridem posuerunt. Laudanda, nullo autem modo credenda est hæc Democritea commentatio. EPHORVS incredibilem plane rationem adducit. Ægyptū totam fluminibus subterraneis refertā, ac frigidam, naturaque pumicosam seu fistulosam esse: rimas itē magnas ac perpetuas habere, per quas in se copiam humoris recipiat, quam hyberno tempore contineat, æstiuo autē solstitio incunte, veluti sudores quosdam ex omni parte emittat: atque ita Nilum flumen excrefcere. Ceterum non modo Ægyptum nunquam oculis obiisse Ephorum, sed neque ab iis qui eam vidissent, res eius probe cognouisse certum est. Primum enim, si ex ipsa Ægypto incrementum suum Nilus acciperet, non utiq; in partibus superioribus aquas ampliores volueret, vbi per petrosam ac solidam re-

1 Sic edimus: nec aliter putamus interp. agnouisse. vulgo tamen est διεξοδικῶς. 2 Mendose, scribendum autumo πῆς scilicet ἔρισι. Apud Diodorum est, ἡ δὲ τῶν οἰκισθῆναι. Itaque & forte aliquis malit. ἡ δὲ τῶν οἰκισθῆναι hic scribendum. 3 Diodorus, ἔπειτα αὐτὸν ἰσχυρῶν. & sic emendarem Simocatam quoque. vt & post statim ἐμβρῶν ex Diodoro, pro ἰσχυρῶν. 4 μέγιστος τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν. Diod. 5 ἐπισηνὸν Diod. qui pluribus etiam refutationi Democriteæ opinionis inhæret. 6 κρηνοτάτω Diod. 7 Flumine congelatum reddere cum Rhodomano velim. Ægyptum enim ποταμῶν δάδων & Herodotus inculcat δάδων. 8 χερσὶν, λαβάντων, Diodorus, pro illo χερσὶν. 9 χερσὶν Diod. 10 αὐτῶν πρὸς τῶν, ἀναβαίνειται, καὶ διὰ τῶν. Diod. 11 εἶδεν. Diod. 12 ἰσχυρῶν

gionem

gionem fertur. Nunc plus sex millibus stadiorum per Æthiopiam labens, augmenta sumit, priusquam Ægyptum attingat. Ad hæc, si quidem fluentia Nili, terrarum fluminibus pernix raritatibus siue ripis humiliora forent, contingeret rimas illas superficiarias esse, per quas tantam vim aquarum transire est impossibile. Sin autem rimis ipsis altiora, rursus ex inferioribus cavitatibus in summum flumen aque confluere minime possent. Ad summam, quis fieri posse credat, ut prorumpentes ex terra hiatus sudores tanta flumini incrementa suppeditent, ut uniuersæ pæne Ægypto innatet? ut nihil dicam de mendacio, subterlabi scilicet Ægypto flumina, & in cauis terræ liquentes aquas existere, cum ipsa harum assertionum falsitas manifesta sit. Nam Mæander Asiæ fluius per multa spatia sub terra manat, nec tamen in suscipiendis augetibus quidquam omnino ei tale, quale Nilo, euenire cernitur. Quin etiã Acarnaniæ fluius Achelous, & Bœotiarum Cephissus, è Phocide oriundus, non modicum terrarum subterlabuntur. Qui ambo Ephorum apertæ vanitatis conuincunt. Et hæc quidem aduersus Ephorum. ΜΕΜΦΗΤΙΣΙ quidam philosophi incrementi huius istam causam asserere ausi sunt: Tellurem in tres partes diuidi. Vnam, esse nostrum orbem (sic enim appellare oportet.) Alteram, quæ his locis tempestatibus anni non respondet. Tertiam, inter has locatam, & ob immensos calores prorsus inhabitabilem. Quare si Nilus hyeme augetur, certum esset eum in nostra Zona confluxum aquarum recipere, cum per hoc tempus maxime apud nos pluuia cadant. Quoniam autem contra fit, & æstate ascendit, probabile apparere, in locis nobis è regione oppositis hyemes nasci, & redundantiam illic aquarum in orbem nostrum deferri.

εις φερόμενος. νῦν ὃ πλείω τῶν ἑξακισχίλιων σταδίων ἀπὸ τῆς Αἰθιοπίας ἀφ' ἧρῶν, ἔχει τὴν αὐξήσιν πρὶν ἢ λαύσῃ τῆς Αἰγυπτίου. ἐπειτα εἰ μὲν ὁ ῥόδιμα τῆς Νείλου ὑπεριότερον ἢ τῶν ἑτέρων ποταμῶν γὰρ ὄραμα τῶν, ὅτι πολυίοις αἰετῶν τὰς ῥαγάδας σιπέδαμε, καθ' ἃς ἀδύατον ἢ ἀβάνειν ὑποδοτον πληθος ὑδάτων. εἰ δὲ ὑψηλότερον ὑποδείχεν ὁ ποταμὸς τῶν ὄραμα τῶν, ἀδύατον ἢ ἐκ τῆς ὑπεριότερων κλισματῶν εἰς τὴν ὑψηλότερον ὅτι φαίνεται τὴν τῶν ὑδάτων σύρρῳσιν γίνεσθαι. καθ' ἃς τοῦ δὲ, ἡς αἰδύατον ἡγήσισι τῶν ἐκ τῆς κατὰ τὴν γὰρ ὄραμα τῶν ἰδρώτας ὑποδοτῶν αὐξήσιν τὰς ποταμῶν εἰσποιεῖν, ὡς ἂν αὐτῶν ἑδὸν πᾶσαν τὴν Αἰγυπτίον ὅτι κλύεσθαι; ἀφίκει γὰρ καὶ ὁ ψύδης τῆς τε ποταμοχώρας γῆς, καὶ τῶν ἐν τοῖς ὄραμα τῶν τμηματῶν ὑδάτων, ἢ ἐπιφανῶν ὄντων τῶν ἐν τοῖς ἐλέγχων. ὁ μὲν γὰρ Μάανδρος ποταμὸς ἔχει τὴν Ἀσίαν πολυλίω χώραν πεποιήκε ποταμοχώραν καὶ πᾶσι τῶν συμβαίνοντων πᾶσι τὴν ἀναπλήρωσιν τῆς Νείλου ὁ σὺδον ὅθεν θεωρεῖς γινόμενον. ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν Ἀκαρνάνιδαν ὁ καλούμενος Ἀχελῶος ποταμὸς, πᾶσι τε τὴν Βοιωτίαν ὁ Κηφισὸς ἐκ τῆς Φωκέων, ὅτι ὀλίγη χώραν προσέχων. ἐφ' ὧν ἀμφοτέρων ἐλέγχεται φανεράς τῆς ἑφοροῦ ὁ ψύδης. καὶ τῶν μὲν πᾶσι τῶν ἑφορον. τῶν ὃν Μέμφιδι φιλοσόφων ἡνὲς ἐπεχείρησαν ἀτίαν φέρειν τῆς πληρώσεως τῶν τῶν φασὶ ἀφίρεισθαι εἰς τὴν τὴν γῆν. καὶ ἐν μὲν ἂν εἶναι ὁ ἔχει τὴν ἡμετέραν οἰκουμένην (δεὸν γὰρ οὕτως εἶπεν) ἕτερον δὲ ὁ τοῖς τοῖς τοῖς ἀπὸ πεποηδὸς τῆς ὄραμα τῶν δὲ τῶν μεταξὺ κείσθαι τῶν τῶν, ἢ ἀρχὴν δὲ ἀφ' ἧς ἀφίκειν τὴν ἀοίκητον. εἰ μὲν οὖν ὁ Νείλος ἐποιεῖ τὰς ἀναβάσεις ἔχει τῶν τῶν χιμῶνος καρῶν, δὴλον ἂν ἦρχεν, ὡς ὅτι καὶ ἡμᾶς ζώνης λαμβάνει τὴν σύρρῳσιν, ἀφ' ἧς πᾶσι τῶν τῶν καρῶν μάλιστα γίνεσθαι πρὸ ἡμῶν τὰς ἐπομβρίας. ἢ ἐπεὶ τοῦδ' ὄντιον πᾶσι τῶν τῶν πληροῦσθαι, πιθανὸν εἶναι, καὶ τῶν ἀπικειμένων τοῖς γινῶσθαι τῶν χιμῶνας, καὶ τῶν πλεονάζον τῶν κατ' ἐκείνοις τῶν τοῖς ὑδάτων, εἰς τὴν κατ' ἡμᾶς γίνεσθαι οἰκουμένην.

11 τὴν πληρωσιν καὶ πρὶν λαύσῃ τῆς. Diod. 2 aggesta terra Rhodom. 3 Diodorus διαφέρει ποδοτο πλ. vbi bene Rhodom. illud ποδοτο minime euiciendum censet. 4 ὑψηλὸν σύρρῳσιν Diod. 5 ἡγήσισι ex Diodoro præplaceat. 6 Sic ex Diodoro restitimus. vulgo mendocissime ἡμετέραν. 7 Diodorus τὸ ποταμῶν. 8 de aggeratione soli Rhodom. 9 τμηματῶν Diodorus, quod conuenit cum superiore διαφέρει. 10 ἡμετέραν Diodorus. 11 sic & Diodorus; vbi tamen hunc articulum viri docti otiosum putant. 12 limo opplens Rhodom. apud Diod. 13 terra non exiguum accumulauit, idem Rhodom. ib. 14 Μίμφιδι Diodorus. 15 ἀφίκειν Diodorus. 16 μεταξὺ μὲν καὶ Diodorus. nec Simocatæ eam particulam omisissam credo. statim reposui ex Diodoro διακωμῶσα. vulgo mala vna voce διακωμῶσα. 17 ἐκ τῆς &c. τὴν ἡμετέραν. Diodorus. 18 ἐπεὶ δὲ τ. Diodorus. & sic supplē. 19 recta hæc visâ Rhodomano lectio Diodori, quam & Simocatam agnouisse constat. 20 ἀφίκειν Diodorus.

A
inde per hy
Aitate te
reuerlo, Gz
imanni. Qu
accetiohem
videri non
studium
reuerlo etto
castigabim
Silla cum ve
no solidem ce
Nilo ta
illis obseruat
ille satis confide
MOCRITVS, a
torum peritissim
er hycnem imbro
eruat: per æstater
ctim colliquesier
in locis sublimiori
denfiores generari
n vi eo sublata vide
betefis impelli, do
ū altissimis illidant
esse in Æthiopia
ate violenter diru
tes effundere, qui
m pura diebus) re
benda fides non est
verbo dicam) cre
estiuum incipit.
bus: desinit æq
quando hi venti p
udanda, nullo aute
hæc Democrite
PHOVS incre
em adducit. Ægypti
subtertanis reter
aque pumicosam fe
as ite magnas ac pe
quas in se copiam h
m hyberno tempore
autē solstitio incun
sdam ex omni part
Nilum flumen exco
non modo Ægyptum
obuisse Ephorum, sed
am vidissent, res eis
centum est. Primum
gypto incrementum
erret, non utiq; in per
a aquas ampliores vel
trotiam ac solidam re

gionem

δὲ καὶ πρὸς τὰς πηγὰς τῆς Νείλου μηδένα δυνά-
 σθαι πρὸς ἕλθιν, ὡς αὖ ἐκ τῆς ἐναντίας ζώνης διὰ
 τῆς ἀοικητοῦ φερουμένου τῆς ποταμοῦ. μὲν γὰρ τὸ
 τούτοις ἔστι τὸ ὑπερβολικὸν τῆς γλυκύτητος τῆς καὶ τῆς
 Νείλου ὕδατος. διὰ γὰρ τὸ καυμυρῆς αὐτῶν ῥέον-
 τὰ φασὶ λίαν κατεψοδαί και διὰ τὸ γλυκύτα-
 τόν ἐστὶ πύτων τῆς ποταμῶν, ἅτε δὴ φύσει τῶ πυρῶ-
 δοις ἀπὸ τοῦ ὕγρον³ καταγλυκάνοντος. ἡμεῖς δὲ καὶ
 πρὸς τὸν λέξομεν. ἀδυνάτον γὰρ εἶναι φάρμα, πο-
 τὰ μὲν ἐκ τῆς ἀπικυμυρῆς οἰκουμῆς εἰς τὴν ἡμετέραν¹⁰
 αἰα φέρεται γλυκύμαλισα, εἰς⁴ ὑπόγειον σφαι-
 ροειδῆ τὸ γλυκύπεφυκέναι. πῶς γὰρ μόνος ὁ Νείλος εἰς
 ἐκείνης φέρεται τῆς οἰκουμῆς πρὸς τὸν ὅποιον τὸν
 καθ' ἡμᾶς, εἰκὸς γὰρ εἶναι καὶ ἐτέρους ἐκεῖ ποταμοῖς, κα-
 θὰ τῶν καὶ πρὸ ἡμῶν. διὰ καὶ ἡ πρὸ τῆς ποταμοῦ τῆς
 τῆς γλυκύτητος αἰτία, πύτων τῶν ἀγροῦν, καὶ ἀνα-
 πόδεικτος πύτων κατέστηκεν. εἰ γὰρ κατεψοδαί ὑ-
 πὸ τῶν καυμυρῶν ὁ ποταμὸς ἐγλυκάνετο, πολὺ γο-
 νος οὐκ αὖ ὑπερῆρχε ποτε, οὐδ' ἡ ποικίλας ἰσχυρῶν καὶ
 θηρίων ἰδέας ἐκείνη. πύτων γὰρ ὕδωρ⁶ ἀπὸ τῆς πυ-
 ρώδοις οὐσίας ἀγροῦν, ἡ ἀγροῦν ὅτι ζωογονίας.
 διὰ τῆς πρὸς τῆς φερουμένου κατεψοδαί τῆς φύσεος τῆς
 Νείλου πύτων τῶν ἐναντιουμῆς, ἡ βουδῆς τὰς
 εἰρημίας αἰτίας τῆς πληρώσεως ἡγητέον. Οἰνοπίδης
 ἡ ταῦτα φησὶ καὶ μὲν τῶν θεμιῶν ὄραν, τὰ ὕδατα
 τὰ καὶ τῶν γλυκύτων ψυχρὰ, τὰ δὲ χειμῶνος⁸ ἐναν-
 τίως θερμὰ. καὶ τῶν δὴλον ἐκ τῆς τῶν βαθέων φερε-
 τῶν κατεψοδαί⁹ καὶ γὰρ τῶν τῆς χειμῶνος ἀκμῶν,
 θερμὰ τὰ ἐν τοῖς βαθύτατοις φερεσιν βυθίσκεται ὕ-
 दाτα τῶν ὅποιον τῆς ὑπόγειον, τῶν ἰσχυρῶν. δὲ καὶ τῶν³⁰
 Νείλου βυθῶν καὶ μὲν τῶν χειμῶνα μικρὸν ἐστὶ,
 καὶ συλλεσθαι, διὰ τὸ τῶν μὲν καὶ γλυκύτερμα-
 σία δὲ πολὺ τῆ¹⁰ ὕγρον οὐσίας ἀναλίσκειν ὄρι-
 βροῦς ἡ καὶ τῆς ἄγροῦν μὴ γίνεσθαι. καὶ τῆς ὅτι θε-
 ρος, μικρὸν τῆς τῆς γλυκύτητος ἀπὸ ἀλώσεως γνομενῆς,
 ἐν τοῖς καὶ βάθος ὅποιον πληροῦσθαι τῆς καὶ φύσιν
 αὐτῶν¹¹ ῥύμιον ἀερίποδίσως. ἡ δὲ καὶ πρὸς τῶν
 ῥητέον. πολλοὶ ποταμοὶ τῆς τῆς Λιβύου ὁμοίως¹³ μὲν
 κείμενοι τοῖς τόμοις,¹⁴ πρὸς ἀπλοῦς ἡ τῶν ῥύσεις ποι-
 εῖμενοι, οὐκ ἔχουσι τῆς ἀνάστασιν τῆς Νείλου ἀνάλογον.⁴⁰
 τῶν ἰσχυρῶν γὰρ ἐν μὲν τῶν χειμῶνι πληροῦσθαι, ἐν τῶν
 θερεὶ λήθοντες, ἐλέγχουσι τῆς Οἰνοπίδου τῆς ψυδῶν.

Atque ideo ad Nili fontes nemine posse
 peruenire: quia à Zona vestigiis nostris
 contraria, per inhabitatam seu torridam
 ambulat. Hoc ipsum testari mirificam
 illius aquæ dulcedinem. Cum enim per
 loca solibus vsta labatur, vehementer i-
 psu decoqui, & hac de caussa omni-
 um fluviorum esse dulcissimum, quan-
 doquidem natura ignea totam vim hu-
 moris dulcem reddat. Sed nos hâc quo-
 que sententiam confutabimus. Statui-
 mus enim, nequaquam posse flumen a-
 liquod ab Antipodibus in nostrum hûc
 orbem ascendere ac sursum ferri; præci-
 pue si quis ponat, terram globosam esse.
 Cedo, quo pacto Nilus tantummodo
 ex illo orbe in nostras hæc regiones
 profluit? Est enim verisimile & alia ibi-
 dem, sicut apud nos, extare flumina. Iam
 vero caussa quoque dulcedinis huius
 fluuii omnimodis ratione caret, nec ali-
 qua probatione firmari potest. Si namq;
 ardoribus illis decoctus dulcesceret, nû-
 quam adeo fecundus esset, neque varia
 piscium & belluarum genera haberet.
 Omnis enim aqua per naturam igneam
 immutata, animantibus producendis
 inepta est. Quocirca cum natura Nili
 introductæ decoctioni penitus aduerse-
 tur, assertas incrementi caussas à vero
 abhorrere putandum est. OENOPIDES
 ait, æstate aquas terræ frigidæ, hyeme
 tepidas esse; id quod ex profundis puteis
 animaduertitur. Nam hyeme summa
 ex puteis altissimis tepidæ, æstate ge-
 lidæ hauriuntur. Hinc & Nilum meri-
 to per hyemem decrefcere, & contrahi;
 quod calor terræ humoris copiam ab-
 sumat: imbribus autem Ægyptum non
 irrigari: æstate cum ista absumptio in
 terræ visceribus nulla sit, ab imis locis
 naturalem eius fluxum crescentibus
 vndis nullo impedimento augeri. Nec
 istuc non refellendum est. Complura
 Libyæ flumina similiter currentia, &
 vndas suas per ostia in mare æque euo-
 mentia, non habent incrementa hu-
 iusmodi: quinimo, cum hyeme plenissi-
 mis sint alucis, æstate plurimum subsi-
 dant, Oenopidem mentiri demonstrât.

1 Sic ex Diodoro correximus. mendose antea καὶ τῶν, errore ex compendiosa scriptura nato. 2 κατακρυμυρῆς Diodorus.
 3 Idem ἀπλοῦς. 4 ὑπόγειον ex Diodoro scripsimus, vulgo, ὑπόγειον. 5 Diodorus ὑπάρχειν. 6 ὑπόγειον πύτων φερουμένου Diodo-
 rus. 7 ἀπλοῦς τῶν Diodorus. 8 πύτων τῶν Diodorus. 9 καὶ μὲν γὰρ Idem. 10 sic & Diodorus: cuius lectio hinc confir-
 mari potest. Placet enim viris eruditis magis alia ibi simplicior, nempe ὕγρον. 11 ῥύμιον δὲ τῆς πύτων τῶν
 Diodorus. 12 ῥύμιον δὲ τῆς πύτων τῶν Diodorus. 13 ῥύμιον δὲ τῆς πύτων τῶν Diodorus. 14 ῥύμιον δὲ τῆς πύτων τῶν
 Diodorus.

ANARCHIDES Cnidius præ omnib. veritatis quasi laciniam apprehendit. Docet enim, in annos singulos continuos imbres à solstitio æstiuo vsque ad æquinoctium autumnale in Æthiopia cælo copiose demitti. Non sine ratione igitur Nilum per hyemem natura contractius, & à fontibus suis duntaxat, per æstatem veto propter præcipitatos in ipsum imbres abundantius fluere. Eius dictis fidem astruit, quod in Asiæ locis quibusdam accidere fertur. Nam alicubi in Scythia ad Caucasum anniuersarie, cum id tempus postulat, densissime, idque diebus plurimis ningere: & in regionibus Indiæ ad Aquilonem, certis temporibus grandinem, magnitudine & copia ingentem ruere. Sed & quod ad fluuio- rum incrementa attinet, ineunte æstate continenter pluere (in Æthiopia autem interuallo dierum id contingit) & hanc humidam tempestatem semper in orbem actam, coherentia loca hyeme infestare. Non itaque nouum quiddam, & inopinatum esse, etiam in Æthiopia supra Ægyptum assiduo præcipitantes æstiuo tempore imbres, fluuium Nilum completere; præsertim cum & barbari circum loca illa habitantes, id euidenter experiantur, testenturque. Quod si apud nos aliter eueniat, non idcirco dictis detrahendam fidem. Nam Austrum apud nos esse hybernum, apud Æthiopas serenum. Et spiramina borealia in Europa esse valida ac robusta; in illa regione debilia & imbecilla, & languida penitus. Et sole ad polum borealem recedente, contingit imbres nostra æstate in Æthiopia cadere, indeque Nilum excrefcere. Rursus eodem ad austrinum remeante, eundem decrefcere. De incremento igitur fluuii huius hæctenus, ne à proposito historiæ scopo nimium deflectamus.

1 Ανανρχίδης ὁ Κνίδιος μόνος τῶν κλασσικῶν τῆς ἀληθείας κεκεράτηκέν. 2 ἔφησε γὰρ, ἀν' ἔτος ἕκαστον ἐν τοῖς κτ' πλὴν Αἰθιοπίας μεγάλοις καὶ σιωεχεῖς γίνεσθαι ὄμβροισι, ἀπὸ θερινῶν ἔσπων μέγρι 3 τῆς ἰσημερίας τ' ἐν μεταπύρῳ γινόμενης κατὰ πλάτος διόλῳ οὖν (W) Νεῖλον ἐν μὲν τῶν χειμῶν 4 σιωελλεσθαι κτ' φύσιν, ἔργοντα ῥύσιν ἀπὸ μόνων τῶν πηγῶν τῶν ἐαυτῶν κτ' ὁ θεός, ἀλλὰ τῶν ἐκ χειμῶν ὄμβροισι λαμβάνειν τὴν αὐξήσιν. μὲν 10 τυχεῖον ὁ τοῖς ἔσπων αὐτῶν λεγόμενοις καὶ τὸ γινόμενον κατὰ τὴν ἰσότητος τ' Ασίας προσφέρεται. κατὰ μὲν γὰρ τοῖς ἔσπων τοῖς Σκυθίας, τ' κατὰ τὸν Κανκασόν, κατὰ τὴν ἀρκτικήν χερσονῶσα, κατὰ ἕκαστον ἔτος γίνεσθαι νιφετοῖς ὄμβροισι, καὶ τὸ σιωελλεσθαι ὅτι πλείστας ἡμέρας ἐν δὲ τοῖς κατὰ βορρῶν ἀπὸ πύργων μέρεσι τ' Ἰνδιῆς, φερόμενοις κατὰ τὴν χερσονῶσα κατὰ τὴν ἰσότητος τ' Ασίας προσφέρεται τὰ μέγρι καὶ τὰ πλείστη μέγρι. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ποταμὸν (W) Ὑδάσπιν, ἀρχομένου θεοῖς ὄμβροισι γίνεσθαι σιωελλεσθαι (κτ' δὲ τ' Αἰθιοπίας μετ' ἡμέρας ἰσότητος τ' Ασίας προσφέρεται) καὶ τὸ αὐτὸ τὴν ἰσότητος κεντρικῶν αἰεὶ, τῶν σιωελλεσθαι τοῖς χειμῶν. ὅθεν οὖν εἶ) κατὰ τὸν ποταμὸν καὶ κτ' τ' Αἰθιοπίας τὴν 8 οἰκουμένην ὑπὸ Αἰγύπτου, σιωελλεσθαι ἐν τοῖς ὄρεσι κατὰ τὴν ἰσότητος ὄμβροισι 9 ἐν τῶν θερινῶν πλεονεξίᾳ (W) ποταμὸν ἀλλὰ καὶ τ' ἐν ἐργείᾳ αὐτῆς 10 μὲν τυχεύουσιν ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν ποταμὸν οἰκουμένων βαρβάρων. εἰ δὲ τοῖς κτ' ἡμῖν γινόμενοις ἐναντίας ἔχει τὰ λεγόμενα φύσιν, οὐδ' ἀλλὰ τὸ 11 ἀπιστήτεον. κτ' γὰρ (W) νότον κτ' ἡμῖν μὲν εἶ) χειμῶν, κατὰ τὸν τ' Αἰθιοπίας ἀθροῖον ὑπὸ ἀρχῆν. καὶ τὰς βορρῶν προὰς κατὰ μὲν τ' Εὐρώπῳ διτόνοισι εἶ), κατὰ τὴν ἐκείνῃ τ' χερσονῶσα βληχεῖς, καὶ ἀτόνοισι, 12 καὶ πᾶσι τελευτῶν ἀθροῖοισι. καὶ τὸ ἡλίου κατὰ τὸν βορρῶν ἀπὸ κλίνοντος πᾶσι, συμβαίνει τῶν ὄμβροισι τὰ κτ' ἡμῖν θερεῖ τῆ Αἰθιοπίας προσγίνεσθαι, καὶ ἐν τῶν λαμβάνειν (W) Νεῖλον τ' αὐξήσιν καὶ ἐμπαλιν κατὰ τὸν ποταμὸν, ὅτι τὸ σιωελλεσθαι, ἵνα μὴ (W) σιωελλεσθαι τῆς ἰσότητος νοθεύσωμεν.

νότον ἀλλὰ τὸ σιωελλεσθαι, ἵνα μὴ (W) σιωελλεσθαι τῆς ἰσότητος νοθεύσωμεν.

I Agatharchidæ nomen (cuius excerpta si per operas & tempus licebit, infra adiungemus) restitui libens: & miror interpretem non id vidisse, tam clari historici nomen. Anarchides vero πολλὰ κεκεράτηκέν in posterum. Diodorus simpliciter ita: ἵστα δὲ τῆ ἀληθείας προσεληλυθέν Ανανρχίδης ὁ Κνίδιος. Simocata locutioni fimbrias adposuit: quam ob causam ψυχρολογίας non nullæ magno illi librorum censori Photio notatur. 2 Diod. φησὶ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς κτ' πλὴν Αἰθιοπίας ἔσποι. & illud ὅρεσι sine dubio apud Simocatam supplendum est, vitio librarii omissem. 3 τῆς μεταπύργου ἰσημερίας Diod. 4 σιωελλεσθαι, τὴν κτ' φύσιν ἔχοντα. Diod. & ita in Theophrasto distinguendum videtur. 5 εἶ) κατὰ τὸν ποταμὸν κατὰ τὸν βορρῶν ἀπὸ πύργων μέρεσι τ' Ἰνδιῆς, φερόμενοις κατὰ τὴν χερσονῶσα κατὰ τὴν ἰσότητος τ' Ασίας προσφέρεται τὰ μέγρι καὶ τὰ πλείστη μέγρι. Idem. 7 Ita audacter reposui, quum vulgo, τῶν ποταμῶν τῶν ὑδάτων mendocissime esset, audacter, quod ita Diodorus hæc, κτ' γὰρ τὸν Ὑδάσπιν ποταμὸν ἀρχομένου θεοῖς ὄμβροισι. Et circa Ἠυδάσπιν fluuium. Idem Diodorus mox κατὰ τὸν ποταμὸν, nec ista parenthesi includuntur in eius editione. quæ etiam rectiora videntur, & apud Theophrastum ab exscriptore facile potuere corrumpi. 8 ἀθροῖον Diodorus. 9 Ex Diodoro esset distinguendum ὄμβροισι, ἐν τῶν θερινῶν. 10 μὲν τυχεύουσιν Diodorus: 11 Et hoc ex Diodoro emendauimus, vulgo enim est ἀπὸ τῶν. 12 Hæc itaque κτ' α. d. forte non sunt alicuius sarcinatoris nouus cento in Diodoro, vti viri docti ibi censent: cum & Theophrastus ea habeat. Post ea Diodorus suam de Nilō dissertationem claudit.

TA
 nemi...
 Zona vestigiis nostris
 ...
 Cum enim per
 ...
 hac de causa omni
 ...
 dulcissimum, qua
 ...
 totam vim hu
 ...
 Sed nos hæc qua
 ...
 turabimus. Staci
 ...
 posse flumen
 ...
 in nostrum hic
 ...
 in sum ferri; præ
 ...
 etiam globosam esse
 ...
 Nilus tantummodo
 ...
 hanc regione
 ...
 verisimile & alia ibi
 ...
 extare flumina. Ita
 ...
 que dulcedinis humi
 ...
 ratione caret, nec ab
 ...
 mari potest. Si namq
 ...
 us dulcesceret, ni
 ...
 us esset, neque varia
 ...
 rum genera habere
 ...
 per naturam igneam
 ...
 antibus producendis
 ...
 circa cum natura Nil
 ...
 oni penitus aduerse
 ...
 menti causas à ver
 ...
 n. est. OENOPID
 ...
 x frigidas, hyc
 ...
 ex profundis pur
 ...
 Nam hyeme sum
 ...
 tepidæ, æstate
 ...
 Hinc & Nilum me
 ...
 crefcere, & contrab
 ...
 humoris copiam ab
 ...
 autem Ægyptum no
 ...
 um ista absumptio u
 ...
 ulla sit, ab imis loci
 ...
 fluxum crescentib
 ...
 dimento augeri. No
 ...
 dum est. Compl
 ...
 militer currentia,
 ...
 ista in mare xque est
 ...
 habent incrementa ha
 ...
 o, cum hyeme plen
 ...
 æstate plurimum fat
 ...
 m mentiri demonst

ANAT

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
τῷ Σικελιώτῃ.

EX DIODORO
Siculo.

ἐν ἀ.βιβλ.ἰστῶρ. πρῶτῃ τῷ τέλει τῆς περὶ
τῆς μερίδος.

lib.i.biblioth.histor.extrema sectione
prima.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ δὲ φησὶ (W) Νεῖλον εἶναι μὲν φύ-
σει πηλικότερον ἡλίως γίνεται καὶ τὴν πληρωσιν,
ἐν δὲ τῷ χειμῶνι, (W) ἡλίον καὶ τὴν Λιβύην φερόμε-
νον, ὅτι παρὰ αὐτὸν ποταμῶν ὑγροσίδην ἐκ-
τῆς Νεΐλου καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ χειμῶνος ὑγροσίδην
καὶ φύσιν ἐλάττωσιν γίνεσθαι (W) ποταμῶν. τοῦ δὲ
ἡλίως ὅτι αἶψα, ἀποχωροῦντα τῇ φορᾷ (W) ἡλίον
πρὸς τὰς ἀρκτοὺς, ἀναξηραίνειν καὶ ἀπεινοῦσιν τοὺς
τε ποταμοὺς τῆς Ἑλλάδος ποταμοὺς καὶ τοὺς καὶ τῶν ἡλίως
χώσιν τὸ ὁμοίως ἐκείνη χειμῶνι. οὐκ ἐστὶ οὖν εἰς πα-
ραδόχον τὸ γινόμενον πρὸς τὸ Νεῖλον. οὐ γὰρ ἐν τοῖς
καύμασιν αὐξάνεται, καὶ τὸ χειμῶνα ἀπεινοῦσθαι,
ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν χειμῶνα ἀπείδου. ῥητέον οὖν καὶ πρὸς
τοῦτον, ὅτι καὶ τῆς ὕδατος ἀπὸ τῆς Νεΐλου τῆς ὑ-
γροσίδην ὁ ἡλίως ἐφ' αὐτὴν ὅτι παρὰ αὐτὴν καὶ τὸν χει-
μῶνος καὶ οὐκ ἐστὶ τῆς ἡλίως τῆς καὶ τῆς Λι-
βύην ὄντων ποταμῶν ἀναλαμβάνειν τὴν ὑγροσίδην, καὶ
ἀπεινοῦσιν τὰ φερόμενα ῥόματα. ἐπεὶ δὲ οὐδαμῶς
τῆς Λιβύης ὅσθεν τοῖσιν γινόμενον θεωρεῖται, ἀπειφα-
νάσθαι συγγραφοῦς σχεδὸν ἄλλω διεπίσκειται. καὶ γὰρ
πρὸς τὴν Ἑλλάδα ποταμοὶ τῶν αὐξάνων ἐν τῷ χει-
μῶνι λαμβάνουσιν, ὅθεν τὸ μακρότερον ἀφίστασθαι
ἡλίον, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πληθῆος τῆς γινόμενων ὁμοίων.

HERODOTVS natura tantum esse
dicit Nilum, quantus per imple-
mentum excrescit. Per hyemem vero a
Sole, qui supra Africae tum verticem cir-
comfertur, multum humoris attrahi e Ni-
lo, qui ob id contra naturam decrescat; per
aetatem contra, Sole versus Arctos di-
gresso, amnes Graeciae, aliarumque regio-
num versus eundem cardinem sitarum,
deficcari & imminui. Ob causam igitur
iam expositam, non adeo insolens esse,
quod Nilo contingit, ut sub calo-
rem aestivum augetur, sub hyemem
contra depressior fluat. At responden-
dum etiam huic est. si Sol e Nilo humi-
ditatem ad se hyberno tempore allice-
ret, ex aliis quoque Libyae fluviis quip-
pianam humoris accipere, amniumque
cursum deminuere, illum oporteret.
Quod cum nullibi per Africam fieri ob-
feruetur, futilem auctoris rationem esse
liquet. Graeciae enim fluvii per hyemem
incrementa capiunt, non ob longin-
quorem Solis recessum; sed deciden-
tium tunc pluiiarum crebritatem.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΪΔΟΥ,

EX ARISTIDE,

in oratione Aegyptiaca.

ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ.

ΙΝΑ ὅτι τὴν Ἡροδότου γνώμην ἐπερπάπα-
σιν ἀπεινοῦσθαι, ὡς δὲ τὸ πρῶτον εἰς ἀντιπεῖν
ἀξίον, φέρεσκεν ἄλλα. ἀπεινοῦσθαι τὸ ἡλίον ὑ-
πὸ τῆς ἐλάττωσιν τῆς Λιβύης τῆς
αἰῶς, καὶ τῆς τῆς ὕδατος τῆς ἐλάττωσιν τοῖν
Νεΐλον τῆς χειμῶνος, ἢ τοῦ ἡλίως. ἐστὶ δὲ τοῦτον, ὅθεν εἰ-
πεῖν πῶς ὁ Νεῖλος αὐξάνεται, ἀλλὰ πῶς μειοῦται
συμπλάσσει. ὅτι μὲν γὰρ τοῦ χειμῶνος καθαρώτα-
τος ἐστὶν, ὁμοιογενεῖται πρὸς τὸ πρῶτον. τοῦτον δὲ οὐ-
τως ἔχοντος, αὐξάνεται ἀπὸ τῆς ἡλίως, ὅτι ἐστὶ μείζων ἀ-
μα καὶ πολυώτερος. ἐπὶ οὖν μὲν τῆς ἐλάττωσιν, ἕως ἀνίς μὴ δεῖξῃ τοῦτον, πῶς ὁ ῥοῦς ὑφίσταται.

AGE vero, Herodoti quoque sen-
tentiam, ne videamur eam pro-
fus, quasi refutatione indignam, cōtem-
nere, consideremus. Solem is ait a no-
stris brumis abactum, supra Libyam su-
periozem decurrere, & aquam cōsumere,
atque ita Nilum hyeme minorem,
quam est aestate, reddere. At hoc nō est,
quomodo crescat Nilus, exponere, ve-
rum quomodo deficiat, comminisci. E-
tenim cum hyeme purissimum esse fa-
teantur omnes, prorsus aestate, cum est
maior ac magis limosus, crescit. Qua-
propter adhuc manet quaestio, donec
incrementi causam nullus ostendit,

1 Recte haec genuina Diodori censet Rhodomanus doctiss. Patet id ex Theophylacto etiam, qui exscripsit ista, ita hic luxu-
riando: ὅτι οὐκ ἐστὶν ἐπιπέδον ἐν τῇ Νεΐλου ὕδατι. 2 ἐν μὲν τοῖς reponit Steph. adprobatque L. Rhodom. 3 καὶ ὕδατι. vbi Rho-
dom. ita: Scholiastes, in margine ὕδατι apponens, etiam ipse χεῖρα. ὅτι ut solet impudenter nugatur. 4 an μὲν; certe ita videtur In-
terp. legisse. 5 an ἐστὶ καὶ. Sic enim Herodotus II, 24 τὴν χειμῶνα τῆς ὕδατος ἀπὸ τῆς αἰῶς ὁ ἡλίως ἐν τῆς ἀρχῆς διεξόδου ὑπὸ χειμῶνος
ἐλάττωσιν τῆς Λιβύης ἐπὶ αὐτῶν. quae Aristides respexit.

quan-

quandoquidem hec eius esse prima propriaque fluxio, quam hyeme cernimus, videtur. Iam si tantum faceret Solis hymalis meatus discrimen, ut illic æstas esset, cum heic est hyems, & rursum hyems, cum heic æstas: aliquid fortasse diceret. nunc autem ut illa loca nostris esse non paulo per hyemem calidiora, negat nemo, ita nihil etiam secundum ipsos verat, minus habere Solem hyeme, quam æstate, virium. Non enim si æstate circa Boream & huic subiecta loca vehemens est, ab Ægypto atque Africa recedit: verum illic est etiam calidior, ac maxime quidem in supremis locis, deinde proportionem in ceteris. Nam & in Scythia atque Ponto nihil prohibet esse frigidioram nostram ætatem, ac multo quidem: quamvis Boream versus Sol iter instituat suum. Quod si his in locis anni tempora illis ex opposita parte responderent, similiter & ad Meridiem discedente Sole, atque hyemem heic faciente, Nilus atque Ægyptus ætatem haberent, & ad Boream redeunte, calidior esset huic supposita regio: quod quidem secus contingit: nec iniuria. Quamquam enim versus Boream tendit, non tamen ad eum pervenit. Quocirca quandoquidem æstate Nilum apparet augeri, manifestum fit, hyeme consumi non posse. Etenim si esset eius rei Sol autor, æstate magis etiam, cum est vehementior, atque illic multo quidem, incrementum prohiberet. Hoc igitur per se dissolvitur. Nam si tum exiccaret, minus etiam nunc permitteret crescere. sin hyeme non exiccet, non propterea crescit æstate. Ac mihi fere similiter dici videtur, Solem à brumis abigi, & Nilum à Sole consumi. Quinimo nec brumæ Solè abigunt, scriptor præclarissime, quandoquidem ad Solis regionem non pertingunt, verum Sol pro ratione motus discedens, ventos permittit frigidiores atque asperiores fieri: nec Nilus à Sole, velut à Vulcano Xanthus, exiccatus, flumen contrahit. Quid quod in aliis etiam videtur, quæ de Ægypto atque Nilo dixit præclarissime, pauca vere tradidisse, non quasi omnia maiora faciat,

ὅ γὰρ κρείον καὶ παρῶτον αὐτῷ ῥόδιμα, ὃ χειμεινὸν φαίνεται. αὐτὸ δὲ τούτων, εἰ μὲν ἴσσοτον ἴω δ' ἀφ' ἑσθέρων πρὸς τὴν χειμεινὴν τῆς ἡλίου πορείου, ὥστε ποιεῖν ἴσους αὐτῷ ἐκεῖ γῆν, ὅταν ἐπιθῆται χειμῶν ἴσῃται, καὶ πάλιν αὐτὸ χειμῶν, ὅπου τὸν ἴσους ἴσῃται πρὸς ἡμῖν ἴσους αὐτῷ πρὸς ἀξάσαι νῦν δ' ὅτι μὲν οὐκ ὀλίγον ἴσῃται παρῶθεν ἴσῃται πρὸς ἡμῖν τῆς χειμῶν, ὥστε ἀντιλέγει ὥστε ἐν μὲν καλύειν καὶ κατ' αὐτοῖς ἐκείνοις, ἐλάττω δὲ ἡλίον τῆς χειμῶν ἢ τῆς ἴσους ἔχειν πῶς ἴσῃται. ὥστε γὰρ τῆς ἴσους δῆπου αὐτῷ τῆς ἀρκτον καὶ τῆς αὐτῆς γῆν ἴσῃται αὐτῷ φήσῃται, Αἰγύπτου δὲ καὶ Λιβύης ἀποχωρεῖν. ἀλλ' ἐκεῖ καὶ μάλλον κρείον, μέγιστα μὲν ἐν τοῖς αἰωτάτω, ἐπειτα ἐξῆς τῆς λήθῃ. ἐπεὶ καὶ αὐτῷ τῆς Συνητικῆς γῆν καὶ τῷ Πόντῳ, ὥστε ἐν καλύει ὃ ἴσους ψυχρότερον τῆς ἴσους τῆς πρὸς ἡμῖν εἶη πολλῶν γὰρ καίτοι τῆς ἡλίου τὰ βόρεια ἐλαμῶντος τῆς πᾶντος οὐρανοῦ. καίτοι εἰ ἀντεσφῆροντο αἰῶρα τῆς ἐπὶ ἐν τοῖς ἴσους τούτοις, ὁμοίως μὲν αὐτῷ παρῶθεν μεσημβείου ἀπίοντος τῆς ἡλίου καὶ χειμῶν ποιούσῃ τῆς ἴσους αὐτῷ Αἰγύπτου καὶ τῆς Νείλου τῆς ἴσους. ὁμοίως δ' αὐτῷ παρῶθεν ἀρκτον ἐπαμῖοντος, ἐπλεονέκει τῆς ἴσους τῆς παρῶθεν βορᾶν. ὁ πολλοὶ δὲ οὕτως ἔχῃ φαίνεται εἰκότως. κινεῖται μὲν γὰρ οἴμη τῆς παρῶθεν ἀρκτον οὐ μὲν πληροῖ γὰρ εἰς αὐτῷ. οὐκοῦν ὅτι τῆς ἴσους αὐτῷ ἀμῶντος φανερός ἐστὶν ὁ Νείλος, δῆλον ὅτι τῆς χειμῶν ἀδυνατῶς ἔχῃ τῆκεσθαι. εἰ γὰρ ἴω ὁ ἡλῖος αἴπιος, εἰρήνη αὐτῷ τῆς ἴσους ἐπὶ μάλλον τῆς αἰάβασι, ἴσῃται ὅτε ἴσους γὰρ αὐτῷ αὐτῷ ἴσῃται ὅτε καὶ ἐκεῖ πολλῶν. ὥστε αὐτῷ ἐν αὐτῷ λυεταί. εἰ μὲν γὰρ τῆς αὐτῷ ὥστε ἴσους κεν, ἐθ' ἴσους αὐτῷ εἰς πληροῦσθαι νῦν. εἰ δὲ μὴ τῆς καὶ τῆς χειμῶν, οὐδ' ἀφ' ἑσθέρων ὁ Νείλος μείζον τῆς ἴσους. ὁμοίον δ' εἶναι μοι δοκεῖ, ὅτε ἀπελαμῶσθαι φάσκεν τῷ ἡλίον ἴσῃται τῆς χειμῶν, καὶ τῷ Νείλον τῆς ἡλίου τῆκεσθαι. ἀλλ' οὐθ' ὁ χειμῶν τῷ ἡλίον ἀπελαμῶσθαι, ἀλλ' ἡλίος λογοποιῶν ὥστε γὰρ ἐφικμοῦται τῆς τῆς ἡλίου χύρας. ἀλλ' ὁ ἡλῖος ἀποχωρεῖν καὶ τῆς αὐτῷ πορείου καὶ φύσιν, τοῖς ἀνέμοις πρὸς ψυχροῖς καὶ βίαισι ἐπὶ μάλλον γίνεσθαι οὐτε ὁ Νείλος τῆς χειμῶν, ὥστε ὁ Νείλος ἴσῃται τῆς ἡλίου, συσέλλει τῆς ῥόδιμα. ἀλλὰ γὰρ ὁ φησὶ καὶ καλλιπὰ εἰρηκῶς Ἡρόδοτος αὐτῷ Αἰγύπτου καὶ Νείλου, ὅτι λίγα τῆς ἀπῆσαν εἰρηκῶς κινδυνῶσαι οὐχ' ὡς ὅτι τῆς μείζον ἀμῶντος αὐτῷ λέγω πᾶντα.

1 sic distinxit in edit. Pauli Stephani, quam secuti sumus, est: ὅτε καὶ ἐκεῖ πολλῶν ἴσους. distinctionem nostram firmat doctiss. interpretres.

ἐπεὶ τοὺς ἰσθμὸν γὰρ ἔειδ' ἂν καὶ μείζω πρὸς ἔλιπεν. ὦν
 εἰπεῖν αὐτῷ, ὅθεν ἐπιγίγει λέγειν· ἀλλ' ἄγε τῆν ὄν-
 των εἴρηκεν ἑτέρως, οἷον ἢ ὡς ἔσθ' Ἡλιοπόλιν
 τετάρων ἡμερῶν πορείᾳ αὐτῆς βυρεία Αἴγυπτος,
 ἢ γε οὕτως εἰς γενὸν αἰεὶ κλείεται, καὶ πρὸς γωνίαν,
 ὥστε ὁ Νεῖλος εἰς αὐτὴν ὑπεβάλλει δι' ἀμφοῖν
 τῶν ὄρων ἤδη συμπεσπυγῶτων· καὶ τὰ τ' εἶσιν
 καταράκται ἢ ἀφ' τῶν ὄρων τῶ ποταμοῦ κατα-
 βασις, Αἴγυπτος πάσης ὡς ἀφ' εὐρυφῆ. ὥστ' ἐπι-
 πρὸς πλέων τὰ κατ' Ἐλεφαντίνην ὄρμω, εἰς ἄσπευ I O
 κεκλείεται ὁ ῥόδιμα τῶ Νεῖλου. γενὸν ἤδη φά-
 ης αὐτῶν ὑπερρεῖν ὑπὸ τῆς πέτρης αὐτῆν. ἰδίως δ'
 αὐτῶν εἰς Ἐλεφαντίνην τελέσαι, πρὸς οὐκ
 οἷον ὅπως ἰσθμῶν σπυγῶντα οὕτω ἀόρη, ὡς
 μέσον εἶναι μηδὲν, πλὴν τῶ ῥόδιματος αὐτῆ. καὶ τοῦ-
 το εἰς τὴν ἄσπευ Αἴγυπτος ὑπερ τοῦ ποταμοῦ. ἢ
 ἀλλὰ αὐτῆς ἐλέγχῃ τῶν ἐκείνου πόσον ἔργον ἐπ-
 ἐξῆται; ὅσγε φησὶ, καὶ ἀεὶ τῶν πηγῶν δῆπου
 τῆ Νεῖλου πηγαῖα τὰ τὰ τῶ γεαμματιστοῦ τοῦ
 Σαίτου· ὡς ἀρ' εἶρηκεν δύο, μεταξὺ Σύνης καὶ Ἐ- 2 O
 λεφαντίνης. ἴσταν δὲ τῶ ὄρων ἐκ τῶ μέσου, ῥέ-
 οισι αὐτῶν καὶ ὁ μὲν ἡμῶν τοῦ ῥόδιματος, ἐπ'
 Αἰθιοπίας καὶ νότου ἀέμου ῥέει· τοῦ ἑτέρου ἡμῶ-
 συ, ἐπ' Αἴγυπτος καὶ βόρεια. καὶ τοῖν ἢ Ἐλε-
 φαντίνην μέχρι τῆς αἰαπλῶσαι φησὶν, ὑπερ αὐτῆς
 ἡμερῶν τῶ Νεῖλου εἰς καταράκταις ἔστιν ἀπ-
 ἐργυρα μάλιστα ἐπὶ τὰ σαδίους. ἀπὸ πλῶσα γὰρ
 οὐκ ἐγγὺ καὶ αὐτῆς, καὶ εἶδον ἀκρεβέστερον, ἢ εἶδει
 φασίν. εἰ δὲ δεῖ καὶ κατ' αὐτῆν Ἡρόδοτον καὶ πρὸ-
 ἐξῆται ἡμερῶν ἑνεκα, καὶ μηδὲν ἔξω τοῦ πρὸς 3 O
 κειμένου τῶ λέγειν ἔλαττοντα, οὕτω σιωπῶν. ὡς ἀ-
 νῆειν ὅτι τῶν βωμοῖς οὐ εἰς Αἰθιοπίας ἔστιν ἢ φρου-
 ρά, παλὺ τῆς ὄρησιν ἀποπάσαις τοῦ ποταμοῦ, ὑ-
 περβαῖς ἔπι τῶ ὄρμων ὅς ἔστι πρὸς ὑπερ 6 κατα-
 δούπων, εἰς Φίλας διέβαλεν. ἐστὶ δ' αὐτῆν ἡμερῶν μεθό-
 ριον Αἴγυπτος καὶ Αἰθιοπίας· ἴσταν τῆ δὲ μέγα-
 ρος, ὅσην ἢ ἐν αὐτῆ πόλις. καὶ ἔρρει δ' αὐτῆν ὁ
 Νεῖλος, ἀκρεβέως μέστω ἐαυτοῦ ποιῶν. ἐπεὶ δ' ἐπ-
 ἀνῆειν, ἐχέμεν μὲν πάλιν πλὴν αὐτῆν ἀπὸ τῶ Φί-
 λων, καὶ πρὸς ἐδικῶν νῦν γέ που τῶν καταράκταις 4 C
 ὄψασθαι. καὶ τῶν ἀγρῶντας ἀηρώτων ὅσιν ἡγνό-
 οισι οὕτω δὲ ἡρόδοτος πάλιν ἐν τῆ Σύνῃ ἰὼ ἀπὸ τῆς Ἐλεφαντίνης ὁ Νεῖλος ἀφ' αἰετῶν

quandoquidem etiam maiora quaedam
 reliquit, de quibus nunc non dicam. ve-
 rum quæ aliter, quam se habebant, tra-
 didit, velut cum ait, quattuor supra He-
 liopolim itinere rursus dilatari Ægy-
 ptum, quæ sane adeo deinceps in angu-
 stum angulum desinit, ut in eam Nilus
 per montem utrumque iam coeuntem
 incidat: quod quidem Nili inter montes
 defluuium cataractas facit, Ægypti to-
 tius quasi verticem. Quocirca etiam in-
 ter nauigandum præter Elephantinam,
 Nili flumen conclusum dixeris, ac pro-
 pæmodum eum subter rupem credideris
 fluere. Quin etiam nescio quanto ante
 Elephantinam spatium sic videbis coire
 montes, ut nihil, præter flumen, interie-
 ctum cernas, atque eadem sit Ægypti,
 quæ Nili, latitudo. An vero sit alios ip-
 sius sermones refutare difficile, qui de
 fontibus etiam Nili se à quodam scriba
 Saita dicit accepisse, duos esse inter
 Syenem & Elephantinam montes, è
 quorum medio fons erumpat, cuius al-
 tera pars in Æthiopiæ & Austrum, al-
 tera in Ægyptum atque Boream dif-
 fluat. Atqui Elephantinæ, ad quam se di-
 cit nauigio peruenisse, sub ipsis fere ca-
 taractis iacet, nec ab iis ultra septem di-
 stat stadia. Etenim ego quoque eo nauig-
 aui, & tem perspexi diligentius, ut aiunt,
 quam fuit necesse. Atque si cum Hero-
 doto quadam licet uti digressione dele-
 ctandi causa, neque sermonem ab argu-
 mento deducendo: sic fere mihi conti-
 git. Cum ad aras ascendissem, in qui-
 bus est Æthiopum præsidium, longe à
 ripa delatus, conscenso portu, qui pri-
 mus est ultra cataractas, in Philas traie-
 ci, quæ est inter Ægyptum & Æthio-
 piam insula, tantæ magnitudinis, quan-
 tæ est eius oppidum. circum eam vero
 fluit Nilus, atque illam sui prorsus me-
 diam facit. In reditu autem eadem
 via sum à Philis reuersus, ac tum saltem
 cataractas me viturum putavi. verum
 cum de vectoribus quærerem, illi rem
 ignorabant. Quare Syenem relatus,
 quam ab Elephantine separat Nilus,

32. κειμένου

1 lib. II. capit. 7. οἰδὲν τινὲς μέχρι Ἡλιοπόλεως, εἰς τὴν μὲν ἡμερῶν, εἰς τὴν δὲ Αἴγυπτον, &c.
 2 Scrib. αὐτῶν Νεῖλου. Herodotea alias sunt lib. II. cap. 22. 3 Σουλῶν ἐστὶν ἀπὸ Ἡεροδοτου, semper per in medio. apud Ari-
 stidem per, uti infra sæpius hic etiam scribitur. Interpres tamen Syene quoque nunquam non reddit. 4 an forte rectius ἢ τὸ βῆρ.
 Herodoti verba: ἢ τὸ μὲν ἡμῶν πρὸς ἄσπευ, ἐπ' Αἴγυπτος εἰσὶν, καὶ πρὸς βόρειον αἰετον· τὸ δ' ἑτερον ἡμῶν, ἐπ' Αἰθιοπίας τε καὶ νότου. 5 lib. II. cap.
 29. 6 Καταδούπων cataractas vertit scilicet & cataadupa vocari illos cataractas, ut è Somnio Scip. apud Ciceronem notant. ha-
 bes & in Macrobio ad illud Somnium commentario. lib. II. cap. 4. Alias potius Cataadupa populi cataractarum Niliacorum accola-
 re & apud Heliodorum 1. Æthiopic. ἔλατον δ' ἢ εἰς τὴν αὐτῆν Αἴγυπτον, καὶ Καταδούπων αὐτῶν, καὶ εἰς ἴσταν τῶν καταράκταις αὐτῶν Νεῖλου. quo pa-
 τυρτα: duobus in unum coisuris amibus cingitur, qui Nilo mutantur, & eius nomen ferunt. Vrbem totam complectitur, &c. 8 an po-
 tius scrib. εἰ δ' ἡγνόοισι.

præsidii

praesidii praefectum obsecro, quam inualetudine premebar, ut me cum actuariolo quopiam remittat ad inspiciendos cataractas, & simul hominibus aliquot, qui cogeret eos, qui sunt in insula cataractarum (ij sunt nautae, fluminis periti) tum cataractas ipsos, tum si quid esset aliud visu dignum, nobis ostendere. At ille quamuis rem esse operosam diceret, atque consilium admiraretur, quandoquidem ipse nunquam hoc ausus tentare fuerat, negare tamen non potuit, quin postquam a sententia me non valuit abducere, sic remitteret; alioqui nobis familiaris ac beneuolus. Quapropter ascendi, & cum illos super scopulos, ut solebant, deferri a summa vidi insula (nam haec e medio eminens flumine, cataractas vndique conspicuos praebet) tum ipse volui lembo conscenso navigationem instituire, nec per ea tantum loca ferri, per quae illos delabi videram (atque haec, insulae sunt ad orientem) verum indidem exorsus, circum cuncta, quae forent in conspectu, nauigare, & secundum alterum insulae latus amne secundo ad vrbes deuchi. Hoc igitur dico, quod non audiui, sed manifeste vidi, Elephantinem sub ipsis iacere cataractis, nec inter Syenem atq; Elephantinem quicquam, praeter flumen, esse interiectum, vtraque vrbe ripae adiacente. Iam si Herodotus vnumquam Elephantinem, ut ait, venisset; num & ex auditu narraret ea quae viderat, & falsa: sicut & de antiquis Nili fontibus inquirens, ac nondum se veritatem cognouisse confessus, hoc de scriba se audiuisse scriberet, idque in Saitide praefectura de rebus ad Elephantinem conspicuis: nec, si nihil, quod audierat, poterat tacere, iisdem, quibus nos, argumentis eum sermonem refutaret? nunc autem ut ridiculum sibi videri scribam testatur, ita quibus eum debebat refellere, praetermittit. Primum enim aliquam duntaxat fontium partem explicabat: si quidem multorum etiam mensium supra hunc locum itinere, notus est Nilus. Deinde fieri non potest, ut, vbi fluuius nequit suo more delabi (nam de rupibus violenter descendit) ibi fluminis pars altera fursu feratur, sicut volat aues.

δέομαι τῶ φρουροῦ, καὶ τοῦ φαύλως ἑστῶ ἀρρω-
 σίας ἀφ' αὐτοῦ, πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ κορυφῶν
 δόντα, τῆς δὲ εὐχῆς ἕνεκα τῆς κατασκευῆς συμπερι-
 ῖν καὶ τῶ ἀναγκάσαντας τῶ ἐν τῇ νήσῳ τῆς κατασκευ-
 ῆς. εἰσὶ δὲ ἑστῶτα σπηλαία τῶ ῥόμας, ὅτι
 δεῖξαι ἡμῖν αὐτοῖς τε καὶ τῶ ἑσπέρῳ δὲ ναυτικόν, ὅ
 ἡ εἶδη. ἐπισημαίνω γὰρ τῶ αὐτοῦ. ὅ, μάλιστα
 ἐργασθεῖσθε ἐπὶ τῆς ἐξουσίας τῆς γῆς. οὐκοῦν
 αὐτοῖς γε μέγιστον τῶ φρουροῦ. ἡρήθη δὲ, ὅτι
 1 ο πρῶτον. ἀλλ' ὅτι πρῶτον πειρώμενος σκοπεῖται ὅτι
 πειθῆν, οὐτὼ πρῶτον καὶ τὰ ἄλλα ἔχων οἰκείως, καὶ βου-
 λόμενος ἡμεῖς. ἀπέπλευσε δὲ καὶ κείνοισ τε ἰέντας
 ἑστῶ τῶ σπηλαίων ὡς περ εἰώθεσθε, εἰδὼν ἀπ' ἀ-
 κρῶν τῆς νήσου ἢ ἀπέπλευσε ἐκ μέσου περὶ φέρει παν-
 ταχῆ τῶ κατασκευῆς, καὶ περὶ αὐτοῖς ἐπερὶ μνη-
 σκα εἰς τῶ λέμβον ἐμβαλεῖ, πειρώμενος τῶ πλοῦ οὐ
 μόνον ἀπ' αὐτῶ, δι' ὧν καὶ κείνοισ εἰδὼν κατεπι-
 νεργασθεῖσθε. ταῦτα δὲ ἡμεῖς περὶ τῶ νήσου. ἀλλ'
 2 ο μόνον, καὶ τῶ ἑτέρῳ τῆς νήσου πλοῦσθε, ἀφ' ἑστῶ
 καὶ ῥοῦ ὅτι τῶ πόλεις. ὅτι οὐκ ἔγω σκοπεῖται ἀκούσθε
 ἀλλ' ἰδὼν ἀκρίτως οἶδα ὅτι ἢ τῶ Ἐλεφαντίνῃ ἑστῶ
 αὐτοῖς ἐστὶ τῶ κατασκευῆς, μετὰ τῶ τε Σύνιης καὶ
 Ἐλεφαντίνης ὅθεν ἐστίν, ἀλλ' ἢ τῶ ῥεῖθρον τῶ πο-
 ταμοῦ καὶ περὶ αὐτοῖς τῶ ὄψιν ἑκατέρῳ τῶ
 πόλεων τούτων. εἰ τοίνυν Ἡρόδοτος εἰς Ἐλε-
 φαντίνῃ πρὸς ἡκεν, ὡς περ εἰρηκεν, ἐὰν ὅπως περὶ
 τῶ ἀκρίως διηγείτο περὶ ὧν εἶδεν ἐπεὶ οὐτὼ ἡμε-
 δῆ, ὡς περ περὶ τῶ ἀκρίως πηγῶν τῶ
 3 ο Νείλου ζητῆν, καὶ φήσας ὅθεν οὐκ ἀληθῆς ἀ-
 κούσθε, ἀλλὰ ὅθεν ἡμεῖς καὶ τῶ γραμματιστοῦ
 γράψαι, καὶ ταῦτα τῶ ἐν τῶ Σαίτικῳ νόμῳ, περὶ
 τῶ ἐν Ἐλεφαντίνῃ, ἢ μνησθεῖς, εἰ μὴ δὲ ὧν ἡκεν
 σεν, εἰχε σιωπῆσαι, δήλοισ ἀν, ἢ τῶ τοῖς οἷς ἐγὼ νῦν
 εἰπον ἐλέγχθαι ὅτι τῶ λόγον γράψασθε; νῦν δὲ
 φησὶ μὴ ὡς παρὶς αὐτῶ δόκοι ὁ γραμματιστῆς
 δι' ὧν δὲ εἰκόσθε ἐλέγχθαι, καὶ ἀπέλιπεν. ὅτι περὶ
 τῶ μὴ, ἀπὸ πολλοῦ μέγιστον ἤρξατο φράζειν αὐ-
 τῶ τῶ πηγῶν. πολλὰν γὰρ μίλων ἀνάπλου
 4 ο ἑστῶ τῶ ὅσον τῶ ὅτι ὁ Νείλος γινώσκεται. καὶ ἢ
 ἐπεὶ ὅτι μὴ ἀμήχανον, ὅ μὴ ἐστὶ ῥεῖν τῶ ποταμοῦ
 καὶ σπηλαίων, ἀλλ' ὅτι περὶ τῶ κατασκευῆς βια-
 ζόμενος τῶ κατασκευῆς, ἐν ταῦτα ἀνω φέρει τῶ ἢ
 μισυ ὅ ῥόμας, ὡς περ τῶ περὶ τῶ ὑψηλῶ ὄρνιθες.

1 Canterus vocem hanc non expressit. nec ipsi mendosum locum visum arbitror. omisit mox & ista ὅτι πρῶτον μὲν γὰρ τῶ αὐτῶ.
 Interpretatio itaque sic forte suppletur: τῶν σπηλαίων ναυτικῶν, quodcunque illud esset. Audiebam enim de hac re ab incolis.
 Spectaculum autem nauticum intelligit, ni fallor, de quo mox sequitur: καὶ κείνοισ τε ἰέντας ἑστῶ σπηλαίων, &c. 2 Lib. II. cap. 28.
 3 Scribe τοῦ.

ὁ γὰρ δὴ λεγόμενον, οὐχὶ ἀπὸ ποταμῶν τῶν αὐτῶν
 εἶναι χωρεῖν, ἀλλ' ὁρᾶν ἀπὸ χωρεῖν τὰς τῶν ποταμῶν
 ἀκούειν πηγᾶς. ἀλλ' οὐτ' ἔλθον εἰς Ἐλεφαντίνην,
 οὔτε σαφῶς αὐτῶν εἰδὼς εὐδὲν, κέχρηται τῶν
 λόγων· πειθόμενοι μὲν κεχαρισμένῳ, ἀπιστοῖσι δὲ
 ἔχοντι αἰαφορᾶν. ἐπιτα ἔπι τούτοις τοῖς περὶ
 μύθοις φησὶν, εἰ ἄρα τῶν ἀληθῶν, δοκεῖν αὐτῶν
 ἴδινας ἐνταῦθα εἶναι καὶ παλιρροίας τοῦ ποταμοῦ.
 καὶ ἵδει παλιρροίας καὶ ἴδινας λέγειν, ἀμελήσαντα
 ὅτι οὐτ' αὐτῶν ὁ Νεῖλος ὁρμάται, ἀλλὰ πολὺ
 πλείων ὁ αὐτῶν τόπος αὐτῶν ἢ αὐτῶν σαφῶς ἰαχῆται,
 οὐδ' ἔστιν αὐτῶν καταράκτας διωκὼν τὸ ὕδωρ ὑ-
 παβαλεῖν, εἰ μὴ κατ' Αἰγύπτον ὡς ἀληθῶς εἶπε
 ἡμεῖς ἴδινας αὐτῶν καταπαλὼν φέρεσθαι γαίην. οὐτ' ὁ-
 ρῶν εὐδὲν ἐστὶ μεταξὺ Συνῆς καὶ Ἐλεφαντίνης· ἀγ-
 γαλλῶν ἐν τῶν μεταξὺ τῶν ὁρᾶν ἢ τε Συνῆ καὶ ἢ
 Ἐλεφαντίνη. οὐ μὲν ἀπὸν ψύδους τὸ εἶρημῶν.
 ἀλλ' εἰσὶ μὲν αἰπηγαὶ ἐν τῶν μεταξὺ Συνῆς καὶ Ἐ-
 λεφαντίνης ὡς ἀληθῶς· πέτραι μεγάλαι δύο ἐν μέ-
 σω τῶν πόρων ἀνέχουσι· καὶ τὸ μέσον αὐτῶν Αἰγύπτιοι
 φησὶν εἶναι πηγᾶς. εἰσὶ δὲ ἔτι πρὸς αὐτῶν ποταμῶν
 διὰ τῶν σαφῶν Αἰγύπτου κατὰ σωτελεῖς, οἷον Ἐρ-
 χαῖα, καὶ μὲν καὶ τὸ βάθος γα, οἷον ἐφικτὸν ἐφα-
 σκῶν εἶναι πειθόμενοι. πειρᾶσθαι δὲ οὐ συμφέρειν.
 τὸ γὰρ μετὰ ἀπέστρεψεν ὄντα σαφῶς αὐτῶν καὶ δὴ. οὐ
 γὰρ ἴδινας ἴδινας τὸ ἀφ' ὅρου. αὐτῶν αὐτῶν αἰπηγαὶ
 καὶ φύσιν τοῦ ῥέουσι. καὶ οὐ μόνον τῶν λόγων πειθό-
 μη ὅτι εἰσὶν αὐτῶν πηγᾶς, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν σαφῶν
 γμασι. πολλὸν πλείων ἀπὸ τούτων ὁ ποταμὸς εἶναι
 καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ ἄσας ὡς ἔπος εἶπειν· καὶ πλείονα
 μείζω δέχεται παρ' αὐτῶν· καὶ οὐ μείζω μόνον, ἀλλὰ
 καὶ πολλῶν. καί τοι τοῦ αὐτοῦ ὄρου ποταμοὶ πάχου-
 σι παρ' αὐτῶν ἐλάττω γίγνονται, ὅταν μὴ ἄλλο
 ὕδωρ ἐπιβουθῆ. εἰ γὰρ καὶ σαφῶς τῶν ἀφ' ὅρου,
 ἐρᾶσσι δὲ ὀλίγων ἀκούσα ἀνδρῶν Αἰθιοπὸς τῶν ἐ-
 κεί διωκτῶν. ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν, ἀπὸν ἐ-
 πύγχεον ἰδίνας ἡμεῖς ἐπέβημεν τοῦ χωρίου. ἐ-
 πίβουθω δὲ ἴδινας ἴδινας, ὅς ἐμοὶ δὲ ἐρμυλέων
 εἰς λόγους ἦκε. καὶ ὅσα μὲν ἔξω τοῦ παρόντος
 εἶναι λόγου, παρ' αὐτῶν. εἶπε δὲ εἰς Μερῶν
 ἢ αὐτῶν εἶναι πόλις μέγιστη τῶν ἐν Αἰθιοπία, καὶ οὐ
 βασιλεία τῶν Αἰθιοπῶν, τετάρων, οἷμα
 γὰρ καὶ εἶπε μὲν αὐτῶν, αὐτῶν εἶναι πλείονα καταράκ-
 τας δὲ ἐκδέχεσθαι πολλοὺς ἴδινας ἐπ' ἄλλοις, ἡδὲν εἰς ἔξ
 καὶ πλείονα τῶν συμπερῶν
 αὐτῶν Φέλχην μέγιστη Μερῶν. καὶ τὸ τοῦ ποταμοῦ εἶναι
 τὸ γινωσκόμενον δὴ ῥῆμα τοῦ ποταμοῦ.

Non enim hoc esset, quod dicitur, ad-
 uerso flumine procedere, verum aduer-
 so monte fluminum fontes audire pro-
 cedere. Sed nec Elephantinen profec-
 tus, nec certi quicquam expiscatus, hæc
 retulit, ut credulis grata, ita apud alios
 ad auctoritatem referenda. Post hæc ait,
 si illa vera sint, vortices quosdam & re-
 fluas fluxiones heic sibi esse videri.
 Quid autem hæc opus est dicere, cum
 nec inde Nilus oriatur, verum hinc ma-
 gis locus superior, quam mare, distet,
 nec ultra cataractas aqua possit ascende-
 re, nisi cum Æschylo feratur ex æthere
 deturbata, nec inter Syenē & Elephāti-
 nen mons sit vllus, verum inter montes
 potius & Syene iaceat & Elephantine.
 Veruntamē haud omnino falsum dixit.
 sunt enim reuera fontes inter Syenen
 atque Elephantinen, cautes videlicet
 magnæ duæ, quæ ex medio eminent va-
 do, quarumque medium dicunt Ægy-
 ptij fontes cōtinere. At hi non sunt an-
 tiqui, nec ad fluuium totum pertinent,
 verū ad inferiores Ægypti partes. Quin
 etiam altitudinem illorum aiebant sub
 mensuram non cadere, neque eam di-
 metiri expedire. quod quidem me, cum
 id iam agerem, deterruit, quando quidē
 tantum discrimen non erat. Atque hi
 fontes secundum naturam fluunt: eosq;
 ibi esse, non verbis modo persuadeor,
 sed etiam re ipsa: maior hinc fit, & latior
 fluuius, ac multo sane maiores porro
 fert naues. Contrarium autē fluuii ac-
 cidit qui progressu minores fiunt, nisi a-
 lia succurrat aqua. Quod si etiam vlte-
 rius digrediendum est, paucis tibi, quid
 ex Æthiophe quodam, qui illic habebat
 imperium, cognouerim, recensebo.
 Nam cum Præfectus abesset eo tempo-
 re, quo nos locum conscendebamus,
 huic homini rei curam commiserat, qui
 quidem per interpretem mecum locu-
 tus est. Et ut ea quæ ad rem nihil faciunt
 omittam: dicebat, inde Meroen vsque,
 quæ est Æthiopiæ vrbs maxima, atque
 etiam Regia, quatuor aut etiā sex men-
 sium iter esse nauale, quod cataractæ
 plurimi deinceps interciperent, ac fe-
 re sex & triginta Meroem vsque su-
 pra Pselchim. atque hoc totum esse,
 quod de Nili flumine cognitum esset.

2. cod. lib. II. c. 28.

Iam

Iam ultra Meroen post nescio quantum spacium aiebat non esse fluxionem unam, verum duas, alteram terræ, alteram aeris colore, quæ cum coissent, hunc Nilum efficerent. superiora vero nec sese iam, nec alium Æthiopum quenquam cognoscere, nisi quod in iis essent homines nigri, & inter se, prout altius habitarent, nigriores. denique se, unde primum oriatur fluuius, affirmare non posse. Quomodo vero fieri potest, ut non sit absurdum & arrogans, cum Æthiopes negent se Nili fontes indicare posse, nos, cum ea res nondum sit reperta, causam incrementi quærere, & primo, quod aiunt, ignorato, secundum inuestigare? Atque hæc ego non ad Herodotum increpandum retuli (nam nec ego sic soleo, neque alios, qui faciunt, laudo: & Herodotus cum propter Ægypti amorem, quem nobis primus iniecit, gratiam meretur; tum in ceteris, ut libere loquar, est amicus) sed quia nihil adhuc de his rebus habemus compertū. Nunc autem ad reliquas me confero rationes, ut quasi præcipuo conclusa confirmetur oratio. Etenim cum circa solstitium æstiuum incipiat Nilus crescere: tum profecto supra Ægypti partem, quæ est ad Æthiopiam, & Africæ, quæ est ad Ægyptum, Sol mouetur. Atque id è duobus patet signis maximis, quorum neutrum in nulla orbis terrarum parte, quam nos incolimus, reperias. Nam de duabus Ægypti superioris vrbibus, quarum modo memini (Philas enim, quæ sunt ultra 30 cataractas, inter Ægyptum & Æthiopiam pono) Elephantinæ quidem collustrantur omnia, templa, homines, columnæ: nec vlla conspicitur in meridie umbra, cum Sol diem facit longissimam: Syene autem eadem die atque hora medius in medio sacro puteo Solis orbis apparet, instar operculi, quod vndique labrum æque collustrat. Hoc vero vtriusq; est rei testimonium: nam nec hyeme propius ad Africam Sol, quam æstate, accedit, quandoquidem de duabus Ægypti partibus Africam Elephantine occupat: si quidem heic omnia concurrunt, Ægyptus, Arabia, Africa, Æthiopia: partim hinc partim illinc eodẽ tendentes. deinde ut maxime Solẽ demus Africæ propinquũ,

Μερόης δὲ ἐπέκεινα, οὐ μὲν μὴ μὴ ὅπως ἂν εἴη
 ὅσον εἴη) ὁ ῥόθμα καθ' ἐν, ἀλλὰ δὴ εἴη) ῥόθμα πα
 ὦν ὁ μὴ ἕτερον, γήινον πλὴν χροῦ δὴ ἕτερον, ἀε
 ρος εἴη) ταῦτα ὁ σωϊόντα καὶ μιν γήινον, γήινον
 (Νεῖλον τῆτον. Τα δὲ αἶνα, οὐτ' αὖτος εἴη) ἐπὶ γή
 νώσκαι, οὐτ' ἄλλον Αἰθιοπίων ὁδὸν εἴη) ὁ
 πορτελές, ἀλλ' εἴη) μὴ αἰθιοπίων μέλανας, με
 λαντέροις ἐαυτῶν τε καὶ τῶν ὁμοίων ὁδὸν ἕτερον αὐτῶν
 αἰεὶ εἰς ἀκρον δε, ὅσον εἴη) ἀνενεγκεῖν, ὅθεν καὶ δὴ ὦν
 10 φέρεται (αὐτὸς σηγῶν ὁ ποταμός, καὶ τοι σὺν ὅσον
 ἀκρον, καὶ ἕτερον, Αἰθιοπίων μὴ ὁμολογεῖν μὴ
 εἴη) εἴη) Νεῖλος (αὐτὸς πηγῆς ἡμῶν) αἰεὶ τῆτον μὴ
 ζητημῶν, ὁδὸν πῶν ὁδὸν πῶν, ὡς ἡ τ' ἀνάστα
 σιως αἰτία φροντίζειν, καὶ ὁ ἕτερον φασὶν ὅσον εἴη)
 δὴ τας, ὁ δὴ ἕτερον ζητεῖν; καὶ ταῦτ' εἴη) Ἡροδοτῶ
 τῶν ἀνδρῶν ὅτι πημῶν διεξήλθον. ὅτε γὰρ ἄλλως
 τῶν ἡσκηκῶν ἐγῶν ὁ τοῦτον, ἀλλ' ὁδὸν τοῖς πο
 ἰοῖσι συγχαίρω. Ἡροδοτῶ τε ὁ αὐτῶν τῶν ἕτερον,
 χροῖς, ὅν ἡμῶν τῶν ἕτερον ἐπέβαλεν Αἰγύπῳ καὶ πᾶσι
 20 φασὶν (αὐτὸς παρρησία ζῶντο, φίλος αἰὴρ. ἀλλ' ἕτερον
 τῶν ἕτερον πᾶσι τῶν εἴη). τῶν ἕτερον ὁ πορτελῶ
 τῶν ἕτερον, ἵνα ὡς ἕτερον κεφαλαῖα κελακλειδῶν ὁ
 λῶν, βεβαίωθῃ. ὅθεν γὰρ ἡ ἀνάστασις τῶν πηγῶν
 τῶν ἕτερον ὁδὸν βεβαίωθῃ. ὅτε δὲ Αἰγύπῳ τῶν
 τῶν Αἰθιοπίων καὶ Λιβύης τῶν τῶν Αἰγύπῳ, ὁ
 τῶν κεφαλαῖα ὁ ἡλῖος ἵσταται. ὁ δὴ ἕτερον ὁδὸν τῶν
 30 μεγίστων σημείων, ὡν ὁδὸν τῶν τῶν ἕτερον πᾶσι
 συμβαίνει γῶν, ὅσον ἡμεῖς οἰχοῦμεθα. δυοῖν γὰρ
 ὄντοιν πολισμάτων ὡν τῶν ἕτερον ἐμνησθῆναι ἐπ' ἀκροῖς
 τῶν Αἰγύπῳ, (Φίλας γὰρ τῶν τῶν ἕτερον καὶ τῶν
 40 ἕτερον, μετῶν Αἰγύπῳ λέγω καὶ Αἰθιοπίων)
 ἐν μὴ ἕτερον ἕτερον, λαμπεταὶ πορτελῶ, καὶ νεῶν, καὶ
 αἰθιοπίων, καὶ τῶν ἕτερον, καὶ ὁδὸν ἕτερον σκία τῶν με
 σμβείων, ἐπειδὴ πᾶσι μεγίστων ὁ ἡλῖος πληροῖ
 ἐν δὲ Σύνῃ, τῶν αὐτῶν ἡμέρας τε καὶ ὡρας, μέσος ἐν
 μέσῳ τῶν ἕτερον φρέατι ὁ κύκλος τῶν ἡλίου φαίνεται,
 ὡς ἕτερον ὅτι ἕτερον, ἵσον πορτελῶ τῶν τῶν ἕτερον
 ἐλλείπων. καὶ τῶν τῶν ἕτερον ὅτι ἕτερον
 τῶν τε μὴ τῶν χροῖς ἐγγυτέρῳ τῶν Λιβύης γῶν
 40 γῶν (αὐτὸς ἡλῖον ἡ τῶν ἕτερον εἴη) δὴ δυοῖν ὄντοιν τῶν
 Αἰγύπῳ μετῶν, ὅτι τῶν Λιβύης ἡ ἕτερον ἕτερον
 πόλῃσι. πορτελῶ γὰρ, ἐν ταῦτα ἡδὴ συμπεπῶνται
 Αἰγύπῳ, Αἰθιοπία, Λιβύη, Αἰθιοπία. ταῦτα
 ἐν τῶν, τα δὲ, ἐν τῶν εἰς ταῦτον ἡκοντα. ἐπειτα εἰς ταῦτα
 λισαῖς αὐτῶν ὁδὸν τῶν ἡλῖον τῶν Λιβύη πᾶσι ζῶντο

EX STRABONE, EK TΩN ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ,

Libro XVII. rerum geographi-
carum.

τῷ γεωγραφικῷ ἐν
τῷ 17.

Interp.
Gu. Xy-
landro.

ENIMVERO antiqui coniectura,
recentiores etiam visu ipso cogno-
uerunt, Nilum augeri quando superne
adsita Æthiopia imbribus æstiuis polui-
tur: maxime in extremis montibus. Im-
bribus autem finientibus, paulatim in-
undationem desinere. Quam rem ij po-
tissimum deprehenderunt, qui in Ara-
bicum sinum nauigarunt vsq; ad cinna-
momiferam regionem, & ij qui ad ele-
phantorum venationē missi fuerunt, aut
si qui alii vsus Ptolemæos Ægypti reges
impulerūt, vt homines aliquos eò amā-
darent. Nam hi talia curabant: is præci-
pue qui cognomento fuit Philadelphus,
cognitionis rerum apprime studiosus:
cum propter corporis imbecillitatem
semper noue alicuius oblectationis ma-
teriam expeteret. Antiqui autem reges
perexiguam harum rerum curam ha-
buerunt: tamen cum ipsi sapientiæ stu-
dio dediti essent, tum sacerdotes, cum
quibus plurimum viuebant. Idque eo
magis est admiratione dignū, quod Se-
sostris totam Æthiopiam permeauit,
vsque ad cinnamomiferam regionem,
& adhuc quædam eius monumenta ex-
tant, & columnæ & inscriptiones. Cam-
byses quoq; Ægypto potitus, cū Ægy-
ptiis vsque ad Meroen progressus est, &
nomē vrbi, insulæq; ab illo factū aiunt,
Meroe siue sorore, siue vxore eius (nam
& hoc traditur) ibi mortua, vtique ho-
norādæ causā feminæ loco id nominis
imposuit. Mirum itaque est, cur tantis
oblatis inuestigandi occasionibus, non
prorsus innotuerit imbrum historia
eius ætatis hominibus: præsertim cum
sacerdotes curiosius in factos libros
referrent & confirmarent quæ subti-
lioris aliquid haberent cognitionis.

Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι συχασμῶ δὲ πλέον, (1)
ὅτι ὕψεσιν ἀβυσσῶν ἡμετέρας, ἴσθοντο ὑπὸ
ὄμβρων περὶ τὴν πληροῦσιν (2) Νεῖλον, τῆς Αἰ-
θιοπίας τῆς ἀνω κλυζομένης, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς
ἐξ ἄρκτου ὄρεσι παυσανδρῶν ὅτι τῶν ὄμβρων, παυ-
σομένη κατ' ὀλίγον τὴν πλημμυρίδα. Ἐπὶ δὲ
ὑποῖσιν μάλιστα δὴλον τοῖς πλεόστοις (3) Ἀραβί-
ον κόλπον μέγρι τῆς κινναμοφόρου, καὶ τοῖς
ἐκπεμπομένοις ὅτι τὴν ἑλεφαντῶν θήραν,
καὶ εἰλίνας ἀλλὰ χρεῖα πρῶξιμον ἐκείσε ἀν-
δρας ἀσχετῆς ἀδὰ τῆς Αἰγύπτου βασιλέ-
ας δὲ Πτολεμαίους. οὗτοι γὰρ ἐφεσθίσαν τῶν
τοῦτων ἀφ' ἐφεσθίσεως δὲ ὁ φιλαδέλφους ἐπι-
κλητῆς, φιλοσοφῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν τοῦ σώ-
ματος, ἀφ' ἄλλων ἀείλινας καὶ τέρψις ζητῶν κα-
νοτέρας. (4) Πάλαι δὲ βασιλεῖς οὐ πόρην ἐφεσθί-
σαν τῶν τοῦτων καὶ οἰκεῖοι σοφίας γεγενηότες
καὶ ἀδελφῶν, καὶ ἱερεῖς, μὲν ὡν ἡ ἀδελφῶν βί-
ος, ὡς τε καὶ θαυμάζειν ἄξιον, καὶ ἀπὸ τούτου, καὶ δι-
ότι Σέσωστος τὴν Αἰθιοπίαν ἐπήλθεν ἀπασθὲν μέ-
γρι τῆς κινναμοφόρου, καὶ ὑπομνήματα τῆς
στρατείας αὐτῆς, καὶ νῦν ἐπὶ δεικνύονται ἡλια καὶ ἐ-
πιγραφῶν. Καρυβύσης τε τὴν Αἴγυπτον κατὰ
πλάτος, ἀπὸ τῆς καὶ μέγρι τῆς Μερόης μετ' τῶν
Αἰγυπτίων καὶ δὴ καὶ τὸν ὄνομα τῆς τενήσας, καὶ τῆς
πόλεως τοῦτο πρὸ ἐκείνου τε δὴ τῶν φασίν, ἐκεί-
της ἀδελφῆς ἀποθανούσης αὐτῆς Μερόης. (5) δὲ,
γυνῆκα φασί τὴν ἐπωνυμίαν οὖν ἐξελθῆναι
αὐτῆς ὑμῶν τὴν ἀνδραπονον. θαυμαστὸν οὖν πᾶσι
ἐκ τῶν τοῦτων ἀφορμῶν ὅτι τελέως ἀναρῆς ἡ ἡ ἀδελ-
φῶν ἰσορῶν τοῖς ὅτε καὶ ταῦτα τῶν ἱερέων φιλο-
σοφονέστερον ἀναφεσθίτων εἰς τὰ ἱερά γραμμάτια
καὶ ἀπολιθωμένων ὅσα μᾶλλον ἀδελφῶν ἐπιφανεί.
εἰ γὰρ ἀπολιθω-
μένων

Malim
ἐκείνου
mutata
distinctio
ne li. Casi
ita if.
Cas. editio
vulgata
ἀπολιθω-
μένων

1 Primus videtur Agatharchides Cnidius hanc causam Nili aia... commentus. Diodorus Siculus: ἔστι δὲ τῆς, &c. * [quæ
iam appropinquamus] * Sane constat, sub æquinoctiali, & vbiunque etiam intra tropicos Sol fit perpendicularis, tantos imbres colli-
tos contingere, vt hoc sit illis loco hyemis, & molestissima quidem: quum omnia veluti diluuium quodam natent. hanc tamen esse
causam cur Nilus intumescat nescio an concedere debeamus. Cur enim Nilo proprium esset hoc πᾶσι; Itaque doctis nostræ æ-
tatis viris placet, à subterraneis potius causis Nilum intumescere: idque eo argumento maxime probatur, quod & in Delo fons
est Inopus nomine qui Nilo ὁμοιοπαθεῖ, ideoque Nili ἀπολιθωτῆς à quibusdam dicitur. Atqui dici non potest illos imbres qui tunc nulli
sunt, aut non certe magni in Delo, in causâ esse cur in Delo Inopus. Hac Is. Casaub. Comm. & Castig. in Strab. lib. 17. 1 Pto-
lemæus secundus. vide Plin. & Diodor. Idem Casaub. ibid.

Εἰ γὰρ ἀρὰ τῆς ἐξελύσσεται ὄψρ καὶ νῦν ἐπιζη-
 τεῖται, ἢ δὴ ποτε ἦεν χιμῆρος δὲ οὐ; καὶ ἐν τοῖς
 νοτιωτάτοις, ἐν δὲ τῇ Θεβαΐδι, καὶ τῇ παρὰ Συλίην
 οὐ συμπέσοισιν ὄμβροσι, ὅ δ' ὅτι δὲ ὄμβρων αἱ ἀ-
 ναβάσεις, μὴ ζητεῖν, μηδὲ τοιούτων δεῖσθαι μῆ-
 τῶν, οἷος Ποσειδώνιος εἶρηκε. φησὶ γὰρ Καλ-
 λιμαθὴν λέγειν πλεῖον ἐκ τῶν ὄμβρων αἰθῆρα τῶν θε-
 εινῶν, καὶ δὲ Αἰγυπτίοις λαβόντα ἐκείνον δὲ πα-
 ρὰ Θερασίαν τῆς Θασιῦ (τῶν ἀρχαίων δὲ
 φυσικῶν εἰς εἶδος) ἐκείνον δὲ πρὸ ἄλλου. ὅ δ' ὅτι, πρὸ
 Ὀμήρου διπτετὰ φάσκοντος Νείλου.

Odys. 2. 581. Αἰγύπτου διπτετὸς ποταμοῦ.
 ἀλλ' εἰς αὐτὰ πολλὰν εἰρηκῶν, ὧν ἀρκέσει δύο
 μίλυσαι ἄν' ποιήσαντας καθ' ἡμᾶς ὅ παρὰ τῆς Νεί-
 λου βιβλίον, Εὐδωρὸν τε καὶ Αἰγύπτιον. ὅ δ' ὅτι
 καὶ τῆς παρὰ τῶν πλεῖον γὰρ τῆς ἀξέως τὰ τε ἄλλα
 καὶ τῆς φερέσει, καὶ τῆς ἐπιχειρήσει τῶν τὰ βῆσι κείματα
 πρὸ ἀμφοτέρωθεν, &c.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΔΙΩΝΟΣ. 20

ἐκ τῆς ἑπιτομῆς Ῥωμαϊκῆς ἰστορίας ὑποσυνέτερον
 Ἰωάννης ὁ Ξιφιλίνος.

Εἰ γὰρ δὲ ἀμφοτέρωθεν τῆς Αἰγύπτου ὄψρ δὲ
 ὁμογενεῖν ὅ δ' ὅτι παρὰ τῆς Νείλου πολ-
 λαχρῶν ἀκείβωσας ἔχω, διαφόρατος εἰμὶ εἰπεῖν.
 ἐκ γὰρ τῆς Ἀπλαντοῦ τοῦ ὄρους (αφῶς ἀναδίδει)
 τῆς δὲ ἐστὶν ἐκ τῆς Μακενίτιδος πρὸ αὐτῆς τῆς ὠ-
 κεδμῶ παρὰ εἰσέρεαν, καὶ ὑφαίρει πολὺ πλεῖστον
 ἀπὸ τῶν ὄρων ὅθεν ὁ ποιητὴς κίονα ἀδὲν τῆς ἕρε-
 νοῦ εἶ) ἐφῆσεν. οὐτε γὰρ ἀνέβη ποτὲ τις ἐπ' ἀκρον
 αὐτῆς, ὅτε τὰς κορυφὰς αὐτῆς εἶδε. χρόνος τε δὲ αἰ-
 ῶν τῶν ταυτῶν πεπλήρωται, καὶ ὁ ὕδαρ δὲ αὐτῆς παμ-
 πλητὴς ὑπὸ τῆς ἕρεος ἀφίησιν. ἐστὶ μὲν καὶ ἄλλως ἐ-
 λῶδη πόρτα τῆς παρὰ τῶν ὄρων ποταμοῦ αὐτῆς, ὅτε ὅτι
 μᾶλλον πληθύνεται, καὶ ἐκ τούτου Νείλου πλεῖ-
 ὠρεῖται ἐπαύξει. πηγὴ γὰρ ἐστὶν αὐτῆς, ὡσπερ ποῦ καὶ
 τοῖς κροχιδέλοις ἑτέροις ἐκατέρωθεν ὁμοίως ἡνω-
 μένοις τεκμηριούται. καὶ ταυτῶν μὲν εἰς τὰ τοῖς
 ἀρχαίοις Ἕλλησιν ἀγνοῦσα εἰρηκῶν. πλε-
 σίον γὰρ ὁ Μακενίτιδος τῆς Μαυριτανίαν τῆς κατὰ
 οἰκῶσι, καὶ πολλοὶ τῶν ἐκεῖ στρατηγῶν καὶ
 παρὰ τῆς Ἀπλαντοῦ ἀφικνουῦται. τοῦτο μὲν οὐ-
 τως ἔχει.

Etenim, si dignum disquisitione visum
 fuit, quod adhuc quæri solet: cur æstate,
 & nō hyeme partibus australissimis im-
 bres cadant, in Thebaide vero & circa
 Syencn non item: cur non de hoc etiam
 disputaretur, quomodo ex imbribus Ni-
 lus augetur? ne talibus testibus uti co-
 geremur, quales producit Posidonius.
 Ait enim Eratosthenem tradere æstiuos
 imbres causam esse. Idque hunc ab Ari-
 stotele sumpsisse, Aristotelem vero à
 Thrasyalce. Thrasyalcem autem ab alio,
 atque illum ab Homero qui Nilum
 cælitus delapsum autor sit:

Rursus ad Aegypti calo delapsa fluentia.

Verum isthæc mitto, quum à multis
 sint tractata: de quibus satis sit duos af-
 ferre, qui ætate nostra de Nilo scripse-
 runt, Eudorum & Aristonem peripate-
 ticos. Hi demto saltem ordine, cetera om-
 nia & stylo & argumentis iisdem fere
 vterque posuerunt, &c.

EX DIONE.

*Ex epitome historie Rom. quam confe-
 cit Io. Xiphilinus.*

ΜΗΝΙ [vero] non est necesse scribe-
 re cetera quæ ad Ægyptum perti-
 nent: quanquam ea quæ de Nilo multis
 habeo rationibus perspecta atq; cogni-
 ta, iure possum referre. Is ex monte At-
 lante certo fluit, qui mons est in Macen-
 nitide, non longe ab Oceano, qua parte
 spectat ad occasum Solis. mons est lon-
 ge omnium altissimus, quem poætæ ob
 eam causam columnam cæli esse dix-
 erunt. nam ad summum eius verticem
 nemo ascendit unquam, neq; culmina
 videre potuit. quamobrem plenus est
 perpetuis niuibus, ex quibus æstate ma-
 gnâ copiam aquæ emittit, cum alioqui
 ad radices undique paludes habeat, quæ
 tunc multo fiunt maiores, augetur que
 Nilus propterea, quod fons eius est; ut
 ex crocodilis, ceterisq; quæ utrobique
 nascuntur, conicitur. Neq; vero mirari
 quisquam debet, si nos ea diximus quæ
 sunt à veteribus Græcis ignorata. Nam
 Macennitæ propter Mauritaniam in-
 feriozem habitant, multique ex iis qui
 illic bella gerunt, ad Atlantem perue-
 niunt. sed de his hætenus.

2 Nilus æstiuo tempore præterea. Lennel. 2 militant Lennel.

libro II Aethiopicorum.

εν τας β' Αιθιοπικων.

interp. Stephano wawse-wiczki

ERant, qui quomodo nos Aegyptii deos coleremus, quærent: alius, quamobrem alia apud alios animalia sacra & diuina haberentur, & quæ esset de quolibet narratio, percontabatur. Quidam pyramidum formam & constructionem, nonnulli fistularum ductus & anfractus sciscitabantur. Quid multa? Aegyptiarum rerum nihil non inquisitionem relinquebant. Etenim omnis Aegyptiaca narratio, mirum in modum Græcas delectat aures. Ad extremum tandem & de Nilo, qui essent eius fontes, & quæ præter alios fluuios peculiaris natura, & vnde æstiuo tempore solus inter omnes crescat aquis, quæstionem mihi quidam ex vrbaniore proponerebat. Me dicente ea quæ sciebam, & quæ de hoc fluuio sacris libris perscripta, solis antistitibus cognoscere ac legere licet: & narrante, quod in supremis Aethiopiae, vltimis autem Libyæ partibus oriatur, qua parte orientale clima definens, initium meridiei præbet: crescit vero æstiuo tempore, non (vt quidam putarunt) Etesiarum aduerso flatu reiectus, sed iis ipsius ventis circa solstitium æstiuum, à septentrionalibus partibus versus meridiem, omnes nubes pellentibus ac trudentibus, donec in zona quæ torretur ardore solis colligantur, in qua illorum motus retunditur propter incredibilem circumstantis æstus vehementiam, toto qui antea fuerat paululum congregatus & condensatus, humore liquecente, & inde copiosis imbris cadentibus. Superbitque Nilus, nec se fluuium esse patitur, sed effunditur extra ripas, & eluione tanquam mari quodam Aegypti operiens, aduentu suo fecundat agros. Quare ad bibendum dulcissimas præbet aquas, vt quæ illi ex cælestibus imbris suppeditent: & est tactu placidus ac lenis, non amplius calidus, sicut vbi incipit: veruntamen adhuc tepidus, vt in eiusmodi locis ortus. Quam ob causam solus ex fluuiis, vapores non exharet: omnino enim consentaneum esset, si exhalaret, eum ex niue liquefacta, quod quidem docti apud Græcos voluerunt, incrementum capere.

ΚΑΙ ὁ μὲν τις ὁπῶς εἶναι ἐγγχειοις ὁ Αἰγυπτίους σέβομεν τις αἰθρώτα ὅς, δι' ἡν αἰτίαν ἀπὸ πρὸς ἀπὸς τῶν ζώων ἐκτελεῖται, καὶ τις ὁ εἶδος καὶ τοῦ λήγος ἐπιωθαῖεν ὁ μὲν περὶ ἀμίδων κατὰ σκευῶν, ἕτερος σκευῶν πλάτων καὶ σκευῶν πρὸς κατ' Αἰγυπτίον ἐν εἴδει ἀπελίμπρον ἰσορροπῶτες. Αἰγυπτίον γὰρ ἀκροσμο καὶ διήγημα πρὸς, Ἐλλειψῆς ἀκοῆς ἐπαγωγῆται. τέλος δὲ ποτε καὶ εἶδος τῶν Νείλου, καὶ ἕνεκα αἰτῶν πηγῶν τις ἡ εἴδος εἶναι ὁ μὲν ποταμοὶς ἰδὲ ζῶσα φύσις καὶ ὁπῶς ἡ θεοῦ ὠρεαν μόνος ἢ πρὸς τῶν ἀληθινῶν, πρὸς τις ἐμοὶ προσήγη τῶν ἀεισιτέρων. ἐμοὶ δ' ἀπὸ ἐγγίγνωσκον εἶπόντος, εἶ ὅσα εἶδος ποταμῶν τούτων βίβλοισι ἱεραῖς ἀναγεγραμμένα, μόνος τοῖς περὶ ἡμετέρας καὶ γνώσκον, καὶ ἀναγνώσκον ἐξέειπεν. καὶ διήγησεν ὡς τὰς μὲν δεξιάς ἐκ τῶν ἀκρῶν τῆς Αἰθιοπίας, ἐξάτων τῆς Λιβύης ἀναλαμβάνει, καὶ ὁ μὲν εἶδος κλίμα ὁ ἀνατολικὸν ἀπὸ λήγος, δεξιά τῆς μεσημβρίας δίδωσιν ἀξέεται ἢ τῆς θεοῦ ὠρεαν, οὐχ ὡς ἕνεκα ὠρήσαντες τῆς ἐπίστων ἀντικρῶ πνεόντων ἀνακοπῶν ἀλλ' αὐτῶν δὲ τούτων τῶν ἀνέμων καὶ τῶν θεοῦ τῆς θεοῦ ἀπὸ τῶν ἀκρῶν ἐπι τῆς μεσημβρίας πρὸς νέφος ἐλαμῶντων τε καὶ ὠρεῶν, ἕως ἐπι τῆς δεξιάς ἀμίδων ζῶντων συνάξωσι, καὶ ἡν τῶν ποταμῶν ἀνακόπῶνται δι' ὁπῶς ὠρεαν τῶν εἶδος τῶν μερῶν πυρῶδεις πάσης τῶν ποταμῶν καὶ τῶν μικρῶν ἀδεοδείσης καὶ παχυδείσης νοτίδος ἐλατμῶν, καὶ τούτου λαβρῶν ἕστ' ἠγνυμένων, ὀργᾶται ὁ Νεῖλος, καὶ ποταμὸς εἶδος ἀνέχει, ἀπὸς κατεξάσαιται τῆς ὀργῆς, καὶ λαβρῶν τῶν Αἰγυπτίον, τῆς πρὸς ἀκροσμο τὰς ἀεγῶν εἶδος, εἶδος πρὸς γλυκύτατος, ἀπὸς ὁ μὲν εἶδος ἐρεανίων χορηγῶν, καὶ ἡν τῶν ποταμῶν εἶδος, εἶδος ἕνεκα ὡς ὅθεν ἦρξεν, εἶδος ἡλιαρὸς ὡς ἐκείθεν δεξιά μόνος. δι' ἡν αἰτίαν καὶ μόνος ποταμῶν αἶρας εἶδος ἀναδίδωσι πρὸς ἀν, ὡς ὁ εἶδος, ἀναδίδει, εἶδος ἕνεκα ἕνεκα ἕνεκα, ὡς πρὸς ἀνομοῦ, τῶν πρὸς Ἐλλήσιν ὁ μὲν εἶδος, χροῖος τῆς μεσημβρίας ὁ μὲν εἶδος ἐλαμῶν.

Palatinus ms.
λαμῶν Pal. & Vatic. mss.

fic Cod. mel. editis vulgo συνάξωσι

1 Quos & refutat Herodotus lib. II, cap. 20. Eorum fuit Thales. 2 Sic & Clitopho apud Achill. Tatium l. 4. de Leucip. & Clitoph. Nili pota aqua, γλυκύ, αἶθ, ἢ πρὸς ἀμίδων καὶ ψυχρὸν ἐν μέτρῳ τῆς ἀδιδείσης. vbi vltimæ quatuor voculæ defunt in vulgatis, nos suppleuimus ex ms. I. A. Thuani. Eodem loci, si libet, & alia non iniucunda certe de iucundo isto aquæ istius potu, modoque potandi mirabili videas. 3 Vt Anaxagoras & tragici, refutat eandem opinionem noster Herodotus lib. II, cap. 22.

ΕΚ ΤΩΝ ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ
Ἐπισκόπου Κύρου.

EX THEODORETO
Episcopo Cyri.

Ἐν τῆς Ἑλληνικῶν παθημάτων θεραπειῶν
λόγῳ τῷ δὲ ὀπιζομένῳ περὶ ὕλης
καὶ κόσμου.

In Græcorum affectionum curationis ser-
mone IV. qui inscribitur de Ma-
teria & Mundo.

Καὶ οὐτὶ λέγω, πόθεν δὴ ἀρὰ τῶν ποταμῶν τὰ
ῥέματα φέρεται ἄρρητος γὰρ δὴ μοι πάμπαν καὶ
ἔστ' ὁ λόγος ὅπως ὁ καὶ ἡλίου τ' ὑγρὰν ἕσθην πέφυ-
κεν ἀναλίσκεν, ὑπετέτακται τὰ βουλομένη κατα-
μαθεῖν καὶ γὰρ δὴ ξηραίνει τὰ πέλαμα καὶ τὰ τῶν ὕδα-
των ἀναλίσκεν ἕως ἡμέτερον καὶ τὰ ἡμέτερον ὅμοια
ἄφαινει καὶ μὲν τοῖς ποταμοῖς σμικρῶν ὕδατος
ἔστιν ἰδεῖν, ὅταν ἔσται ἀφείδω ἀνὸς μέρη, ὅτι τὰ βό-
ρρα πρέχῃ καὶ ὁ θεὸς ἐργάζηται. Ἄφαινει τὸν
Νεῖλον φασίν, ὃ καὶ τὸν ἄνδρα τοῖς ἀγίοις ποταμοῖς
πλημμυρῆν κινεῖν, διὰ μισοῦντος ὃ θεὸς ὀπιζέ-
ζην τὸ Αἴγυπτον ὡς τε γὰρ ἡλίου τὴν βορφοτέραν ἐξ-
θέοντος ζῶντι καὶ τοῖς ἀγίοις μὲν ποταμοῖς ἐνοχλοῦν-
τες, τοῦτου δὲ γὰρ πλείστον ἀπέχοντος. Εἰ δὲ καὶ ἀγίας
αἰτίας τὸ τοῦτου γὰρ πλημμυρίας εἶναι φασίν ἄνευ, ἀλλ'
ὅσα [ἐμμεγέ] ἀρμύνην τὸν δένδρον τὸν λόγον ὑπεί-
ληφα καὶ γὰρ τοῖς ἀγίοις πρέχουσιν τῆς μὲν γείας οἰκονο-
μίας μὴ πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας, θαυμάζειν δὲ
τὰ γινόμενα καὶ τὸ ποιητὴν ἀνυμνεῖν.

ἢ διασφαι-
ρεῖται
additum
ex mss.

Neque vero nunc differendum pu-
to, unde iugis fluviorum copia de-
uoluatur: ineffabilis enim mihi penitus
que abstrusa hæc quoque ratio est: quo
autem pacto sol aprus natus sit humi-
dam aquæ vitæ comminuere, pronum
est cunctis volentibus edoceri. Æstua-
ria enim paludesque exficcat; aquarum
præterea collectiones ac stagna consu-
mit: corpora quoque hominum siccio-
ra efficit. Quinetiam fluuios videmus
decrecendo subduci, cum sol relictis
australibus locis ad boreales tractus cō-
cedit, ætateque nobis efficit. Eamque
ob rem, Nilum aiunt non eodem tem-
pore quo ceteri solent fluuii, extra al-
ueum inundare, sed media æstate aquis
exuberantibus Ægyptum perfundere,
sole tunc ad Borealem circulum acce-
dente, ac ceteris quidem fluuiis radiis ar-
dentioribus incubante, ab ipso autem
Nilo magnis sane spatiis abscedente. Si
vero & alias Niliaci incrementi causas
quidam esse contendunt, ego tamen

Zenob. de
ciolo in-
terp.

hoc tempore materiam hanc conuenire mihi non arbitror: quippe qui alios cohorter, ne cau-
sas diuinæ gubernationis curiosius indagent, sed admirentur potius ea quæ facta sunt, ipsum-
que opificem hymnis laudando concelebrent.

FRID.

annum esse
tempora co
intercalari
gintadiec
de Perulu
se Paulo L
2155 Cr
tonem de
23. 7. 7
gratiam re
24. 7. 7
rudens. 2
25. 7. 2
conuenire
26. 7. 2
statim, ve
iterum & p
27. 7. 2
28. 7. 2
29. 7. 2
30. 7. 2
31. 7. 2
32. 7. 2
33. 7. 2
34. 7. 2
35. 7. 2
36. 7. 2
37. 7. 2
38. 7. 2
39. 7. 2
40. 7. 2
41. 7. 2
42. 7. 2
43. 7. 2
44. 7. 2
45. 7. 2
46. 7. 2
47. 7. 2
48. 7. 2
49. 7. 2
50. 7. 2
51. 7. 2
52. 7. 2
53. 7. 2
54. 7. 2
55. 7. 2
56. 7. 2
57. 7. 2
58. 7. 2
59. 7. 2
60. 7. 2
61. 7. 2
62. 7. 2
63. 7. 2
64. 7. 2
65. 7. 2
66. 7. 2
67. 7. 2
68. 7. 2
69. 7. 2
70. 7. 2
71. 7. 2
72. 7. 2
73. 7. 2
74. 7. 2
75. 7. 2
76. 7. 2
77. 7. 2
78. 7. 2
79. 7. 2
80. 7. 2
81. 7. 2
82. 7. 2
83. 7. 2
84. 7. 2
85. 7. 2
86. 7. 2
87. 7. 2
88. 7. 2
89. 7. 2
90. 7. 2
91. 7. 2
92. 7. 2
93. 7. 2
94. 7. 2
95. 7. 2
96. 7. 2
97. 7. 2
98. 7. 2
99. 7. 2
100. 7. 2

FRID. SYLBURGII SPICILEGIUM.

In quo loca Herodoti aliquot aliter interpretata, partim & illustrata.

AD LIBRUM I.

PAG. 5, v. 27. Aut enim) Aut enim Candau-
le interfecto, me tibi cum regno Lydorum
habe: aut t.

13, 12 Quod si velis) Quod si volet alterū
annum esse quam alterum vno mense maiorem, vt
tempora eodem opportune recurrant, menses quidē
intercalarii triginta quinque fiūt per annos septua-
ginta: dies vero ex his mensibus mille & quingenti:
*vt Perellus vertit apud Theodor. Gaz. in lib. de mensibus: se-
ste Paulo Leopardo Emend. lib. 6. c. 21.*

21, 33 Cretonem) Dionysius Halicar. li. 1. pag. 19. Cro-
tonem vocat.

23, v. vlt. in extrema ora, cum seditionis.) *vel, vt alij, in
gratiam rediit cum diuersae factionis hominibus.*

24, v. vlt. in extr. ora, thynni cl.) *Camer. vertit, lacta
rudens. alij, lactus est iactus.*

25, v. antep. in extr. pag. conglobarentur) *vel, vt alij,
conuenirent.*

26, v. pen. in extr. pag. post prospere rem gess.) *vel, Sed
statim, vt in bona & populosa regione, succreuerūt
iterum & prospera fortuna vsi sunt: vt Suid. quoque
αὐτὰρ ἐδραρον exponit ἠὲ Ἰνναυ.*

*ead. p. 26, v. 21. fane) Paul. Leopard. Emend. li. 7. c. 7. m-
toul. Ichceno.*

28, v. antep. in extr. pag. ante illa Vbi vero tandem & c.
hæc tantum Syllb.) conducit ab eo nolente locare: *Paul.
Leop. lib. 7. c. 7.*

30, 8 benigne alloq.) benigne tractabat.

33, v. pen. in extr. pag. post infunditur mari ita Syllb.)
*Paul. Leopard. Emend. lib. 7. c. 9. legit Hyllus, ex Homero
& Strabone, atque adeo sic habent etiam Græci codices non-
nulli.*

37, 36 absumit) *alij, differt, dissipat.*

46, 33 Neque alias vnquam) Neque alias vnquam
notasti (seu deprehendisti) in hoc viro illepidū quid-
quam. est enim hic παρῆς idem quod ἐνείδης: *vt ex Tho-
ma Magistro docet Paul. Leopard. Emend. lib. 7. c. 11.*

49, 19 multis verberibus affecit) *alij, verberibus
eum admodum aspere tractauit.*

ib. v. 35. tam indignis) *alij, tam indigne tractare.*

62, 3 ante Sicyonem) *Pausan. 2. 11, 26. & 234, 37 habet
πρὸς Σικυῶνος: quod significat, ex ea parte qua Sicyonem
attingit Achaia.*

73, v. antep. extr. pag. post Hi soli & c.) *Infra 496, 40
hoc ipsum repetitur, & a Strabone lib. 13. ab Aristotele quo-
que histor. animal. lib. 3. ca. 11. vt annotauit Paul. Leop. E-
mend. lib. 7. cap. 11.*

80, 25 scrobibus) *celoniis, sive tolenonibus.*

84, 9 In pilam coniciunt) In pilam coniectos, &
pistillis comminutos incernunt per linteum, *vt ver-
tit Paul. Leopard. Emend. lib. 7. cap. 11. est enim σῶν cribra-
re, per cribrum seu incerniculum transmittere:*

AD LIBRUM II.

Pag. 99, v. 13 dum exæquat) *videtur διγῶν legisse pro*

*διανῶν. Græca sonant, dum transitum ei perurit. id est,
dum cum permeantem vrit.*

100, 45 alii ad urbem Elephantinam) *Franc. Iun. in
Esaiam p. 68. Græca sic distinguit, ἐν τῇ Ἐλεφαντίνῃ πρὸς
πρὸς Αἰθίοπων καὶ ἐν Δάφνησι τῆσι Πηλεσίῃσιν ἀλλή πρὸς Ἀ-
ραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων. id est, alii ad urbem Elephanti-
nam, Æthiopibus oppositi: alii ad Daphnas Pelu-
sias, oppositi Arabibus & Assyriis.*

107, v. vlt. extr. pag. post conuertisse) *Alij sic totum
locum vertunt, atque interim quietum mansisse. at cū
ei ad aram admoto molam inspergerent (vel, vt Bud-
sentit, capillum vellerent) ad vires exercendas versum
omnes illos interemisse.*

113, v. antep. post ellychnium) *alij, superne autem in-
est ipsum ellychnium.*

116, 17. veluti hostes exag.) *alij, tractant vt hostes:*

120, 7 alii morborum occultorum) *Hier. Mercu-
rialis Var. lect. lib. 2. c. 8. putat pro alii legi posse siue: vt hæc
sequentia exponant præcedentia.*

135, v. vlt. extr. pag. post vinculis) *Leopard. Emend. lib.
7. c. 12. vertit, duos aut tres vtrium petiolos pendulos
resoluisse. Infra sane in oraculo προέχων ἀσπὲς ποδῶν dici-
tur penis, qui è ventre velut ex vtre petiolus prominet.*

153, v. vlt. extr. pag. post assentior) *Plutarch. pro eodem
ἀπὸ φόβου, id est, crepitum ventris emisit.*

AD LIBRUM III.

P. 167, v. 26 Nec ipsis Inaro) tametsi quam Inarus
& Amyrtæus nullus dum Persis plus damni dedit: *vt
vertit Paul. Leopard. Emend. lib. 7. c. 14.*

170, v. vlt. pag. post breuuage) *Eam lectionem secutus
Paulus Leopard. Emend. lib. 7. cap. 14. sic vertit: neque e-
nim tot eos victuros fuisse annos, nisi potu consper-
gerent atque miserent: de vino hoc dicens Ichthyo-
phagis. hac enim re se Persis esse inferiores.*

213, 2 & lenia post acria) *alij in Græco legunt ἢ πῖμα-
κα ἰσχυρὰ προσάγων. id est, fomenta efficacia & vche-
mentia admouens. vt vertit Paul. Leopard. Emend. lib. 7.
cap. 14.*

AD LIBRUM IV.

P. 229, 37. nam anima) *Sincetior videtur hæc Græci
contextus lectio apud Eustath. Comment. in Dionysii Pe-
riegesi, pag. 16. ἀπὸ μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθίῃ, μασπός ἢ ὁ ὀφ-
θαλμός. id est, nam ARI Scythice VNVM dicitur;
M ASPVS VERO OCVLVS. vt Hartung. annotauit decu-
ria 1. c. 2.*

236, v. pen. extr. pag. post Est autem sep.) *Pausanias hæc
Argin vocat Hecæergen, 41, 22 & 154, 13.*

241, 37 Amaxampeus) *Infra 251, Exampeus scribitur;
etiam in Græco: itidemque apud Solinum c. 24. & apud
Pomp. Melam. lib. 2. ca. 1.*

245, v. pen. extr. pag. post ἢ οἱ ἀνδρ.) *Pro ἐνδραῖς supra
fuit ἐνδραῖς p. 45. quod sonat excretioni obnoxios. Co-
rinthus, qui de dialectis scripsit, ἐνδραῖς interpretatur ἐνδραῖ-
τας. nonnulli tradunt ἐνδραῖς Scythas esse ἄνδρας eius ἀνδρῶν.*

quos Hippocrates dicitur ἀγανθεῖς appellauerit: ut annot. Paul. Leopard. Emend. lib. 7. c. 10.

274, 6 (sono vocis exili) Budæus ex antiquo exemplari legit ἰσθρῶνος, id est, hæsitans lingua, ut annotauit Paul. Leopard. Emend. l. 3. ca. 11. Ex terrore id vocis vitium emendatum refert Pausan. 331, 16.

286, 22 Zygyantes) Γύζαντες pro gente Libya ex Herodoti quarto citatur à Stephano: ut annotauit Turneb. Aduers. lib. 10. c. 24. Sed idem tamen Steph. & Ζύζαντες pro Libya populo citat ex Hecatao & Eudoxo.

AD LIBRUM VII.

392, 7. 71. extr. pag. post somniasse) ad verbum sonat, multa & magna eueria esse ab inferioribus.

417, 21 Bogem) Paus. Boen vocat 242, 44.

418, 38 Niphragæ) Phagragæ legendum esse docet Paul. Leop. Emend. l. 8. c. 1. ex Thucyd. l. 2. & Strabonis Epitome.

424, 10 Enienes) Ænienes hi dicuntur à ceteris scriptoribus, de quibus vide Stephanum.

434, 31 Cyllirii) Suidas Καλλικυρίου vocat: itidemque Aldus in Proverbiorum collectaneis habet Καλλικυρίου πλειούς. Qui vero hic (itidemque apud Hesychium) more Siculo seu Dorico vocantur γάμοροι, in iisdem Proverbis & apud Suidam nominantur γέμοροι, quasi dicas Agrorum possessores, Agricola.

443, 2 χύτρους) Eustathius feminino genere χύτρας habet, Comment. in Dionysii Periegesin. pag. 73.

455, 28 lapidem nomine Melampygi) Paul. Leop. Emend. lib. 8. ca. 1. mauiit, lapidem Melampygi, id est, Hercules nigro podice præditi.

459, 11 bis modo) Forsan bis duo: cum in Græco sit χιλιάδες τέσσερες, id est, quatuor millia. In præcedenti versu Diodorus Siculus pag. 259 pro τετρακισίας, habet δ' ἑκακισίας: id est, Bis decies centum millibus.

AD LIBRUM VIII.

471, 2 & optimam portionem agr. Hist.) Ellopii- que agr. & Histice regionis maritimos vicos omn. p. 472, 12 male mulctati) aspere tractati.

473, 45 Drymon) Paus. Δρυμαῖαν vocat, 18, 34. itidemque Plin. l. 4. c. 3. Stephanus vero Δρυμαῖαν.

475, 37 Mineruæ protemplaris) Προπροῦνης, quod secutus est interpres, legitur apud Paus. 323, 40. Προῦνης, quod sonat Mineruæ Prouidentia. Idem tamen Pausanias & Προῦνης Ἀθηνῶν (id est Protemplatis Mineruæ) mentionem facit, 289, 25. Suidas quoque τὴν ἀγνοῖται, sed ita ut Προῦνης hic legerit. Προῦνης ex Eschilo, Callimacho & Demosthene citat Paul. Leopard. Emend. lib. 8. cap. 1.

476, 20 obseruatum. Et) versatum: nec solum hæc dicunt, sed etiam perinde ac si esset, menstrua ei libamina apponunt, libum scilicet mellitum; seu placenta mellitam.

481, 40 credibile est) λόγιόν ἐστι significat potius oraculo prædictum est, Leop. Emend. lib. 8. c. Verum fatale.

507, 27 Murem in Lebadiam) Murem Lebadeam (Bæotia oppidum) venisse, & mercede pellecto quodam indigena, ad Trophonium (id est, in antrum Trophonij) descendisse.

ibid. v. 35. vaticinum esse) μαντιῶος θαι significat hic Verum Oraculum consulere: ut annot. Paul. Leopard. Emend. lib. 8. c. 1.

AD LIBRUM IX.

547, 23. pecora & in Dod.) Interpres legit ὀρέσασθαι, sed scriptura est ὀρέσασθαι, id est, oracula: ut monuit Paul. Leop. Emend. lib. 8. c. 1.

556, 26 resiliit) vibrauit: seu concussa est: à verbo πάλισθαι.

FINIS.

EX

ΕΚ ΤΩΝ ΚΤΗΣΙΟΥ
ΤΟΥ ΚΝΙΔΙΟΥ
ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΙΝΔΙΚΩΝ
ΕΚΛΟΓΑΙ.

Ε X
C T E S I A E C N I D I I
P E R S I C I S E T I N D I C I S
E X C E R P T A A P H O T I O .

Cum interpretatione H. STEPHANI; & Indicorum quidem du-
plici, quarum altera L. RHODOMANI.

I N H Æ C

*Nota, varia lectiones, & diuersa interpretationes H. STEPHANI,
D. HOESCHELII, A. SCHOTTI.*

A D H Æ C

alia eiusdem C T E S I A E ex iisdem & aliis ipsius libris Fragmenta
aucta iam & locupletata.

HENR. STEPHANI
DE CTESIA HISTORICO ANTIQV-
simo disquisitio.

Ut melius, qui certius de rebus Persicis scribere potuerit quam Ctesias, arbitror fuisse neminem. Quod quo magis mihi persuadeo semperque persuasi, eo certe magis (vt homo Persicæ historiæ studiosissimus) aliquam eius scriptorum partem in quopiam bibliothecæ angulo reperire posse desidero ac semper desideravi. Nam istæ ex eius scriptis ἐκλογαὶ tantum abest vt desiderio meo satisfaciant, vt illud, non aliter quam ex longo contractâ sitim pauculæ aquæ guttæ, multo vehementius accendant. Vt autem Ctesia tantum tribuam cum alia multa faciunt, tum vero quod illum à Xenophonte laudatissimo auctore laudari videam. Eū enim cuius vnus ex omnibus ab illo citetur testimonium, vt locupletissimum, laudari certe, & magnificentissime quidem, interpretor. Vnde fit etiam, vt Plutarcho, modestissimo alioqui & prudentissimo scriptori, succenseam: qui ita huius historici mores exagitat, vt omnibus modis suspectam nobis eius reddere velle videatur fidem. Sed quum duo in historico requirantur, posse & velle de rebus vere scribere: primum, an id præstare potuerit, videamus: deinde de eo, an voluisse verisimile sit, disputabimus. At illud vel ipse Plutarchus nobis testabitur: & testatus erat ante eum laudatissimus, vti dixi, scriptor Xenophon. Respondeant igitur pro me ambo: Xenophon quidem in libro Κύρου ἀναβάσεως primo, his verbis, vbi narrat vulneratum à Cyro Artaxerxem regem, eius fratrem, καὶ παῖσι καὶ τῷ σέρρονι καὶ πτωχῶσι δὲ τῷ δούλῳ, ὡς φησι Κτησίας ὁ ἱατρός. καὶ ἰᾶσαι αὐτὸς τὸ τραῦμα φησι. & paucissimis interiectis verbis, ὅποσοι μὲν τῆς ὑμετέρας βασιλείας ἀπέθανον, Κτησίας λέγει παρ' ἐκείνων γὰρ ἴδω. Plutarchus autē initio Ἀρτοξέρξου (ita enim illic nominatur, consentientibus etiam veteribus exemplaribus) hæc scribens, ἀλλὰ τὴν Κτησίαν ἐκ εἰνός ἐστιν ἀγνοεῖν τοιοῦτα τῆς βασιλείας παρ' ἧς διέτριβε, θεραπεύων αὐτὸν καὶ γυνάμνα. Ἐμπέρος καὶ πῶδα. Et pagina illius libri secunda, Κτησίας ἧ, ὅν ἐτε ἀγνοεῖν τὸ χεῖρον εἰνός ἐστι, παρὲν ταῖς πράξεσιν, ἐτε ἐκείναις εἶχεν ἐν τῷ χεῖρον μεταστῆσαι τὸ ἔργον ὡς ἐπελάθη Δημόκριτος. Ex his igitur quum res omnes compertas exploratasque Ctesiam habere potuisse, (præsertim quum medicorum apud reges multo maior tunc temporis quam nunc autoritas esset) & vt de compertis atque exploratis vere scribere potuisse intelligamus: nunc an eum (vt φιλαλίθη, id est, veritatis amatorem) id etiam voluisse probabile sit, cōsideremus. Nimirum & de hoc ἀπλοῦς ὁ λόγος. Nam si mētiri volebat Ctesias, nempe assentationis studium in causa fuisse dicamus necesse est. Si assentator erat, certe mentiēdo, eius auri- bus à quo plurimum commodi expectabat, aliquid dare, eiusque ambitioni subseruire sibi propositum habebat. A quo autem plura quam à rege suo aut à regis matre sperare eum par erat? Superest igitur vt Ctesiam, dum Artaxerxi & Parysatidi statuit adulari, falsam illis laudem in historia sua plerunque affinxisse existimemus. Atqui tantum abest vt iis, ac Parysatidi præsertim, falsam laudem affinxerit, vt veram potius detraxisse, ex iis passim quæ de ea commemorat, omnibus videri possit. Et de his quidem ita loquor, quasi ante illorum obitum historiā suam edidisse Ctesiam constet. Nam si post eorum obitum in lucem ab eo prolatam fuisse credamus, quomodo eum huius culpæ, imo vel huius suspitionis dicere affinem fuisse audebimus? Quod autem ad res Indicas attinet, profecto mendacii illum multis in locis nemo non facile suspectum habuerit: sed quotusquisque est qui convincere queat & coarguere? Nescio (respondebit quispiam) quis eo tempore potuerit: at nunc possunt mercatores nostri qui illuc & ipsi nauigant. Ain' tu? at vnde illis, vt, quum sint ἀναλαβῆτοι, ideoque iudicio eo quod litteris & doctrina quæritur, omnino carcant: obseruare & obseruata aliis postea commemorare eadem quæ viri docti, possint? Ne longe abeamus, vnde homini omnium litterarum rudi, vt ligni παρήβη dicti naturam ita animaduertisse, & animaduersam ita queat describere vt hoc in libello à Ctesia descriptam habemus? vt omittam illud quod pro artis suæ (quum medicus esset) solertia, vt obseruauit, ita & obseruasse debuit: nimirum illud lignum διδοῦσαι τοῖς κοιλιακοῖς βοήθημα. vel tale quid quale alio quodam loco narratur? nempe aut mirā cuiusdam radicis ad corrigendum nimium lactis vsum virtutem: aut, quod de asinorum syluestrium cornu refert: qui è poculis ex eorum cornu confectis biberint, neque spasmo eos, neque comitiali morbo corripi: sed neq;, dummodo aut vinum aut aquā aut poculentum aliquid aliud ex hu-

ex huiusmodi poculis bibant, illos hausto aut ante aut post minime interire veneno? Nequaquam profecto ab imperitis istis mercatoribus expectanda hæc narratio fuerit. quid igitur illi narrabunt? nimirum se vidisse sylvestres asinos cornu in fronte gestantes, quod cuius coloris esset discernere non potuerint, sed nec satis eius magnitudinem considerauerint. Hanc autem vim huic cornu esse insitam, tam sunt nescii, quam ij qui nunquam ne Indorum quidem nomen audiuerunt. Hæc autem à me idcirco hic dicuntur, lector, vt quoties in quosdam homines incidet, qui plus fidei de illis rebus, mercatoribus etiam litterarum imperitis, quam vel doctissimis antiquis scriptoribus adhibendū esse credunt, in promptu tibi quod illis nugatoribus respondeas, esse possit. Quod si quis me roget, an nec Ctesia, nec aliis vetustis authoribus rerum huiusmodi historiam describentibus derogandam arbitrer esse fidem, ille à me hoc responsum feret: me domi & in patria mea tot tantaq; rerum videre passim miracula, vt quum illos qui de peregrinarum regionum miraculis scripserunt lego: tum demum velim, Scepticam vsurpans ἐποχὴν, dicere ἢ μάλλον, id est, ἢ μάλλον πτεύω, ἢ ἐπτεύω. si tantum illa excipias quæ ita à ratione abhorrent, vt ne ipse quidem sensus communis ea quenquam patiatur admittere. Quid si vero, quo magis tales sunt res aliquæ, eo etiam magis inter miracula, sed non inter incredibilia ramen referendæ sint? Nam vel istud quale sit considera. Fuerunt nonnulli prisco sæculo homines, qui quod de quadam Indicâ auenarrabatur, eam videlicet in India, Indicum, illinc in Græciam transportatam, Græcum sermonem discere, & hominum more articulatas distinctasque voces tandem proferre: hoc vt plane absurdum & ineptum commentum, exhibendum explodendumque esse dixerint. Quinam? Nempe non alii quam quibus huiusmodi auem ex Indicis oris aduectam videre nunquam contigisset. Nam Ouidius & Statius, fortasse & ipsi, hominem id commemorantem, vt aperte mendacem aliquando risu exceperant: at postquam ipsam illis datum fuit auem cerneret & audire, quam ea de re famæ & aliorum sermoni adhibere fidem noluerant, eam suis ipsorum oculis adhibere coacti fuerunt. Et, vt illos taceamus, hodieque vulgaris est adeo illa auis, vt extare aliquem qui dicat incredibile esse quod de illa narratur, id demum nobis plane sit incredibile. Quem enim, psittacum (quem βίττακον Ctesias hic appellat) præter illum Veronensem Claudiani senem, aut aliquem illi similem, nunquam vidisse putabimus? Finge tamen reperiri senem aliquem (& reperiuntur forsitan aliquot ex illis etiam qui in urbibus degunt) qui nunquam eam volucrem viderit, aut, si viderit, loquentem certe nunquam audierit: an eum qui hanc illi aui inditam esse naturam affirmabit, fidem apud huiusmodi hominem impetraturum reris? Hoc certe si credis, longe falleris. His igitur tandem hunc sermonem claudamus verbis. Quemadmodum si psittacus nunquam ex India aduectus ad nos fuisset, auem apud Indos esse humanas voces sonantem nemo crederet: nunc vero, quoniam vulgaris est illa, vix quisquam hoc miraculi loco habet: itidem etiam multa de aliis Indicis animalibus referri, & de plantis atque arboribus, nominatim etiam de quibusdam radicibus, item de aquis, de metallis, de aliis denique multis illi regioni peculiaribus rebus commemorari, quæ multorum fidem superant: at si tam facilis illarum rerum, quam psittaci, asportatio esset, tam facile firma ab omnibus persuasionem reciperentur, quam ea quæ de psittaco scripta sunt, recipiuntur. Ergo quod Plutarchus Ctesia Persicis tribuit μυθῶδες (apud eum corrupte legitur θυμῶδες) ego id in eum, ne in Indicis quidem, nedum in Persicis, cadere existimo. At erat φιλόλακον. Fuerit vero φιλαδελφικός, fuerit φιλοδήλιος, quid tum? Hoc certe vt aliquo in loco Lacedæmoniorum autibus aut Atheniensium aut Thebanorum potius quam veritati seruiret, facere potuisse dixerim: at ex vna historiarum particula totam illam mendaciam arguere, hoc ego iniquissimi iudicis esse censeo. Sed Plutarchum, aliquo præiudicio fortasse præoccupatum, quicquid libuerit, impune scribere sinamus, & de Ctesia Persicis, penes ipsos Persas: de Indicis, penes Indos esto fides. Hic certe libellus, qualis qualis est, si aliud quo commendaretur, non haberet, vel hoc vnum abunde ad eius commendationem valere posset, quod aliquot cum ab aliis, tum vero à Plinio citati in eo reperiantur loci. Sunt veto & maxime memorabiles in eo & minime ramen vulgares historiarum. quarum vnam, lector, Latino sermone interpretatam, proferam: *ἰστορία* certe huiusmodi quod rhetori cupiam *ῥητορίας* pulcherrimæ argumentum, poetarum iocoso quidem facietorum epigrammatum: severo autem, grauissimæ tragediæ amplissimam suppeditare possit materiam. Mortuo, inquit, Megabyzo, vxor eius Amytis, libidinosa matre filia libidiniosior, summe virorum erat appetens, & suam vndique explebat libidinem. Forte accidit vt agrotaret, non graui morbo illa quidem: sed qui tamen medici desideraret opem. Eam igitur inuisens Apollonides medicus Couis, quum iam pridem eius esset amore correptus, conualituram illam (vt pote quæ hysterica esset) si cum viro congrederetur, affirmavit. Hac arte fit voti compos Apollonides, & amata potitur Amytide. Verum tabescen-

tem eam paulatim quum cerneret, à congressu abstinere cœpit. Illa autem tandem quum matri suæ rem totam aperuisset, eam, ne hanc quam ab Apollonide acceperat, inultam impunitamque dimitteret iniuriam, rogauit. Mater, quæ audiuerat, ad Artaxerxen defert: narratque ut congressu eius usus esset, nec, nisi ea indignis prius abusus modis, illo abstinuisset. Rex matri de his agendi ut vellet, potestatem permittit. Illa igitur comprehensum & in vincula coniectum Apollonidem duos menses in tormentis & cruciatibus habuit: tandem vero viuuum etiam defodit. Hic iam mihi lector (quod in legendis historicorum scriptis longe & iucundissimum & utilissimum est) historiam cum historia confer, Persicam nimirum cum Romana. Amytin cum Messalina, regis Persarum filiam cum imperatoris Romani coniuge mihi compara: & muliebri utrobique, quasi in speculo quodam, contemplare ingenium.

----- *Claudius audi*

*Quæ tulerit, dormire virum quum senserat vxor,
Ausa Palatino, &c.*

fatis enim tibi notos esse puto versus. Aptissime autem, meo quidem iudicio, hoc par mulierum copulauerimus: ut quas personas & longa temporum intercapedo & longum locorum interuallum & linguæ magna discrepantia dissociauerunt, generis nobilitas (licet in altera maior) & morum sceditas ac turpitude minime nobili vinculo nobis consocient atque coniungant. Et de Messalinæ quidem ut audias libidine, tibi longe abeundum non fuerit. Amytin autem præterquam Ctesia, etiam Dinonis grauissimi authoris hoc infamatum reperi elogio, *Ἀμυτις, καλλίστη ἴσθ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν & ἀπολαστοτάτη*. id est, *Amytis omnium Asiae feminarum ut pulcherrima, ita libidinosisissima*. Historiam cum historia contulisti, lector: nunc autem poetæ quomodo cum historicis conferri debeant, & ut cum illorum sententiis horum pulchre testimonia consonent, considera. Nimirum quod à poeta Latinorum omnium ingeniosissimo pronunciatum est, Litem magnam pudicitia cum forma esse, non minus vere quam eleganter esse dictum, iam antea tibi, ut opinor, persuaseras: sed ita verum tamen hoc esse, ut non in omnes hanc cadere suspicionem existimare deberemus. At nunc hæc te docent historiae, non obscuras tantum, non priuatas tantum affines huic culpæ esse personas, verum etiam imperatrices, eorum etiam qui reges regum vocabantur (& merito quidem vocabantur) filias. Sed cur ego tam memorabilem vndique hanc tibi reddere conor narrationem? nimirum quod illa vel certissimum Ctesia *φιλανθρίας* datura sit testimonium. Quem enim missum me facere velle simulaueram, nunc quasi ex insidiis repetere libet sermonem, Ecquis vnicuique erga suam artem & erga eiusdem artis societate iunctos (quod eiusdem velut facti sint cultores) naturaliter quosdam amoris excitati nescit igniculos? Nisi igitur Ctesia amica quidem ars sua, amicus vero Apollonides, sed amica magis historiae veritas fuisset, hæccine cum tanto vtriusque narrasset dedecore? At ego (dicet fortasse Plutarchus) istud factum longe aliter interpreto. Nam ut *νεεμίδες νεεμῶν ποτέ*, sic etiam *ἰατρὸς ἰατρῶν*. hinc illa diffamatio. Itane tandem hæc eius diffamandi studio commemoret, quem aliquot in locis non multo ante sponte laudauerit? Quo te iam vertes Plutarche? Video video quo euaderē velis. Passim ab Herodoto dissentit. Patrem fabularum mihi narras. tandem te tuo confodisti gladio. Nimirum verax Ctesias mendaci Herodoto repugnat. Quid tu autem ad hæc, lector? nonne iam tibi teneri Plutarchus videtur? Hoc si tibi persuasi, Ctesia *τὸ φιλόληδες* admirare mecum potius, quam cum Plutarcho *τὸ φιλοφθόδες* reprehende. Aut, si tibi paria in vtramque partem rationum videntur esse momenta, saltem te neutrum serua, & uti dixi, de Ctesia Persicis, penes Persas, de Indicis, penes Indos fides esto, Vale.

DE

DE ΔΙΤΤΟΓΡΑΦΙΑ QUORVNDAM NOMINVM
IN CTESIA PRÆSERTIM: ET DE EXCERPTIS
ipsis ac voce Ἐκλογῶν.

Ex eiusd. H. STEPHANI *Castigationibus ad Appiani Iberica & Annibalica,*
Ctesiaque Agatharchidis, & Memnonis excerpta, in fine.

DVO sunt præterea, lector, de quibus te admonitum volo: vnum, quod ad nomina multa, in Ctesia præsertim exemplaribus, διττογραφία alterum autem, quod ad vocem ἐκλογῶν attinet. Exemplum huius διττογραφίας ponam ex multis vnum, Περσίας, cap. 38. in vno codice cum ἰ scriptum, quum in altero scribatur cum η. Certe huius nominis & aliorum huiusmodi quærere scripturam, nescio cuius laboris, imo vero nescio cuius curiositatis esset. Nam si tandem reperiretur (quod tamen nullo fieri modo posse credo) quid tale repertum commodi nobis afferre posset, non video. Vnum tamen optabile foret, vt quo modo apud vnum historicum nomen aliquod proprium scribitur, eodem apud alios quoque scriptum esset: ne erroris (vt sæpe accidere videmus) diuersa scriptura nobis occasionem præberet: dum quod de vna eademque persona dicitur, de diuersis dici existimamus. Sed illud qui fieri possit? Si tamen & hic coniectura locum habere debet, credo, quo longiora sunt, eo magis Persicæ linguæ characterem seruare nomina. scimus enim Persas, in suis denominandis, nequaquam id quod quidam dixit, curasse, πάντα δὲ ἄλλο ἐῖναι τῶν διαφόρων μονοσύλλαβων, imo potius καὶ δὲ ἄλλο ἐῖναι διαφόρων ἐῖναι πολυσύλλαβων καὶ μακροσύλλαβων. Quam rem videmus vt facere Plautus etiam notet. Hæc igitur ratio videtur idonea ad probandum magis veram esse scripturam (duplex enim in hoc nomine reperitur) Σφενδάδατις quam Σφενδάτις, vt pote longiorem: eandemque in id genus aliis esse debere rationem. Itidem in nonnullis nominibus, in quibus diuersa scriptura, nimirum & per ζ & per ξ, quæ est per ξ meis auribus nescio quid Persicum magis sonat, ideoque magis mihi probatur. Vt Ἰζαβάτις quam Ἰζαβάτις, sic Ἀρτιβαρξάνης quam Ἀρτιβαρξάνης. nam etiam Ἀρξάνης non Ἀρξάνης dicitur. In nonnullis melioris exemplaris fidem vbique secutus sum. vt Σκυθάρης vbique non Σκυθάρης. Item Ἀμυπής non Ἀμυπής. quam Ἀμυπίν à Dinone appellatam reperio, si quidem non mendosum est exemplar. De duplici autem scriptura Ἀρτοξέρης & Ἀρταξέρης non habeo quod dicam. Quin & ἐθνικῶν in dubium vocari scriptura possit. Nam quos Δέρβιας consensu vtriusque exemplaris appellatos hic habes, Stephanus ait ipsum Ctesiam appellasse Δερβίαις, ἢ Τερβισοίς. Sed & male illic Δελβίαις legitur pro Δερβίαις per ρ & vnum η, prius. Alicubi certe exemplari alteri fidem audacter derogavi. vt in iis locis qui sunt cap. 17. & 21. habebat enim Καρχηδονίων & Καρχηδονίους pro Χαλκηδονίων & Χαλκηδονίους. (cuiusmodi mendum in hoc ipso nomine in aliorum authorum antigraphis, vt Strabonis, mihi occurrit) quod exemplar etiam male & graui cum errore permutatas nonnunquam habebat nominum quorundam sedes. vt cap. 29. [ibi, καὶ ὁ δὲ γίνεσθαι Δαρεϊαῖος ἀγρόμυθος ὑπὸ Ἀρταπάνος εἰς τὴν οἰκίαν Ἀρτοξέρητος] in eo scriptum est Ἀρτοξέρητος vbi habes Δαρεϊαῖος, & Δαρεϊαῖος vbi habes Ἀρτοξέρητος. Nec in propriis nominibus tantum, sed vbique à partibus melioris (vt mihi quidem videbatur) exemplaris stare volui: in incertis, alterutrum sine delectu, sequutus sum: sed ita vt alterius quoque lectionem tibi adnotatam in fine libri dederim, non in Ctesia solum, sed & in Agatharchide, & Memnone. Nam quod ad Appianum attinet, eius vnicum exemplar nancisci potui. Sed hoc addere oblitus eram, non esse quod in nonnullis & propriis & appellatiuis nominibus, Ionici idiomatis terminationes in his ex Ctesia libris ἐκλογαῖς reperire mireris, quum Ionica dialecto illos conscripsisse dicatur. quanquam, vt harum ἐκλογῶν testatur author, ἐν τοῖς Ἰνδοῖς μέλλον ἰωνίζετ' ἢ ἐν τοῖς Περσικοῖς.

ALTERVM autem quod te scire tua interesse existimo, hoc est. Ex Ctesia scriptis hæc ita fuerunt excerpta, vt is qui excerpserit, aliquando verba ipsius sola posuerit: interdum autem, & sane plurimum, sua illis admixta nobis dederit, simul etiam in pauca & velut in arctum ea quæ ille latius ac fusius exposuerat, contrahens. Vtro igitur potius an ἐκλογῶν an ἐπιτομῆς appellanda sint ea nomine, videamus. Ἐπιτομῆς appellationem dare solitos Græcos existimo iis quæ ex scriptore aliquo ita describuntur, vt primum ordo idem qui apud eum est, seruetur: deinde vero ipsa etiam verba (quantum fieri potest) sed ex multis pauca, aut ex paucis paucissima, retineantur. Eos autem locos qui ex aliquo authoris libro hinc inde, prout visum est, sed ἀπολεξεί describuntur, ἐκλογαῖς ab iis vocitari solitos fuisse arbitror. Nec vero Athenæum cum alibi, tum vero vbi ἐκλογαῖς δραματῶν ποιοσάμενος dicit, aliud hoc nomine

significare voluisse crediderim. Quo fit etiam ut iis quæ nouissime in Germania editæ fuerunt posteriorum Polybii librorum particulis, nequaquam ἐπιτομῆς sed ἐκλογῶν imponendum fuisse nomen putem, & ita putem, ut affirmare audeam. Nam quin illic habeantur illa ipsa Polybii verba, mihi, qui locos aliquot ex iis à quodam Græco authore (ab Athenæo, si bene meminim) quales illic sunt, ex Polybio citatos repererim: minime dubium amplius esse possit. Sed quod ad hæc ex Ctesia libris excerpta attinet, quum, uti dixi, nonnunquam ipsa authoris verba & eum ipsum velut loquentem à nobis audiri faciat (ut Indic. cap. 25. τὸ ἡ ἀσφάλων κἀλλισον ὦν ἐγὼ ἐώρεσα, οἷόν περ βοὸς καὶ τὸ εἶδος καὶ τὸ μέγεθος) interdum vero, & multo frequentius id quidem, non μιμητικῶς, ut ita dicam, id est, non ipsum scriptorem loquentem inducendo, & verba quasi ex eius ore excipienda nobis relinquendo, sed διηγηματικῶς, id est, ipse nobis quid apud Ctesiam legerit, narrans (ut Indic. cap. 4. quum dicit, ἐξ ἑ [σιδήρης] ἔδύο ξίφει Κτησίας φησὶν ἐσχημέναι, ἐν ᾧ βασιλέως, ἔν τῷ βασιλέως μητρὸς Παρυσάτιδος. φησὶ ἡ ἀπὸ αὐτῶν, ὅτι, &c. Indic. item cap. 28. καὶ φησὶν ἰδεῖν αὐτὸ [τὸ δένδρον] ὁ Κτησίας, καὶ ὁσφρανθῆναι ὁσμῆς, οἷας ἔτε ἐπιπλεῖν ἡ, ἔτε εἰκόσαι.) Quum, inquam, hæc ita sint, nomen ἐκλογῆς admittere nos hic ita oportet, ut quum quid proprie hac in re significet, non ignoremus, ad receptum tamen apud authores usum significationem eius hic non esse restringendam, sed paulo latius extendendam sciamus. Quod autem de ἐκλογαῖς ἐν τῷ Κτησίας dixi, idem & de ἐκλογαῖς ἐν τῷ Ἀγαθαρχίδει dictum tibi esse puta. At in Memnone paulo alia ratio est. quia is qui ex eius scriptis hæc ἐξείλετο, hic quoque, fateor, modo μιμητικῶς, modo διηγηματικῶς eius nobis orationem proponit, sed ita ut hic non ita ut in epitome, multa verba in pauca contrahat: sed potius eius narrationes, ut opinor, integras nobis, si non ubique, plurimis certe in locis proferat. Hoc autem ut credam, eo adducor, quod minutissima quæque plerumque in his narrationibus perfequi cum videam, & certum quendam sermonis characterem vno eodemque quasi tenore continuatum esse animaduertam.

ELOGIVM

CTESIÆ CNIDII.

EX BARNABA BRISSONIO, lib. I. de regio Persarum principatu.

IN Persicorum Archiatrorum ordine, & numero, non infimum locum Ctesias Gnidius tenet, quem Persicarum rerum bonum auctorem, in primis, indictum tacitus præterire non possum. à me ergo is hoc μνημόσυον feret, quod ei lubens, merito, do dicoque. Hunc Artaxerxis Mnemonis archiatrum fuisse, prælioque quod inter ipsum & Cyrum fratrem commissum est, interfuisse, atque adeo curasse vulnus regi à fratre inflatum, constat ex Xenophonte, lib. I. Ἀναβάσ. & Plutarcho in Artaxerxe. Xenophontis verba quæ & Plutarchus strictim attingit, sunt, παῖσι (videlicet Cyrus minor Artaxerxem fratrem) καὶ τὸ σέρνον, καὶ πρὸς οὐκ ἔστι τὸ δώρον, ὡς φησὶ Κτησίας ὁ ἰατρός, καὶ ἰάσθαι αὐτὸς τὸ τραῦμα φησὶ. Et mox, ὅποσοι μὲν τῷ ἀμφὶ βασιλείᾳ ἀπέδωον, Κτησίας λέγει παρ' ἐκείνων ὅτι ἡ. A quibus Diod. Siculus dissentiens, in Cyri minoris partibus, Ctesiam fuisse, eoque prælio captum, in Artaxerxis potestatem venisse, & propter artis præstantiam à rege ad curam corporis adsumptum, lib. II. ita scribit, Κτησίας ἢ ὁ Κνίδιος, &c. [quæ statim habes inter e-logia è veteribus prompta] Strabo de Cnido loquens, li. XIV. ἐν τούτῳ ἢ καὶ Κτησίας, ὁ ἰατρεύσας μὲν Ἀρταξέρξῳ, συγγράψας ἢ τὰ Σουελαχῶ, καὶ τὰ Περσικῶ. Extat & apud Suidam, de Ctesia, elogium huiusmodi, Κτησίας, Κτησιάρχης, &c. [& hæc statim habes] Præterea ἀπὸ τῶν καὶ τῶν Ἀσίαν φόρον, libros scripsisse eum, Athenæus lib. X. docet: quorum tertium, lib. II. laudat. Apud Stobæum quoque serm. XCVIII. eiusdem de Montibus liber X. citatur. Atque Ctesiam hunc potissimum ducem & auctorem in Assyriorum historia conscribenda, sese secutum esse, Diodorus Siculus profiteretur. Meminit & huius Cnidii Ctesia Plin. lib. II. cap. CVI. Vnus in huius Ctesia historia, fidem desiderat Plutarchus, qui in Artaxerxe fama eius non parcat his verbis, Κτησίας, ὡς ἔοικε, φιλόπυρος ὦν, καὶ ἔχ' ἡττον φιλολαϊκῶν καὶ φιλοκλέαρχος, ἀείπνας, ἐν τῇ διηγήσει, χάρας ἑαυτοῦ δίδωσιν, ἐν αἷς ἠγρόμυρος, πολλὰ καὶ καλά μνημόσειται Κλεάρχῳ καὶ τῷ Λακεδαιμόνῳ. Nec vero æquum ei fuisse Plutarchum, hæc initio vite Artaxerxis ab eo posita declarant, ἀλλὰ τοὶ Κτησίας, & cetera.

VETE-

VETERVM QVORVNDAM TESTIMONIA

DE CTESIA, eiusque scriptis, & dicendi genere.

Diodorus Siculus

bibliotheca histor. libro II.

L. Rhodomanus in interp.

At Ctesias Cnidius, Herodoto recentior, sub expeditionem Cyri aduersus Artaxerxe fratrem vixit. Captus enim tunc, & ob artis medicae scientiam a rege in gratia receptus, xvi. annos cum honore apud illum exegit. Hic regis membranarum (in quibus res antiquas Persae, iussu legis cuiusdam, ordine descriptas habebat) studiose indagauit singula, inque historicum ordinem redacta ad Graecos transfudit.

Strabo

rerum geographicarum lib. XIV.

G. Xylarum interp.

Cnidii viri memoria digni fuerunt, &c. Cnidius fuit etiam Ctesias Artaxerxis medicorum princeps, qui Syriaca scripsit & Persica.

Suidas.

H. Wolfio interp.

Ctesias, Ctesiarchi siue Ctesiochi filius, Cnidius, in Persia medicus fuit Artaxerxis, cognomine Mnemonis. Scripsit Persica libris xxiii.

Ioannes Tzetzes.

lib. histor. Alpha dicto, chil. I. vers. 82.

P. Lacisio interp.

Ctesias autem medicus, filius Ctesiochi, profectus ex vrbe Cnido Cypriae, qui cum Artaxerxa victus, velut socius Cyri, in Persis commoratus est annis septem & decem, libris tribus & viginti Persicas res describens.

Dionysius Halicarnassensis

de structura vel collocatione apta verborum.

Dictio vero Thucydidis, Rhamnufiique Antiphontis, quod ad compositionem attinet, proba in eherele, si velle aliam non vsquequaque tamen suauis. At Cnidii illius historici Ctesiae & Xenophontis suauis est quammaxime, non tamen quantum oportebat proba. Dico autem hoc in commune, non quod profusus ita habeat. nam & apud illos quaedam disposita sunt suauiter, & contra apud hos nonnulla probe dicuntur.

Demetrius Phalereus

de elocutione, cap. de perspicuitate orationis.

Quod vero Ctesiae obiciunt, loquacioris scilicet esse ob verborum repetitiones, id quidem forte recte faciunt sapius: sapius tamen haud animaduertunt viri in dicendo perspicuitate reponit enim idem, ut inde significatio efficiatur expressior, &c. In summa, poeta iste, ita enim quis non inepte appellauerit, perspicuitatis in tota scriptione est artifex.

Exempla huius enarrationis quae Demetrius adfert, infra subiiciemus cum Ctesianis fragmentis, ubi et alia insperguntur quibus partim laudatur Ctesias, partim notatur & quidem sapius.

Διοδώρος ὁ Σικελιώτης

βιβλιοθήκης ἱστορικῆς ἐν τῷ δευτέρῳ.

Κτησίας ὁ Κνίδιος τῶς καὶ Ἡρόδοτον μὲν χρόνους ὕψιστος ἦν καὶ πλεονέκτητον στρατείαν ἔπαι Ἀρταξέρξῳ τὸν ἀδελφόν γέννημα ὁ ἀρχιμάγιστος, καὶ ὅτε πλεονέκτητον ἰατρικῆν ὅπως ἠέλει ἀναλαβόμενος ὑπὸ τῆς βασιλείας, ἐπὶ ταυμάσια ἔτη διέτελεσε τιμωμένος ὑπὸ αὐτοῦ. οὗτος οὖν ἔπαι ἐν τῷ βασιλικῷ ἰατρικῶν (ἐν αἷς οἱ Πέρσαι τὰς σωλαίας παραίεως κατὰ τινὰ νόμον ἔχον σωταταρχίας) πολυπραγμονῆσαι τὰ καὶ ἐκαστα καὶ σωταρχίαν πλεονέκτητον ἐπὶ τῶς Ἑλλάδας ἐξενεργεῖν.

Στραβῶν

γεωγραφικῶν βιβλ. ιδʹ.

Ἄνδρες δὲ ὁμοῦλοισι Κνίδιοι, &c. Ἐντεῦθεν ὁ καὶ Κτησίας ὁ ἰατρικός, μὲν Ἀρταξέρξῳ τὸν Μνημόνα κληθέντα, καὶ σωταρχίας καὶ Περσικῆς.

Σεΐδας.

Κτησίας, Κτησιάρχου, ἢ Κτησιόχου, Κνίδιος ἰατρός, ὃς ἰατρικῶς ἐπὶ Πέρσαις Ἀρταξέρξῳ τὸν Μνημόνα κληθέντα, καὶ σωταρχίας καὶ Περσικῆς ἐν βιβλίοις καὶ καὶ τῆσι.

Γωκύνης ὁ Τζέτζης

βιβλ. ἱστορ. τῷ Ἀλφά, χιλ. α. σελ. πβʹ.

Ὁ ὁ Κτησίας ἰατρός, ὃς καὶ Κτησιάρχου, ἢ Ἐξωρημῆδος πάλαιος ἐν Κνίδῳ τῆς Κύπριος, ὃς Ἀρταξέρξῳ κρατικῶς, ὡς συμμοχῶν τῶς Κύπριος, ἐν Πέρσαις διέτελεσε χρόνους ἐπὶ καὶ δέκα, βίβλους τῆσι καὶ εἰκοσι Περσικῆς συγγραψας.

Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς

ἐν τῷ περὶ σωθέσεως ὀνομάτων.

Ἡ δὲ τῶς Θουκυδίδῳ λέξις, ἢ Ἀντιφῶντος τῆς Ραμνυσιῶν καλῶς μὲν συγκρατεῖται τῷ Δία, εἴπερ τινὲς καὶ ἀλλὰ, καὶ μὲν ἠδὲ ὡς γε πάντων ἢ δὲ γε τῶς Κνιδίου συγγραφέως Κτησίας, καὶ ἢ τῶς Σωκρατικοῦ Ξενοφάντος, ἠδὲ ὡς μὲν ὡς ἐνὶ μάξιμα, ἐμὲν καλῶς γε ἐπὶ ὅσον ἔδει. λέγω ὁ κοινότερον, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ πάσας ἰπεί καὶ παρ' ἐκείνοις ἤρμους ἢ τινὰ ἠδὲ ὡς, καὶ ὡς τῶς τῶς καλῶς.

Δημήτριος ὁ Φαληρεύς.

περὶ ἐπιμύθειας, κεφ. περὶ ἐναργείας.

Ὅπερ ὁ τῶς Κτησίας ἐγκαλεῖται ὡς ἀδολογότερον ὅτε τὰς διλογίας, πολλαχῆ μὲν ἵσως ἐγκαλεῖται ὁρθῶς πολλαχῆ ὁ καὶ ἀσθάνονται τῆς ἐναργείας τῶς ἀνδρός. τίθεται γὰρ ταῦτ', ὅτε τῶς πολλαχῆ ποιεῖν ἐμφοσιν πλεονέκτα, &c. καὶ ὅπως ὁ ποιητής ἔτος, ποιητῶν γὰρ αὐτὸν καλοῖν τις εἰκότως, ἐναργείας δημιουργοῦ ἔστι ἐν τῇ γραφῇ συμπάσῃ.

1 Membranarum usus Persarum, papyri veteris & chartarum usum ignorasse & hinc colligit Briffonius l. de reg. Pers. 2 Ita legitur in Aldi codex habet, vel Κοσμοῦ, ut est in vet. lib. nec recte itaque Xylarum & Suidas maluisse: ut vel ex initio Excerptorum & libris Ctesiae pateat, monet Is. Casaubonus ad Strabonis locum tam ad oram quam in Comm. & Briffonius itaque non recte ea uelut lectionem [Συνοικίαν] sequitur videtur l. I. de reg. Pers. princ. quae ante attulimus. 3 Verte potius, Prof. ex vrbe Cnido Cypria qui ab Artaxerxe captus ut Cyri in pugna socius, In Persia, &c. manifestum id e prioribus Diodori, e quibus sine dubio ista cantilla in Tzetzes. quae amittit quod ad rem ipsam attinet, inter Diodorum & alios uideatur dissensus, sicut & Briffonius dicto loco adnotauit.

AD LECTOREM.

Δαδοποι Ζεατος in Græci contextus Ctesia ora sunt ex editione Photij, quam cl. vir DAVID HOESCHELIUS ante aliquot annos publicavit, quibus nimirum illa eximia editio à Stephaniana, quam nostra hac sequimur, Variat: quod semper indicatum additis litteris D.H. Cetera quibus hæ littera non sunt addita, sunt & ista tamen ex eiusdem doctissimi & amicissimi viri editione eadem, ab ipso ibi in oram paginarum collocata, uti hic pariter representamus. Quæ vero auctiora in ipsius quibusdam mss. fuere, ut præsertim in Indicis contigit, ea contextui nostro fere inseruimus, vnicuique tamen eiusmodi [] inclusa: id quod & in interpretatione fecimus, quam tum à clariss. A. Schotto viro pariter amico & beneuolo sumus mutuati, quem diuersam interpretationem in hisce Ctesia Persicis & Indicis adhibuisse & illustrasse ab ea (ut ipse suis *ἑρμηνεύσεις* in Photium indicat) quæ typographorum & pariter opera circumferunt, id inquam ex ipsius Latino Photio non se potest fugere.

Quæ itaque extrema quoque pagina sum adiecta, priora continent interpretationes diuersas in Persicis & Indicis excerptis eiusd. A. SCHOTTI, (de cuius opera in hoc auctore collocata iam diximus) quas ex eius Latina Photij editione excerptimus, raptim (ne quis nos adpendisse putet ipsius versione Ctesiana cum H. Stephani collata).

Posteriora vero quæ à tali hoc signo incipiunt, ea exhibent Notis in Persicorum & Indicorum excerpta tam H. STEPHANI, quam D. HOESCHELII. Ista ut ab his discerneres, litteris principibus H.S. adpositis notauimus: interdum tamen & alteras his D.H. ne vlla vllibi facile occasio dubitandi foret. Numeris suis in contextu singulis singuli indices. Quod autem H. Stephanus aliam ms. lectionem in Notis quoque proponit, nosse debes eum nimirum & altero ms. usum, ut ipse indicat in dissertatiuncula super *διεξήγησις* quorundam nominum in Ctesia præsertim eclogis, quam ante paullo postquam habuisti. En vero tibi pro summario Ctesia Persicorum & hanc ab A. SCHOTTO seriem regiam.

REGVM PERSICORVM SERIES EX CTESIA.

Reges	Vxor	Liberi	regnavit	mortuus
I. CYRVS	Amytis	Cambyfes, & Tanyoxarces	annos xxx	ex vulnere in prælio accepto.
II. CAMBYSES	Roxane		annos xviii	casu ictus suomet cultello.
III. SPHENDADATES magus, alijs SMERDES			mensis vii	à vii coniuratis interfectus.
IV. DARIVS Hystaspæ F.		Xerxes	annos xxxi	post xxx dierum morbum.
V. XERXES	Amistris	Dariæus, Hystaspes, Artaxerxes, Achæmenides, Artarius, Amytis, & Rhodogunc.	annos xxii alijs auctoribus	ab Artapano & Spamitre peremptus.
Artapanus Xerxa percussor ab alijs hic inseritur, & dicitur regnum tenuisse			mensis vii.	eadem morte, qua Artaxerxem statuerat è medio tollere.
VI. ARTAXERXES, Longimanus appellatus.	Damaspia	Xerxes solus legitimus: spurij xvii inter quos SECYNDIANVS & OCHVS postea in regnum successerunt.	annos xlii	morte naturali.
VII. XERXES alter			dies xlv	Secyndiani & Pharnacia manu.
VIII. SECYNDIANVS, alijs SOGDIANVS			mens. vi. dies xxv.	in cinerem coniectus.
IX. OCHVS, qui & DARIÆVS, DARIVS Nothus alijs.	Paryfatis	Arfaces, Cyrus, Artostes, Oxendras, & alij xlii, qui cito vita abierunt. Amistris filia.	annos xxxv	ex morbo, Babylone.
X. ARSACES, idem mutato nomine ARTAXERXES, alijs Mnemon cognominatus.	Staterra			

aduersus hunc Cyrus frater consurgens in prælio occubuit. Reliqua huius dabit Plutarchus in Artaxerxe.